

П. С. КАСТ, КРИСТИН КАСТ БЕЛЯЗАНА

Част 1 от „Училище за вампири“

Превод от английски: Емилия Андонова, Маргарита Терзиева, 2010

chitanka.info

*На нашия прекрасен агент — Меридит Бернстейн,
която произнесе трите заклинателни думи: вампир завършва
училище.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на моя чудесен ученик Джон Маслин за помощта при проучването и четенето и съветите относно моите по-ранни версии на книгата. Приносът му е безценен.

Едно голямо „БЛАГОДАРЯ“ отправям и към хората от курса „Творческо писане“ от 2005–2006 година. Брейнсторминг упражненията наистина ми помогнаха (и бяха много забавни).

Същото така благодаря на невероятната си дъщеря. Кристин, която се погрижи героите ни да звучат като тийнейджъри. Нямах да се справя без теб. (Това го пиша само защото тя ме принуди.)

Благодаря на майка ми, по-известна като П.С., за това, че е невероятно талантива авторка и че с нея се работи толкова лесно. (Добре де, това го пиша само защото тя ме принуди.)

П.С. и Кристин благодарят на техния баща/дядо Дик Каст, заради основополагащата му биологическа хипотеза, която заляга в основата на вампирите Дома на нощта. Обичаме те, татко/дядо!

Там също е мрачният Дом на
нощта
и облаци страшни се стелят
върху му.

Изправен пред него, подпират
Атлас
с рамене и глава небесата
широки,
где Нощта и Денят през
бронзов предел
пресичат и срещат се с
поздрав.

Из
поемата на
Хезиод в чест
на Никс —
древногръцкото
въплъщение
на нощта.

ПЪРВА ГЛАВА

Тъкмо си помислих, че този ден не би могъл да стане по-лош, когато забелязах мъртвеца точно до шкафчето си. Кайла беше включила бърборетката на пълни обороти и дори не го забеляза. Поне в началото. Всъщност, сега като се замисля, никой не го забеляза, преди той да проговори, което е още едно доказателство за невероятната ми неспособност да се приспособя.

— Но Зоуи, за Бога, заклевам се, че Хийт не беше чак толкова пиян след мача. Не трябваше да си така рязка с него.

Да, права си — качах аз разсеяно. Закашлях се. Отново. Чувствах се отвратително. Помислих си, че сигурно се разболявам от това, което моят, меко казано, луд учител по биология нарича „тийнейджърска чума“. Ако взема, че умра, дали ще имам късмета да пропусна утрешния тест по геометрия? Поне мога да се надявам.

— Зоуи, ти въобще слушаш ли ме? Мисля, че бе изпил четири... най-много шест бири и около три шота. Но въобще не е в това въпросът. Сигурно изобщо нямаше да се стигне дотам, ако твоите тъпи родители не те бяха накарали да се прибиращ след края на мача.

Погледите ни се срещнаха в пълно единодушие относно поредната несправедливост, извършена спрямо мен от майка ми и загубеняка, за когото бе омъжена вече ужасно много дълги години. След тази кратка пауза, колкото да си поеме дъх, Кайла продължи с бърборенето.

— Освен това празнуваха. Имам предвид, че биха „Съюза“. — Тя ме хвана за рамото и почти притисна лицето си в моето. — Хей, гаджето ти...

— Не ми е точно гадже — поправих я аз, като правех всичко възможно да не се закашлям срещу нея.

— Освен това Хийт е нашият нападател, така че е в реда на нещата да празнува. Минали са поне милион години от последния път, когато „Счупена стрела“ са победили „Съюза“

— Шестнайсет. — Никак не съм добре с математиката, но в сравнение с Кайла съм гений.

— Няма значение. Въпросът е, че той беше на върха на щастието. Трябва да му дадеш шанс.

— Въпросът е, че той беше пиян за пети път тази седмица. Съжалявам, но нямам намерение да излизам с момче, на което главните цели в живота се изчерпват с футболния отбор на колежа или с опитите да изпие шест бири една след друга, без да повърне. Изобщо няма да споменавам факта, че е започнал да надебелява от толкова бира.

Закашлях се. Почувствах се замаяна и си поех бавно и дълбоко дъх, след като кашлицата отмина. Не че бърборет изобщо забеляза нещо.

— Дебел Хийт. Не е картинка, която искам да си представям.

Потиснах поредния порив за кашлица, за да си довърша:

— А да се целуваш с него, е все едно да смучеш накиснати в алкохол крака!

Кайла сбърчи лице:

— Ясно де, стига гадости. Жалко, че е толкова секси.

Завъртях очи, без изобщо да се опитвам да прикрия раздражението си от нейно плиткоумие.

— Много си кисела, когато си болна. А изобщо не можеш да си представиш колко беше разстроен Хийт, като не му обърна внимание на обяд. Той дори...

Тогава го забелязах. Мъртвеца. Добре де, съвсем ясно ми е, че той не е точно мъртъв, по-скоро е не-жив. Или не-човек. Както и да е. Учените казват едно, хората — друго, но резултатът е един и същ. Нямахме никакво съмнение за какво става дума и дори да не усещах силата и мрака, които се излъчваха от него, нямаше абсолютно никакъв начин да пропусна знака му — сапфиреносин полумесец на челото и татуировката на заплетен възел, ограждаща сините му очи. Той беше вампир и което е по-лошото, беше Ловец. По дяволите! Застанал бе точно до шкафчето ми.

— Зоуи, ти въобще не ме слушаш!

Тогава вампирът заговори и думите му плавно се понесоха в пространството между нас, опасни и съблазнителни като кръв, смесена с разтопен шоколад.

— Зоуи, Монтгомъри избра теб. Твоята смърт ще бъде твое начало. Нощта те зове, вслушай се в нежния ѝ глас. Твоята съдба те очаква в „Дома на нощта“.

Той вдигна дългия си бял пръст и ме посочи. В този момент усетих челото ми да експлодира от болка, а Кайла нададе писък.

Когато ярките петна пред очите ми започнаха да изчезват, фокусирах преbledнялото лице на Кайла, която се взираше в мен. Както обикновено казах първото глупаво нещо, което ми дойде наум.

— Кайла, очите ти са изпъкнали като на риба!

— Той те беляза! О, Зоуи! Имаш очертанятията на това нещо на челото си. — Тя притисна треперещата си ръка към устните си в опит да възпре риданията си.

Закашлях се. Имах убийствено главоболие и потърках с ръка мястото над веждите си. Усетих пробождане, сякаш ме ужили оса, и болката се разпростря по цялото ми лице. Имах чувството, че ще повърна.

— Зоуи! — Кайла вече плачеше и се мъчеше да говори между хълцанията: — О, Боже! Този тип беше Ловец вампир.

— Кайла — заговорих аз, като се опитвах да игнорирам болката в главата си. — Спри да плачеш. Много добре знаеш, че мразя да плачеш. — Протегнах ръка към нея, за да я потупам успокоително по рамото, но тя веднага се сви и се отдръпна от мен.

Не можех да повярвам. Тя наистина се отдръпна, сякаш се страхуваше мен. Сигурно е забелязала болката в очите ми, защото мигновено започна отново с типичното си бърборене:

— О, Зоуи! Какво ще правиш сега? Не можеш да отидеш на онова място. Не можеш да станеш една от тях. Това просто не може да е истина! Сега с кого ще ходя на всички футболни мачове?

Забелязах, че по време на цялата си тирада тя не се приближи към мен на сантиметър. Потиснах болката и не се разплаках. Очите ми останаха сухи. Бях добра в криенето на сълзи. Няма как да не бъда. Имах три години на разположение, за да се науча.

— Няма проблем, всичко е наред. Ще се опитам да оправя нещата. Това сигурно с някаква странна грешка — излъгах. Мръщейки се от болката в челото, се огледах. Испитах леко облекчение от факта,

че с Кайла бяхме единствените в кабинета по математика, и ми се наложи да потисна истеричния си смях.

Ако не се бях побъркала толкова покрай теста по геометрия, който трябваше да правим утре, и бях хукнала към шкафчето си, за да си събера учебниците, бих могла да прекарам вечерта в четене. И Ловецът щеше да ме намери пред училището, сред повече от хиляда и триста ученици, чакащи училищните автобуси, „Големите жълти лимузини“, както ги нарича моята глупава, префърцунена сестра.

Аз имам кола, но да стоя с тези, които нямат моя късмет и са принудени да чакат автобуса, си е стара традиция, да не говорим за невероятната възможност да разбере кой с кого се натиска.

Както и да е, освен нас имаше само още едно момче в кабинета по математика — висок, кльощав смотаняк с мръсни зъби, които за съжаление успях да видя, понеже зяпна, сякаш току-що съм родила малки летящи прасенца.

Закашлях се отново. Този път с отвратителна, влажна кашлица. Смотанякът изписука и офейка, притиснал папка към гърдите си. Явно клубът по шах е преместил срещите си в понеделник след училище.

Дали вампирите играят шах? А дали сред тях има смотаняци? Или пък префърцунени мажоретки? Дали има вампири, които свирят в група? Или пък тази тяхна странна склонност момчетата да се обличат като момичета и да носят прически, които им покриват половината лице? Или пък от онези почитатели на готик музиката, които не обичат да посещават банята особено често. Дали и аз ще стана готик момиче. Или по-зле? Не харесвам особено да нося черно или поне не само черно. Освен това не изпитвам внезапна и необратима омраза към водата и сапуна, нито пък имам натрапчиви пориви да си променя прическата или да си сложа прекалено дебела очна линия.

Всички тези мисли се прескачаха в ума ми, когато усетих поредния порив истеричен смях, който се опитваше да се изплъзне от гърлото ми. За щастие успях да го прикрия с кашлицата.

— Зоуи, добре ли си? — гласът на Кайла звучеше някак фалцетно, сякаш някой я беше ощипал. Тя отстъпи още една крачка от мен.

Въздъгнах и тогава усетих първия пристъп на гняв. Не е като да съм искала това. С Кайла бяхме приятелки още от трети клас, а тя ме гледаше, все едно съм чудовище.

— Кайла, това съм аз. Същата, която бях и преди две минути, преди два часа и преди два дни — посочих ядосано към челото си. — Това тук не променя коя съм!

Очите ѝ отново се насълзиха, но за щастие в този момент звънна мобилният ѝ телефон. По навик тя погледна към дисплея, за да види от кого е обаждането. По изражението ѝ, подобно на заек в светлините на прожекторите, ми стана ясно, че се обажда гаджето ѝ Джаред.

— Хайде — казах ѝ. — Прибирай се с него.

Погледът, с който ми отвърна, беше като шамар.

— Обади ми се по-късно! — подхвърли през рамо, докато предприемаше светкавично отстъпление през входната врата.

Видях я колко бърза през двора към паркинга, притиснала плътно телефона към ухото си. Приказваше буквално на залпове. Със сигурност вече му казваше новината, че се превръщам в чудовище.

Проблемът, естествено, беше там, че моето превръщане в чудовище ми даваше два избора. Избор едно — да се превърна във вампир, което е равнозначно на чудовище в ума на всеки нормален човек. Избор две — отказвам да приема промяната и умирам. Завинаги.

И така, добрата новина е, че няма да ми се налага утре да държа тест по геометрия. Лошата новина е, че ще трябва да се преместя в „Дома на нощта“ — частно училище с пансион, разположено в центъра на Тулса. То е известно на всички като „Вампирското училище“. Там ще трябва да прекарам следващите четири години, преминавайки през странни и неназоваеми физически трансформации, както и през необратимо преобръщане на целия ми досегашен живот. И това само в случай, че всичко друго не ме убие междувременно.

Чудесно. Не исках да правя нито едно от двете неща. Исках просто да си бъда нормална въпреки непоносимо консервативните ми родители, въпреки ужасния ми по-малък брат и отвратително перфектната ми по-голяма сестра. Исках да мина теста по геометрия. Исках да изкарам високи оценки, за да ме приемат в специалност „Ветеринарна медицина“ в колежа и да напусна този малък град в Оклахома. Но повече от всичко исках да намеря мястото си, най-вече в училище. Въкъщи ситуацията беше безнадеждна, така че всичко, което ми оставаше, бе свързано с училището и приятелите ми извън семейството.

Сега това също ми беше отнето.

Разроших косата си, така че да прикрия белега на челото ми, и с приведена глава, сякаш ровех за нещо в чантата си, забързах към вратата, от която се излиза на паркинга за ученици.

Спрях, преди да пристъпя навън. През стъклото на вратата видях Хийт. Около него се тълпяха момичета, чупеха стойки и пригладяваха коси, докато момчетата форсираха абсурдно големите си пикапи, в опит да изглеждат готини, без да им се удава особено.

Възможно ли е да съм била привлечена от всичко това? Не. Всъщност трябва да призная, че Хийт е невероятен сладур и дори сега не е толкова лош. Особено когато се постарее да е трезвен.

Писклив момичешки кикот долетя до мен откъм паркинга. Перфектно. Кати Ричтър, най-голямата кучка в училището, изглежда се свалеше на Хийт. Дори отгук, където бях застанала, си личеше ясно, че му се натиска. Както обикновено той просто си стоеше и се хилеше. По дяволите! Денят ми явно нямаше да започне да се подобрява точно сега. А синият ми фолксваген се намираще точно до тях двамата. Не, не можех просто така да отида там. Не можех просто така да се покажа пред всички с това нещо на челото си. Никога повече няма да мога да бъда част от тях. Знаех много добре какво щяха да направят. Спомнях си много ясно последното хлапе, което Ловецът беше белязал в нашето училище.

Случи се в началото на миналата учебна година. Ловецът дошъл още преди да започнат часовете и засякъл хлапето, докато отивало към стаята си. Не успях да видя Ловеца, но видях самото хлапе след това само за секунда, след като изпусна учебниците си и побягна навън от сградата. Белегът пламтеше на бледото му чело и сълзи се стичаха по преbledнялото му лице. Никога няма да забравя колко препълнени бяха коридорите тогава и как, след като той бързо излезе навън, в миг всички побягнаха от него, сякаш беше чумав. Аз бях едно от тези хлапета, които се отдръпнаха от пътя му и гледаха с ококорени очи, въпреки че много съжалявах за него. Просто не исках да стана известна като онази, която е приятелка е чудовища. Каква ирония, нали?

Вместо да отида до колата си, тръгнах към най-близката тоалетна, която за щастие се оказа празна. Вътре имаше три кабинки. Проверих по два пъти всяка от тях за подаващи се отдолу крака. На

едната стена имаше две мивки, над които висяха две средно големи огледала. На отсрещната стена имаше голямо огледало с поставка за гримове, четки и какво ли още не. Оставих там чантата си и учебника по геометрия, поех си дълбоко въздух и отметнах косата си нагоре.

Беше като да се взирам в лицето на непознат, който съм срещала и преди, но не си спомням къде точно. Все едно да мернеш в тълпата познато лице, за което си напълно сигурна, че си виждала и преди, но не се сещаш на кого принадлежи. Ето това беше тя — непознатата от огледалото.

Имаше моите очи. Същият лешников цвят, който не можеше окончателно да приеме нито зелен, нито кафяв цвят. Но моите очи никога не са били толкова големи и кръгли. Или може би са такива? Косата ѝ беше досущ като моята. Дълга, права и почти толкова тъмна, колкото е била косата на баба ми, преди да започне да побелява. Непознатата имаше моите високи скули, дълъг прав нос и широка уста — все черти от моята баба и другите ми предци от племето чероки. Но моето лице никога не е било толкова бледо. Аз винаги съм била тъмничка, доста по-мургава от когото и да било от моето семейство. А може би не кожата ми е станала бледа така внезапно... може би тя просто изглежда бледа в сравнение с тъмносиньото очертание на полумесеца, който се намираще точно по средата на челото ми. А може би се дължи на ужасното флуоресцентно осветление. Искрено се надявах, че е от осветлението.

Вгледах се в екзотичната си татуировка. На фона на индианските ми черти изглеждах белязана със знака на непокорството... сякаш принадлежах на едни по-древни времена, когато светът е бил... по-варварски.

От този ден нататък животът ми никога нямаше да бъде същият. За един кратък миг, съвсем кратък, аз забравих за ужаса от Промяната и изпитах разтърсваща експлозия от удоволствие, докато дълбоко в мен кръвта на моите предци ликуваше.

ВТОРА ГЛАВА

Когато прецених, че е минало достатъчно време и всички вече трябва да са напуснали двора на училището, закрих отново лицето си с коса и тръгнах към вратата, която се излиза на паркинга. Пътят изглеждаше чист. Мярнах в края на двора само едно хлапе, облечено с онези особено противни, изсулени рапърски панталони. Явно цялото му внимание беше погълнато от това да внимава да не му паднат панталоните, докато върви, така че изобщо не ме забеляза. Стиснах зъби заради болката в челото, бутнах силно вратата и се насочих с решителна крачка към колата си.

В момента, в който прекрачих навън, слънцето ме прониза. Не беше особено слънчев ден. Небето беше изпълнено с онези бели, пухкави облаци, които почти закриваха слънцето. Но това нямаше значение. Присвих очи от болка и се опитах да прикрия с ръка, за да се предпазя тази на пръв поглед не особено силна светлина и понеже болката ме беше обсебила, изобщо не забелязах пикапа, докато не спря точно пред мен.

— Хей, Зо! Не получи ли съобщението ми?

Ох, мамка му! Беше Хийт. Погледнах към него през пръстите, с които прикривах очите си от слънцето. Беше седнал в пикапа на приятеля си Дъстин. През рамото му успях да видя в кабината Дъстин и неговия брат Дрю, които както винаги спореха за един господ знае каква момчешка глупост.

За щастие не ми обърнаха никакво внимание. Погледнах отново към Хийт и въздъхнах. Държеше бира в едната си ръка и се хилеше глуповато. Моментално забравих, че току-що съм била белязана да се превърна в чудовище, смучещо кръв, и се развиках на Хийт:

— Ти пиеш в училище? Да не си откачил?

Усмивката му стана още по-широка.

— Откачил съм! По теб, миличка!

Обърнах му гръб, набързо отключих колата си и метнах учебника на задната седалка.

— Вие защо не сте на тренировка? — попитах и се извърнах настрани.

— Не си ли разбрала? Дадоха ни почивен ден, защото наритахме задниците на „Съюза“ в петък.

Дъстин и Дрю, които явно най-последно ни обърнаха някакво внимание, нададоха викове на одобрение.

— А! Хм. Не. Явно съм пропуснала новината. Бях много заета днес. Ясно ти е, че имаме тест по геометрия утре. — Опитвах се да говоря колкото се може по-нормално и спокойно. Закашлях се и добавих: — Освен това ме е хванала ужасна настинка.

— Зо, сериозно питам. Да не си ми сърдита или нещо такова? Да не би Кайла да ти е казала някоя гадост за партито? Знаеш, че не съм ти изневерил съвсем...

Хм! Кайла не е споменала и една-единствена дума за изневяра. Като пълен идиот отново забравих за белега си. Поне временно. Главата ми щеше да се пръсне, така че го изгледах кръвнишки.

— Хийт, какво точно си направил?

— Зо, аз ли? Знаеш, че никога не бих... — Но невинното изражение на лицето му и извинителният тон от гласа му изчезнаха моментално, когато зърна белега на челото ми. — Какво по...

Но аз го прекъснах:

— Ш-т!

Извърнах глава към нищо неподозиращите Дъстин и Дрю, които в момента пееха с пълно гърло и безобразно фалшиво песен от новия албум на Тобп Кийт.

Очите на Хийт все още бяха ококорени, но успя да се овладее:

— Това да не е някакъв грим, който си сложила за часа по театрално изкуство?

— Не — прошепнах аз, — не е.

— Но ти не може да си белязана! Нали излизаш с мен.

— Не излизам с теб! — в този момент таймаутът ми от кашлицата приключи. Буквално се превих на две и не можех да си поема дъх от тежкия пристъп.

— Хей, Зоуи, май е време да откажеш цигарите — провикна се Дъстин през кабината.

— Да, звучиш, сякаш ще изкашляш ей сега някой дроб или нещо подобно добави след него Дрю.

— Пич, остави я на мира! Знаеш, че не пуши. Тя е вампир.

Чудесно. Направо прекрасно. Хийт, с вродената си липса на здрав разум, беше застанал точно пред мен, когато се провикна към своите приятели, и те веднага показаха глави от прозорците на пикапа.

— Вярно, мамка му! Зоуи е шибан изрод!

Грубите думи на Дрю пробудиха в мен гнева, който се стаяваше някъде дълбоко в гърдите ми още първия момент, когато Кайла се отдръпна от мен. Сега този гняв закипя и изригна. Без да обръщам внимание на болката, която слънчевата светлина ми причиняваше, аз се вгледах право в очите на Дрю.

— Затваряй си скапаната уста! Вече имах достатъчно гаден ден и не ми трябва още глупости и от теб! — Преместих погледа си от ококорения Дрю към Дъстин и добавих: — Нито пък теб!

Когато погледнах в очите на Дъстин, осъзнах нещо. Нещо, което ме шокира и в същото време адски ме въодушеви. Той беше изплашен. Много изплашен. Погледнах отново към Дрю. Той също изглеждаше изплашен. Тогава го усетих — сякаш нещо пропълзя по цялата ми кожа и накара белега ми да пламне. Мощта. Усетих мощта.

— Зо, какво, по дяволите... — Гласът на Хийт отвлече вниманието ми и го върна обратно към братята.

— Да се махаме от тук! — извика Дрю, подкара пикапа и настъпи силно газта.

Тръгна толкова бързо, че Хийт загуби равновесие и се изсули на земята, размахвайки безпомощно ръце и крака. Аз машинално изстрелях въпроса:

— Добре ли си?

Хийт беше паднал на земята и аз му подадох ръка да се изправи. Тогава подуших нещо. Някаква сладка и много съблазнителна миризма. Дали Хийт ползва нов парфюм? Някои от онези, които според рекламите им съдържат феромони и привличат неудържимо жените? Не осъзнавах колко близо до него съм застанала, преди да се изправи. Оказахме се притиснати един към друг. Той погледна към мен и очите му съдържаха въпрос. Не се отдръпнах от него. А трябваше. Преди така бих направила. Но не и сега, не и днес.

— Зо? — започна той нежно с дълбокия си и леко дрезгав глас.

— Миришеш фантастично. — Не можах да се въздържа да го кажа. Сърцето ми биеше толкова силно, че усещах пулсирането в

слепоочията си.

— Зоуи, много ми липсваше. Знаеш, че наистина те обичам. — Той посегна, за да докосне лицето ми, и в този момент и двамата забелязахме кръвта, която се стичаше на струйка по ръката му.

— О, по дяволите! Явно съм се... — Внезапно млъкна, след като забеляза изражението ми. Представям си как съм изглеждала с преbledняло лице, сияещ сапфирен полумесец на челото, втречена в раната на ръката му. Не можех да отместя поглед.

— Искам да... — прошепнах аз, — искам да... — Какво исках? Не можех да го кажа с думи. Не, по-скоро не бих го казала с думи. Не бих казала на глас нито дума за всепоглъщащата вълна на желание, която се опитваше да ме задуши. И не беше заради това, че Хийт стоеше толкова близо до мен. Бил е близо до мен и преди. Странно, излизахме почти цяла година, а никога не ме е карал да се чувствам така. Прехапах устни и простенах.

Пикапът се върна и заби спирачки точно зад нас. Дрю изскочи отвътре, грабна Хийт през кръста и го помъкна към кабината.

— Престани, сега говоря със Зоуи! — Той се опита да се отскубне от Дрю, но момчето беше защитник в отбора на „Стрелите“ и това никак не беше лесно.

Дъстин стигна до тях, отвори вратата и двамата натикаха Хийт вътре.

— Стой далече от него, изрод такъв! — ми изкрещя Дрю, докато Дъстин подкарваше пикапа с мръсна газ.

Най-послед влязох в колата си. Ръцете ми трепереха толкова силно, че успях да запаля едва от третия път.

— Само да се добера до вкъщи! Само да се добера до вкъщи! — повтарях си това през цялото време, докато гърдите ми се раздираха от ужасната кашлица. Не исках да мисля за това, което се случи току-що. Не можех да мисля за това, което се случи току-що.

Пътуването до вкъщи отне петнайсет минути, но ми се стори като миг. Твърде скоро се озовах пред гаража и се опитвах да се подготвя за сцената, която със сигурност знаех, че ме очаква, така както знам, че светкавицата ще бъде последвана от гръм.

Защо бях толкова нетърпелива да вляза вътре? Предполагам, че всъщност не съм била чак толкова нетърпелива. По-скоро се опитвах да избягам от това, което се случи преди малко на паркинга с Хийт.

Не, сега не мога да мисля за това. А и съм сигурна, че всичко си има рационално обяснение, рационално и просто обяснение. Дъстин и Дрю бяха идиоти. Абсолютно безмозъчни типове. Не съм използвала новата си сила, за да им изкарам акъла. Те си бяха напълно изтрещели още като видяха, че съм белязана. Толкова е просто. Хората се страхуват от вампирите.

— Но аз не съм вампир! — казах си. И тогава си спомних за хипнотизиращата красота на кръвта на Хийт и огромното желание, което изпитвах към нея. Не към Хийт, а именно към кръвта му.

Не, не, не! Кръвта не може да бъде нещо красиво или пък желано. Сигурно съм в шок. Това ще да е. В шок съм и не мога да мисля трезво. Добре, добре... неволно докоснах белега си. Вече не гореше, но все още беше странен на пипане. Кашлицата ме нападна отново за милионен път. Добре, не мога да мисля за Хийт, но не мога да продължавам да го отричам. Чувствах се различна. Кожата ми беше свръхчувствителна, гърдите ме боляха, а очите ми сълзяха болезнено, въпреки че сложих слънчевите си очила.

— Умирам — простенах и веднага стиснах устни. Сигурно наистина умирах. Погледнах към голямата тухлена къща, която след почти три години все още не чувствах като дом. — Хайде да приключвам с това. Просто да приключа веднъж завинаги.

Най-вероятно сестра ми няма да си е вкъщи, сигурно е на репетиция с клакъорките. Надявам се, че досадният трол, тоест брат ми, ще бъде напълно погълнат от новата си видеоигра. Може би ще мога да остана насаме с мама. Тя сигурно ще ме разбере. Може би дори ще знае какво да направим...

Е, не! На шестнайсет години съм и осъзнавам, че не се нуждая от нищо друго така, както от майка си.

— Моля се, дано да ме разбере! — промълвих кратка молитва към някой бог или богиня, който и да ме слушаше в момента.

Както обикновено влязох през гаража. Отидох до стаята си и сложих на леглото учебника по геометрия, дамската чанта и раницата и се отправих да търся майка си.

Намерих я в дневната, седнала на дивана, с ролки на главата, пиеше кафе и четеше „Пилешка супа за женската душа“. Изглеждаше толкова нормална, колкото изглежда обикновено. С изключение на

това, че преди четеше екзотични романи и носеше грим. Но новият ѝ съпруг не ѝ дава да го прави вече (какъв тъпак).

— Мамо?

— М-м? — Тя дори не погледна към мен.

— Мамче — обърнах се към нея по начина, по който я наричах, преди да се омъжи за Джон. — Нуждая се от помощта ти.

Не знам дали заради обръщението, или нещо в гласа ми е докоснало нейната майчина интуиция, но погледът, с който ми отвърна, беше изпълнен е нежност и загриженост.

— Какво има, миличка? — започна тя, но в същия миг забеляза белега на челото ми. — О, Господи! Какво си направила?

Сърцето ме заболя.

— Мамо! Това не е нещо, което аз съм направила, то ми се е случило! Но не заради мен, вината не е моя.

— О, не! — продължи да се вайка тя, сякаш не бях казала и думичка. — А сега какво ще каже баща ти?

Искаше ми се да изкрещя: „Как, по дяволите, може някой от нас да знае какво ще каже баща ми, след като не сме го виждали и чували вече четиринайсет години?“, но знаех, че това само ще влоши нещата, защото тя винаги побеснява, когато намеквам, че Джон не е „истинският“ ми баща. Затова реших да пробвам друга тактика. Такава каквато не бях предприемала през последните три години.

— Мамо, моля те! Може ли просто да не му казваш? Поне за ден-два. Запази го само между нас двете, докато... знам ли... докато свикнем с това. — Притаих дъх в очакване.

— Но какво да му кажа? Не можеш да прикриваш това нещо на челото си с грим! — устните ѝ се свиха в гримаса, когато хвърли поглед към полумесеца.

— Мамо, нямах предвид, че ще стоя тук през това време. Трябва да си тръгна, знаеш го. — Направих пауза, защото тялото ми се разтресе от пристъп на кашлица. — Ловецът ме беляза. Трябва да се преместя в „Дома на нощта“. Ако не го направя, ще се разболея и ще ставам все по-зле и все по-зле... — Докато умра. Опитах се да го кажа с поглед, защото не можех с думи. — Просто искам няколко дни, преди да се наложи да се разправям с... — Не исках да казвам името му и този път нарочно се престорих, че кашлям.

— И какво точно да кажа на баща ти?

Усетих страх и паника в гласа ѝ. Нали тя беше майката? Не трябваше ли тя да знае отговорите, вместо да задава въпросите?

— Ами... кажи му, че ще прекарам следващите няколко дни у Кайла, защото имаме да правим проект по биология.

Забелязах как очите на майка ми се промениха. Загрижеността се изпари от тях и отстъпи място на твърдостта, която така добре познавах.

— Значи ми казваш, че искаш от мен да го излъжа?

— Не, мамо. Казвам ти, че искам поне веднъж да дадеш предимство на това, от което аз се нуждая, пред това, което той иска. Искам да ми бъдеш майка. Да ми помогнеш да си събера багажа и да отида до това ново училище, защото съм уплашена, болна и не знам дали ще мога да се справя сама — изрекох всичко това на един дъх и отново се закашлях.

— Не съм забелязала да съм преставала да ти бъда майка — каза тя студено.

Дори Кайла не успяваше да ми дотегне толкова. Въздъгнах:

— Мисля, че точно в това е проблемът. Не ти пука достатъчно, за да го забележиш. Въобще не се интересуваш от нищо друго, освен от Джон, откакто се омъжи за него.

Тя присви ядосано очи.

— Как може да си такава егоистка? Не осъзнаваш ли колко много неща направи той за нас? Благодарение на него напуснах ужасната си работа, благодарение на него не се налага да се притесняваме за пари и имаме тази хубава, голяма къща. Благодарение на него имаме сигурност и светло бъдеще.

Чувала съм тези думи толкова пъти, че бих могла да ги изрецитирам едновременно с нея. На този етап от разговора аз обикновено се извинявах и отивах в стаята си. Днес обаче бях различна. Всичко беше различно.

— Не, майко. Истината е, че заради него ти не обръщаше никакво внимание на децата си през последните три години. Знаеш ли, че голямата ти дъщеря се е превърнала в подла, разглезена кучка, която е преспала с половината футболен отбор? Знаеш ли какви отвратителни и кървави компютърни игри играе Кевин тайно? Не, разбира се. Не знаеш, понеже те двамата се преструват на щастливи и се правят, че много харесват Джон и цялата семейна бутафория. Затова

ти им се усмихваш, молиш се за тяхно добро и им разрешаваш да правят каквото си искат. А аз? Аз съм лошата, защото не се преструвам, защото съм честна. Знаеш ли какво? Животът ми е толкова скапан, че направо съм доволна, че Ловецът ме беляза. Наричат това вампирско училище „Домът на нощта“, но то едва ли е по-мрачно място от този перфектен „дом“.

Преди да се разкреця или разплача, хукнах към стаята си и затръшнах вратата след себе си.

Да се задавят дано!

През стената на стаята чувах как майка ми говори с истеричен глас на Джон по телефона. Нямах никакво съмнение, че той ще дойде по най-бързия начин, за да се разправя с мен. Вместо да стоя на леглото и да плача, както ми се искаше, аз се захех да изпразвам училищните глупости от раницата си. Така или иначе няма да ми трябват там, където отивам. Най-вероятно те изобщо нямат нормални предмети. Сигурно имат часове по „Прерязване на човешки гърла“... или... хм... например: „Как да виждаме в тъмното“.

Както и да е.

Независимо от това, което майка ми направи или не направи, аз не можех да остана тук, трябваше да си тръгна. Тогава какво да взема със себе си? Любимите си джинси и тези, които нося в момента. Няколко черни тениски. Така де, какво друго носят вампирите? Почти пропуснах много готиния си син потник и понеже всички тези черни неща ме караха да се чувствам още по-депресирана, реших да го взема. След това натъпках един тон сутиени и прашки, а в страничните джобове напълних всичките си гримове и козметика. Почти пропуснах моето любимо животинче „Либката Отис“ (не съм можела да казвам „р“ когато съм била на две), което стоеше на възглавницата ми. Така де, вампир или не, не мисля, че бих могла да заспя много добре без него. Така че го сложих внимателно в раницата.

В този момент чух да се тропа по вратата и неговия глас да ме вика.

— Какво? — извиках в отговор и веднага се задавих в ужасна кашлица.

— Зоуи, с майка ти трябва да говорим с теб.

Прекрасно. Значи явно не са се задавили. Потупах нежно „Либката Отис“:

— Голяма гадост, да знаеш.

Вдигнах рамене, закашлях се отново и излязох да се срещна лице в лице с врага.

ТРЕТА ГЛАВА

На пръв поглед Джон Хийфър, загубеният, играещ ролята на баща, изглежда напълно нормален човек. Когато той започна да излиза с майка ми, често дочувах нейни приятелки да го наричат „красив“ и „чаровен“. Първоначално. Сега вече майка ми си има нови приятелки. Такива, които според господин Чаровен Красавец са много подходящи, отколкото групата готини неомъжени жени, с които майка ми преди се събираше.

Никога не съм го харесвала. Сериозно. Не го казвам просто защото сега не мога да го понасям. От първия момент, когато го видях, забелязах само едно нещо — фалш. Той се преструва на готин тип. Преструва се на добър съпруг. Дори се опитва да се преструва на добър баща.

Изглежда като всеки друг мъж на възраст да бъде баща. Има тъмна коса, кльощави крака и е заформил шкембе. Очите му са точно като душата му — бездушни, студени и тъмни.

Влязох във всекидневната и го видях да седи на дивана. Майка ми се беше свила до него и стискаше ръката му. Очите ѝ вече бяха зачервени и влажни. Идеално. Значи се канеше да играе наранена и истерична майка. Тази роля ѝ се удава много добре.

Джон се опита да отправи към мен пронизващ поглед, но белегът ми му отвлече вниманието. Той сбърчи лице от отвращение.

— Махни се от мене. Сатана! — изрече с проповеднически глас.

Въздъгнах.

— Не е Сатаната, това съм си аз.

— Сега не е време за сарказъм, Зоуи! — намеси се майка ми.

— Ще оправя това, скъпа — каза Джон, като я потупваше разсеяно по рамото, преди да насочи вниманието си отново към мен. — Казах ти, че лошото ти поведение и липсата на добро възпитание ще те провалят. Дори не съм изненадан, че това се случва толкова скоро.

Поклатих глава. Очаквах нещо такова. Хем го очаквах, хем бях в шок. Целият свят знае, че няма нищо, което човек може да направи, за да предизвика Промяната. Цялата работа, че ако те ухапе вампир, ще умреш и ще се превърнеш и ти в такъв, е пълна измислица. Учените от години се опитват да разберат какво предизвиква физическите промени, които води със себе си вампиризмът. Мислят си, че ако открият какво го предизвиква, ще могат да го лекуват или дори да изобретят ваксина, която да го предотвратява. Но до момента не са открили абсолютно нищо. Но Джон Хийфър, този загубеняк, изведнъж откри, че лошото тийнейджърско поведение, и в частност моето, което се изчерпва с няколко инцидентни лъжи, някои лоши мисли и злобни коментари, насочени най-вече към родителите ми, всъщност са довели до тази физическа промяна в тялото ми. Брей, кой би предположил?

— Това не е нещо, което аз съм предизвикала — успях да кажа най-после. — Не е нещо, което аз съм направила, то е направено на мен. Всеки учен на тази земя ще го потвърди.

— Учените не знаят всичко. Те не са Божии хора.

Вгледах се в него. Той беше старейшина на вярващите — позиция, с която особено много се гордееше. Това беше една от причините, поради които майка ми беше привлечена от него. Да си старейшина означава да си човек с голям успех. Той имаше правилната професия. Чудесна къща. Перфектното семейство. Очакваше се, че може да взема винаги правилните решения. На пръв поглед той има всички предпоставки да бъде перфектният съпруг и най-добрият баща за нас. Жалко, че този пръв поглед не показва цялата картинка. И сега се опитваше да ми се прави на старейшина и да тика Господ в лицето ми. Бих заложила новите си яки обувки „Стийв Мадън“ че Той би се подразнил от това не по-малко от мен.

Направих пореден опит:

— Учихме за това в часа по биология. Това е физическа реакция при някои тийнейджъри в резултат на хормоналните промени в телата им. — Спрях, за да се насладя на гордостта си от това, че съм си спомнила нещо, което сме учили този срок. — При някои хора хормоните предизвикват нещо в... въъ... — Замислих се по-сериозно и си спомних: — Неизползваните части от ДНК веригата, което предизвиква цялата Промяна. — Усмяхнах се, но не на Джон, а на това, че успях да си спомня толкова много от урок, който сме учили

преди месеци. Осъзнах, че усмивката беше грешка, когато видях начина, по който той стисна зъби.

— Божието знание превъзхожда науката и е богохулство да твърдиш обратното, млада госпожице!

— Никога не съм казвала, че учените са по-умни от Бог... — отново се закашлях. — Просто се опитвам да ти обясня всичко това...

— Не се нуждая от обясненията на една шестнайсетгодишна.

В интерес на истината той носеше ужасни панталони и отвратителна риза. Определено се нуждаеше от някои обяснения на тийнейджър, но мисля, че сега не беше най-добрият момент да споменавам очебийната му модна инвалидност.

— Но, Джон, скъпи, какво ще правим с нея? Какво ще кажат съседите? — Лицето на майка ми пребледня още повече и тя се разрида. — Какво ще кажат хората на неделната среща?

Той присви очи точно когато аз си поех дъх да отговоря и ме прекъсна, преди да успее да кажа нещо.

— Ще направим това, което се очаква от всяко едно порядъчно семейство. Ще предадем зова на Бог.

Смятаха да ме изпратят в манастир? За съжаление можех да възразя единствено с нов пристъп на кашлица, затова те си запазиха правото на следваща реплика.

— Освен това трябва да се обадим на доктор Ашър. Той най-добре ще знае как да се справи с тази ситуация.

Чудесно. Направо великолепно. Обажда се на семейния психиатър — Невероятно Безизразният Човек. Перфектно.

— Линда, обади се на спешния номер на доктор Ашър. Също така мисля, че трябва да сигнализираме Вярващите за обща молитва. Постарай се всички останали старейшини да разберат, че са призвани да се съберат тук.

Майка ми кимна и хвана слушалката на телефона, но думите, които излязоха от устата ми в този момент, я накараха да го затвори.

— Какво?! Мислите да доведете тук онзи психар, който и представа си няма от тийнейджъри, и онези жестоки старейшини? Сякаш те веднага ще схванат за какво става дума. Забравихте ли? Трябва да си замина. Тази вечер. — Последвалият пристъп на кашлица ми причини ужасна болка. — Вижте, състоянието ми непрекъснато ще се влошава, ако не отида при... — поколебах се. Защо е толкова трудно

да кажа „вампири“? Защото звучеше толкова чуждо, толкова крайно... и... част от мен го призна, толкова фантастично. Трябва да отида в „Дома на нощта“.

Майка ми изведнъж скочи и за миг си помислих, че наистина има намерение да ме спаси. Тогава обаче Джон сложи ръката си покровителствено на рамото и. Тя погледна към него и когато погледът ѝ се върна обратно към мен, забелязах в очите ѝ почти съжаление, но думите и казаха това, което Джон очакваше от нея.

— Зоуи, предполагам, че нищо няма да навреди, ако прекараш поне тази нощ вкъщи?

— Естествено, че няма — добави Джон. — Сигурен съм, че доктор Ашър всеки момент ще види повикването за домашно посещение. След като дойде тук, всичко ще бъде наред е нея. — Той потупа майка ми по рамото, за да се престори на загрижен, но изглеждаше адски гаден.

Погледнах първо към майка ми, после към него. Никой от тях нямаше намерение да ме остави да си тръгна. Не и сега. А може би дори и изобщо. Не и преди да ме изнесат докторите. Изведнъж осъзнах, че не става дума само за това, че съм белязана и животът ми тотално се преобръща. Цялата работа е заради контрола. Ако ме пуснат да си тръгна, те някак си губят. В случая с майка ми предпочитам да си мисля, че тя се страхува да ме загуби. Знаех, че Джон никак не обича да губи. Не искаше да загуби авторитета си и илюзията, че ние сме едно прекрасно, сплотено семейство. Както майка ми вече каза, какво ще си помислят съседите, какво ще кажат хората на неделната сбирка? Джон трябваше да запази илюзията за пред хората и ако това означаваше да ме държат тук, докато стана много, много болна, той би платил тази цена.

Аз обаче не бих. Мисля, че беше време да взема нещата в свои ръце. Най-малкото имах перфектен маникюр.

— Добре — казах. Повикайте доктор Ашър. Обадете се на всички, за да се включат в молитвата. Но имате ли нещо против да полегна, преди всички да са пристигнали? — Закашлях се отново за по-убедително.

— Разбира се, че не, миличка отвърна майка ми, която изглеждаше видимо облекчена. — Малко почивка ще ти се отрази по-

добре. — Тя се отдръпна от покровителствената ръка на Джон, усмихна се и ме прегърна. — Да ти донеса ли един аспирин?

— Няма нужда, ще се оправя — рекох аз и се притиснах в нея, представяйки си, че всичко това се случва преди три години и тя е все още на моя страна. След това си поех дълбоко дъх и отстъпих назад. — Ще се оправя.

Тя ме погледна и кимна. Каза ми, че съжалява по единствения възможен в момента начин — с очи. Обърнах се и тръгнах към стаята си. Зад гърба ми загубеният попита:

— И защо не вземеш да направиш услуга на всички ни, като замаскираш това нещо с някоя пудра или друго подобно?

Дори не се спрях. Продължих да вървя. И си обещах, че няма да се разплача.

Ще запомня това много добре — обещах си. — Много добре ще запомня колко гадно ме накараха да се чувствам днес. И когато съм самотна или изплашена, винаги ще помня, че нищо не може да е лошо от това да съм тук. Нищо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Седнах на леглото си и се закашлях, докато слушах майка ми да води паникьосано разговор след разговор по спешната телефонна линия, съобщавайки на всички Вярващи за молитвата, която ще се състои у нас. След трийсетина минути къщата ни щеше да започне да се пълни е дебели жени и техните подобни на педофили съпрузи. Ще ме извикат в дневната. Белегът ми ще бъде обявен за изключително голям и сериозен проблем. Предполагам, че ще ме намажат с някаква гадост, която със сигурност ще запуши порите ми и ще ми излезе пъпка с размерите на окото на Циклопа, още преди да са сложили ръцете си върху мен и да са започнали да се молят. Ще се молят на Бог да престана да бъда толкова лошо момиче и да създавам проблеми на родителите си. И, разбира се, след това белегът ми ще трябва да изчезне.

Де да ставаше толкова лесно. С най-голямо удоволствие бих направила сделка е Господ да бъда добро момиче срещу това да не се налага да сменям училището и биологичния си вид. Дори ще направя теста по геометрия. Добре де, може би без теста по геометрия, но определено не е като да съм искала да се превърна в чудовище. Всичко това означаваше, че нямам друг избор, освен да си тръгна. Да започна живота си отново някъде, където ще бъда нов човек. Някъде, където нямам никакви приятели. Заставих се да не се разплача. Училището беше единственото място, където се чувствах у дома си. Приятелите ми бяха единственото ми семейство. Стиснах юмруци и положих всички усилия да не се разплача. Стъпка по стъпка. Ще правя нещата стъпка по стъпка.

Последното нещо, което исках, е да се разправам с клонингите на загубеняка. И ако Вярващите не бяха достатъчни, ужасният молитвен сеанс щеше да бъде последван от друг, не по-малко досаден сеанс с доктор Ашър. Той ще ми зададе много въпроси относно как това или онова ме кара да се чувствам. След това ще започне да дърдори за това, че тийнейджърският гняв и страхове са нормални, но

че само аз мога да избира как това ще се отрази на живота ми. Дрън-дрън... И понеже това е преглед, сигурно ще ме накара да нарисувам нещо, което да представи детето вътре в мен или нещо подобно.

Определено трябваше да се измъкна от тук.

Добре, че винаги съм била лошото дете — бях подготвена за ситуации като тази. Добре де, не съм си представяла, че ще ми се наложи да се измъквам от къщи, за да се присъединя към вампирите, когато скривах резервния ключ за колата си под саксията до прозореца. Просто си мислех, че може някой път да ми се прииска да се измъкна и да отида при Кайла. Или когато наистина имах желание да бъда лоша, можех да се измъкна и да се срещна с Хийт, за да се целуваме в парка. Но той започна да пие, а сега аз започнах да се превръщам във вампир. Понякога в живота няма абсолютно никаква логика.

Грабнах раницата си, отворих прозореца и е лекота, която говореше много повече за греховната ми природа, отколкото проповедите на загубеняка, се покачих на прозореца. Сложих си слънчевите очила и се огледах внимателно. Все още беше едва четири и половина следобед и бях много благодарна, че оградата ни напълно ме скриваше от съседите. От тази страна на къщата имаше само един прозорец — този на стаята на сестра ми, но според мен тя още не се беше прибрала от заниманията си с клакьорките. За пръв път бях невероятно щастлива, че целият свят на сестра ми се изчерпва с клакьорството. Хвърлих първо раницата си на земята, а след това се спуснах бавно след нея, полагайки максимални усилия да не издам и най-малкия шум. Спрях се за миг и зарових лице в ръцете си, за да заглуша ужасната кашлица. После се набрах на оградата, където стоеше саксията е лавандулата, подарена ми от баба Редбърд, и заопипвах, докато усетя твърдия метал на ключовете, които се бяха настанили удобно в меката трева.

Вратата дори не скръцна, когато я отворих и се изнизих като една от „Ангелите на Чарли“ Колата ми стоеше точно там, където винаги я оставям — точно пред третата врата на триместния ни гараж. Загубенякът казваше, че косачката за трева е по-важна и затова ще стои в гаража, а колата ми отвън. (Как пък да не е по-важна от моя ретро фолксваген? Пфу, каква глупост. Започвах да разсъждавам като момче. Откога съм взела да се интересувам дали колата ми е ретро? Явно наистина в мен е започнала да настъпва Промяната). Огледах се на

двете страни. Беше чисто. Скочих в колата, включих на първа и бях искрено благодарна, че улицата ни е толкова необичайно гладка, когато чудесното ми автомобилче се плъзна нежно и тихо по нея.

Дори не поглеждах в огледалото за обратно виждане. Пресегнах се и изключих мобилния си телефон. Изобщо нямах желание да говоря с когото и да било. Всъщност не беше точно така. Имаше един човек, с когото определено, исках да говоря. Тя беше единственият човек в света, който след като научеше за белега ми, нямаше да реши, че съм чудовище, изрод или кой знае какво още.

Колата сякаш прочете мислите ми и сама вземаше завоите по магистралата към може би най-прекрасното място на света — лавандуловата ферма на баба Редбърд.

За разлика от пътуването от училище до вкъщи, шофирането до фермата на баба ми отне час и половина и ми се стори, че продължи цяла вечност.

По времето, когато отбих от магистралата и тръгнах по малкия разбит и мръсен път, който водеше до фермата, цялото тяло ме болеше ужасно. Чувствах се по-зле дори от онзи път, когато ни бяха назначили една нова, побъркана учителка по физическо, която ни караше да правим невероятно тежки упражнения, докато размахваше камшика и ни се присмиваше. Добре, де, може и да е нямала камшик, но все пак...

Мускулите ме боляха зверски. Наближаваше шест часът и слънцето се канеше скоро да залезе, но все още дразнеше очите ми и предизвикваше неприятни усещания по кожата ми. За щастие беше краят на октомври и можех да нося любимия си пуловер с надпис „Нашествието на боргите 4D“ (да, луда фенка съм на „Стар Трек“), който за щастие добре ме скриваше от слънцето.

Преди да сляза от колата, седнах на задната седалка, за да потърся старата си шапка с емблемата на университета на Оклахома. Нахлупих я на главата си така, че лицето ми да бъде напълно скрито от слънцето.

Къщата на баба ми се намираще между две ниви с лавандула, а над нея се извисяваха няколко огромни стари дъба. Построена е от камък през година. Имаше много удобна веранда и огромни прозорци. Обожавам тази къща. Дори само да се кача по дървените стълби, които водят към верандата, вече ми е достатъчно, за да се почувствам по-добре... на сигурно място. Тогава забелязах бележката от външната

страна на вратата. Не беше трудно да позная красивия почерк на баба: „На склона съм, бера диви цветя.“

Докоснах мекия лист с аромат на лавандула. Баба винаги знаеше кога ще ѝ отида на гости. Когато бях малка, го намирах за откачено, но като пораснах, започнах да оценявам това нейно качество. Цял живот съм била сигурна в това — каквото и да стане, винаги мога да разчитам на баба Редбърд. Първите месеци, след като мама се омъжи за Джон, щях да умра, ако няхах възможност всеки уикенд да се спасявам при нея.

За миг се поколебах дали да не вляза (тя никога не заключва вратата) и да я изчакам вътре, но имах нужда да я видя колкото се може по-скоро. Жадувах тя да ме прегърне и да ми каже това, което майка ми така и не ми каза:

Не се притеснявай, всичко ще бъде наред... ще се справиш чудесно.

Така че вместо да вляза в къщата, тръгнах по една пътечка между поляните с лавандула, която може би водеше към склона и като докосвах с пръсти върховете на цветята, покрай мен се разнасяше техният аромат, сякаш ме приветстваха за добре дошла вкъщи.

Струваше ми се, че са минали години, откакто съм била тук за последен път, макар да знаех, че са само четири седмици. Джон не харесва баба. Смята, че е откачалка, и дори съм го чувала да казва на майка ми, че била вещица и щяла да гори в ада. Какъв гадняр.

И тогава ме обзе толкова удивително прозрение, че неволно се спрях. Родителите ми вече не можеха да контролират това, което правя. Никога повече нямаше да ми се налага да живея с тях. Джон вече не можеше да ми се налага за нищо.

Брей! Това е чудесно!

Толкова прекрасно, че ме докара до неконтролируем пристъп на кашлица — толкова силен, че се наложи да стисна тялото си е ръце, сякаш се прегръщам. Трябваше да намеря баба, и то веднага.

ПЕТА ГЛАВА

Пътят към склона винаги е бил стръмен, но съм го изкачвала поне милион пъти с или без баба и никога не съм се чувствала така. Не беше просто кашлица. И не беше само болка в мускулите. Бях замаяна, а стомахът ми започна да бълбука така ужасно, че си спомних за Мег Раян във филма „Френска целувка“, когато изяде толкова много сирене, че припадна. (Кевин Клайн е много готин в този филм. Добре де, като за старец.)

Изведнъж ме връхлетя ужасна хрема. Нямам предвид просто да подсмърчам. Изобщо не можех да дишам, ако си затворя устата, което ме караше да кашлям още по-силно. А болката в гърдите ми беше непоносима! Опитвах се да си спомня как точно умираха хлапетата, които отказваха да приемат Промяната. Дали получаваха сърдечен пристъп? Или е възможно да са кашляли и кихали до смърт?

Спри да мислиш за това!

Трябваше да намеря баба. Ако тя нямаше отговорите, щеше да ги намери. Баба Редбърд разбираше хората. Според нея това било така, защото не е прекъсвала връзките си със своите предци и със знанията, които е получила от тях. Дори сега ми става смешно, като си представя намръщеното ѝ изражение, когато стане дума за загубеняка. (Тя е единственият възрастен, който знае, че го наричам така.) Според нея бе очевидно, че кръвта на мъдрите чероки е пропуснала нейната дъщеря, но само за да мога аз да получа допълнително от тази индианска магия.

Като дете съм се изкачвала по този път, държейки баба за ръка толкова пъти, че не бих могла да ги преброя. На ливадата с висока трева и диви цветя разпъвахме пъстро одеяло и си правехме пикник, докато баба ми разказваше интересни истории за хора от племето чероки и ме учеше на мистериозно звучащите думи от техния език. Докато погледът ми се рееше около ветровитите поляни, тези истории сякаш оживяваха и се носеха във въздуха покрай нас като дима на ритуалния огън... Например тъжната история за това как са се появили

звездите, когато кучето откраднало царицата и хората от племето го хванали, за да го накажат. То побягнало към своя дом на север, царицата се разпръснала по небето и от магията в нея се образувал Млечният път. Или за това как великият Ястреб създал планините и долините със своите криле. И любимата ми история за младото момиче — слънцето, което живеело на изток, за нейния брат — луната, който живеел на запад, и за Червената птица, която била дъщеря на слънцето.

— Не е ли странно? Аз съм Редбърд — Червената птица^[1], дъщеря на слънцето, а се превръщам в изчадие на нощта.

Чух се да казвам тези думи на глас и се изненадах, че говоря толкова немошно, особено когато думите ми се носеха като ехо около мен, сякаш бях в голям тъпан.

Тъпан.

Мисля, че тази дума ми напомни за това как, като бях малка, баба ми ме водеше да слушам свиренето по време на церемония. И може би тези мисли вдъхнаха живот на спомена ми, защото вече чувах церемониалния тъпан съвсем отчетливо. Огледах се наоколо, примижвайки дори от слабата светлина на умирация ден. Очите ме боляха и виждах размазано. Нямаше вятър, но сякаш сенките, които скалите хвърляха върху тревата, се движеха... приближаваха се към мен.

— Бабо, страх ме е! — извиках. Идва успях да се концентрирам.

Духовете на земята не са нещо, от което Птицата Зоуи трябва да се страхува.

— Бабо? — Дали наистина чувах гласа ѝ да ме нарича с прякора ми, или бяха просто ефементи от ехото, сливащи се с моите спомени? — Бабо! — извиках пак и този път застанах, за да чуя някакъв отговор.

Нищо. Нищо, освен вятъра.

У-но-ле. Думата за вятър на езика на чероки изплува в ума ми като полузабравен сън.

Вятър? Момент, преди малко нямаше никакъв вятър, а сега бях принудена да държа шапката си с едната ръка, а с другата да отмятам косата от лицето си. И тогава във вятъра ги чух — звуците от гласовете на чероките, сливащи се с думкането на церемониалния тъпан. През завесата от коса и сълзи, която скриваше очите ми, видях дим.

Сладникав вкус изпълни сетивата ми и почувствах лагерния огън на моите предци. Изпъшках, борейки се да си поема въздух.

Тогава ги усетих. Бяха застанали около мен. Образите им се движеха като мараня върху нагорещен път през лятото. Усетих ги как пристъпват, докато извършваха своите сложни и изящни движения около сенчестия образ на лагерния огън.

Ела при нас, У-вет-си а-ге-хут-са... Ела при нас, дъще!

Духовете на чероки... Спорът с моите родители... Предишният ми живот приключи...

Всичко това ми дойде в повече. Побягнах.

Това, което бяхме учили по биология за притока на адреналин в ситуацията „бий се или бягай“, излезе вярно. Изпитвах ужасна болка в гърдите, струваше ми се, че сърцето ми ще експлодира, дишането ми беше толкова затруднено, сякаш дишах под вода, но въпреки всичко пробягах последната отсечка от пътеката с такава скорост, все едно бяха отворили всички магазини в мола и раздаваха безплатни обувки.

С последни сили стигнах по-нагоре по склона с надеждата, че ще избягам от ужасяващите духове, които ме преследваха като мъгла. Но вместо това имах чувството, че навлизам все — навътре в техния свят на дим и сенки. Дали умирах? Какво ставаше с мен? Заради това ли виждах духове? Къде изчезна бялата светлина? Съвсем паникьосана, аз хукнах напред, размахвайки ръце, сякаш за да сграбча ужаса, който ме преследваше.

Не забелязах корена, който ми се изпречи на пътя. Опитах се да спра, но рефлексите ми бяха толкова забавени, че паднах и се ударих лошо. Болката в главата ми беше остра, но продължи само секунда, преди мракът да ме обгърне.

Събуждането ми беше странно. Очаквах всичко да ме боли, особено главата и гърдите, но вместо да изпитвам болка, се чувствах... добре. Всъщност се чувствах много, много по-добре. Не кашлях, ръцете и краката ми бяха удивително леки и топли, сякаш току-що съм се топнала в покрита с пяна топла вана посред студена вечер.

О!

От изненада отворих очи. Гледах към светлина, която по някаква мистериозна причина не дразнеше очите ми. За разлика от ослепителната светлина на слънцето тази беше по-скоро като нежен дъжд от запалени свещи, движещи се от горе на долу. Изправих се и

забелязах, че греша. Светлината не се движеше, аз се движех спрямо нея.

Отивам в Рая! Е, това определено ще шокира някои хора.

Погледнах надолу, за да видя тялото си. Аз или по-скоро... то... или както там се казва, лежеше опасно близо до ръба на склона. Беше напълно неподвижно. На челото имах рана, която кървеше лошо. Кръвта се стичаше в цепнатина между скалите, оставяйки следа като кървави сълзи, вливащи се право в сърцето на скалата.

Беше невероятно странно да гледам надолу към себе си. Не бях уплашена. Но би трябвало да бъда, нали? Не означаваше ли това, че съм мъртва? Сигурно сега ще мога да виждам духовете на чероките по-добре. Дори тази мисъл не ме уплаши. Всъщност, вместо да ме е страх, се чувствах по-скоро като наблюдател, като че ли нищо лошо не можеше да ме сполети. (Все едно бях от онези момичета, които правят секс с всекиго, но са уверени, че няма да забременеят или да прихванат някоя гадна венерическа болест, която да им изяде мозъка.)

Наслаждавах се на начина, по който светът изглеждаше като бляскав и нов, но вниманието ми все се връщаше към тялото ми. Зарях се по-близо до него. Дишах слабо. Е, тялото ми дишаше така, не аз. Другото ми „аз“ не изглеждаше добре. Беше цялата бледа и устните ѝ бяха сини. Ха! Бяло лице, сини устни и червена кръв. Не съм ли патриотка, а?

Засмях се и това беше изумително! Кълна се, можех да видя смеха си да се носи наоколо като пухкавите неща, които издухваш от глухарчето, само че вместо бели бяха сини като глазура на торта. Брей! Кой би предположил, че да си удариш главата и да припаднеш било толкова забавно. Чудех се дали това е да се чувстваш надрусан.

Глухарчестата глазура избледня и започнах да чувам бляскавия кристален звук на течаща вода. Приближих се още до тялото си и забелязах, че това, което в началото помислих за пукнатина в почвата, всъщност е тесен пещерен процеп. Живият звук от вода идваше от гълбините му. Любопитна, погледнах надолу и бляскавите сребърни очертания на думи се издигнаха от вътрешността на скалата. Напрегнах се да ги чуя и бях възнаградена със слаб шепот на сребърен звук.

Зоуи Редбърд, ела при мен!

— Бабо! — извиках в цепнатината на скалата. Думите ми обагриха въздуха около мен в ярко виолетово. — Ти ли, бабо?

Ела при мен...

Сребърното се смеси с виолетовия цвят на моя глас, придавайки на думите свежия цвят на цъфнала лавандула. Това беше поличба! Предзнаменование. Подобно на духовете водачи, в които чероките са вярвали в продължение на векове, баба Редбърд ми подсказа, че трябва да вляза в скалата. Без повече колебание оставих духа си да следва следата, оставена от моята кръв, докато стигнах до гладкия под на стая, подобна на пещера. В средата бълбукаше малко изворче, което издаваше приятен, ромолящ звук с цвят на стъкло. Той се смеси с алените капки от моята кръв и озари пещерата в блещукаща светлина е цвят на сухи есенни листа. Изпитах желание да седна до изворчето, да докосна с пръсти въздуха около него и да си поиграя с музиката, която издава, но гласът ме извика отново.

Зоуи Редбърд, следвай ме, за да откриеш съдбата си.

Последвах потока и женския глас. Пътят се стесни и скоро се превърна в малък тунел. Той се извиваше като спирала и завърши внезапно пред стена, покрита с издълбани символи, които изглеждаха едновременно познати и чужди. Объркана, аз се загледах в поточето, което изчезваше, в пукнатина изпод една скала. И сега какво? Трябва ли да продължа след него?

Погледнах отново към тунела. Не се виждаше нищо, освен танцуващата светлина. Обърнах се към стената и сякаш ме разтресе ток. Там стоеше жена, седнала кръстосала крака пред стената. Носеше бяла рокля на ресни, украсена със същите символи, които бяха издълбани на стената зад нея. Беше изумително красива и имаше дълга права коса, толкова черна, сякаш хвърляше синкаво виолетови отблясъци като гарваново крило. Когато заговори, плътните ѝ устни се раздвижиха и изпълниха въздуха със сребристия цвят на нейния глас.

— *Тси-лу-ги У-вет-си А-ге-хут-са. Добре дошла, дъще. Справи се много добре.*

Тя говореше на езика на чероки. Макар че не съм използвала този език през последните години, разбрах думите ѝ.

— Ти не си баба ми! — казах и ми стана ужасно неловко. Виолетовите ми думи се смесиха с нейните сребърни слова и накараха въздуха около нас да потрепва в лавандулови отблясъци.

Усмивката ѝ беше ведра като изгряващото слънце.

— *Не, дъще, не съм. Но познавам Силвия Редбърд много добре.*

Поех си дълбоко въздух.

— Мъртва ли съм?

Очаквах да ми се изсмее, но вместо това тъмните ѝ очи се изпълниха с нежност и разбиране.

— *Не, У-вет-си А-ге-хут-са. Ти си много далече от смъртта. Твоят дух беше призван да преброди владенията на Нунне'хи.*

— Народът на духовете! — огледах се в тунела, опитвайки се да видя някакви лица и форми сред сенките.

— Твоята баба ти е обяснила всичко много добре, у-с-ти Дот-су-ва, Малка Червена Птица. Ти си чудна смесица от старите нрави и новия свят, от древна племенна кръв и аутсайдерите.

Думите ѝ ми се струваха топли и студени едновременно.

— Коя си ти — попитах я най-после.

— *Позната съм с много имена. Променящата се, Гея, А'акулуджуси, Куан Ин, Бабата паяк дори Зора...*

Когато заговори, лицето ѝ се променяше при споменаването на всяко име, така че направо бях зашеметена от нейната сила. Тя може би забеляза това, защото направи пауза и ми се усмихна ведро, а лицето ѝ прие вида на жената, която видях първоначално.

— *Но ти. Зоуи, можеш да ме наричаш с името, с което съм позната в света, към който принадлежиш. Никс.*

— Никс! — гласът ми се превърна почти в шепот. — Богинята на Вампирите?

— *Най-напред започнаха да ме почитат древните гърци, достигнати от Промяната, които видяха в мое лице майката, от която се нуждаеха през тяхната безкрайна Нощ. Имах честта да наричам свои деца техните последователи в продължение на векове. И да, в твоя свят тези деца се наричат вампири. Приеми името У-вет-си а-ге-хут-са. В него ти ще откриеш своята съдба.*

Усетих белега на челото си, който пламна с пареща болка, и изпитах желание да заплача.

— Не разбирам. Как така да откроя съдбата си? Аз само искам да намеря начин да започна успешно новия си живот. Просто всичко да бъде наред. Да мога да си намеря мястото. Съмнявам се, че сега бих могла да откроя съдбата си.

Богинята отново се усмихна и заговори е глас, който много наподобяваше този на майка ми. Всъщност гласът ѝ излъчваше частица от любовта на всяка майка по света.

— *Вярвай в себе си, Зоуи. Аз съм те белязала като мое дете. Ти ще бъдеш първата истинска У-вет-си а-ге-хут-са в-хна-и св-но-й. Дъщеря на Нощта, през тази епоха. Ти си специална. Приеми това и ще започнеш да разбираш истинската сила на своята уникалност. В теб е обединена магическата кръв на твоите мъдри прадеди, както и проницателността да разбираш модерния свят.*

Богинята се изправи и тръгна с грациозна походка към мен, гласът ѝ изписваше сребърни символи във въздуха около нас. Като стигна до мен, тя избърса сълзите от бузите ми, а после обгърна лицето ми е ръце.

— *Зоуи Редбърд. Дъщеря на Нощта, обявявам те за мои очи и уши в днешния свят. Свят, в който доброто и злото се борят за надмощие.*

— Но аз съм на шестнайсет! Дори не мога да паркирам колата си както трябва! Откъде мога да знам как да бъда твоите очи и уши?

Тя просто се усмихна.

— *Ти си по-зряла, отколкото показва възрастта ти. Зоуи. Вярвай в себе си и ще намериш правилния път. Но помни, тъмнината невинаги означава зло, както светлината невинаги носи добро.*

Тогава богинята Никс, древната персонификация на Нощта, се доближи до мен, целуна ме по челото и аз загубих съзнание за трети път този ден.

[1] Red bird (англ.) — червена птица — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

В главата ми зазвуча мелодията на стара песен, която моята баба ми пееше навремето. Предположих, че отново сънувам, песента ме накара да се чувствам сигурна и щастлива, което беше невероятно, особено предвид колко зле се чувствах допреди малко... но не можех да си спомня точно защо. Колко странно.

Песента на баба ми продължи и аз се обърнах на една страна, сякаш притиснах бузата си към удобна, мека възглавница. За съжаление движението ми причини ужасна болка, сякаш куршум премина през слепоочията ми и това напълно прогони доброто настроение, в което се събудих, защото спомените от последния ден се завърнаха в ума ми.

Превръщах се във вампир.

Избягах от вкъщи.

Претърпях инцидент, а след това и някакво странно състояние, близко до смъртта.

Превръщах се във вампир. О, Господи!

А как само ме боли главата!

— Зоуи, будна ли си вече, миличка?

Примигах с очи и видях баба, която седеше на стол близо до леглото ми.

— Бабо — извиках и посегнах да хвана ръката ѝ. Гласът ми звучеше ужасно пресипнал. Какво се случи? Къде съм?

— На сигурно място си, миличка, всичко е наред.

— Главата ме боли. — Посегнах с ръка към мястото, на което чувствах ужасна болка, и напипах шевове.

— Така и трябва. Състарих се с десет години от страх! — Баба стисна нежно ръката ми. — Всичката тази кръв... Тя потръпна, след това поклати глава и ми се усмихна, — искам да ми обещаеш, че няма да правиш повече така.

— Обещавам. Значи ти ме намери...

— В безсъзнание и цялата в кръв! — Баба отметна косата от челото ми и пръстите и докоснаха белега, толкова бледа, че полумесецът светеше на челото ти. — Знаех, че трябва веднага да бъдеш отведена в „Дома на нощта“. Това и направих. Тя се усмихна и заради закачливия блясък в очите си заприлича на малко момиче. — Обадих се на майка ти да ѝ кажа, че те водя тук, и се наложи да се престоря, че телефонът ми прекъсва, за да мога да ѝ затворя. Опасявам се, че не е много доволна от нас.

Усмихнах се и аз. Хе-хе. Сега вече майка ми явно бе сърдита и на баба.

— Но. Зоуи, какво правеше навън през деня? Защо не ми каза по-рано, че си белязана?

Надигнах се да седна и изпъшках от болка. За щастие поне съм спряла да кашлям. Най-вероятно, защото вече съм тук — в „Дома на нощта“. Но тази мисъл изчезна, когато започвах да разказвам на баба за случилото се.

— Нямаше как да ти кажа по-рано. Ловецът дойде в училище днес и ме беляза. Най-напред се прибрах вкъщи. Наистина си мислех, че мама ще ме разбере и ще застане на моя страна. — Направих пауза, защото отново си припомних ужасната сцена е родителите ми. Баба напълно ме разбра, без да се налага да обяснявам, и хвана съчувствено ръката ми. — Тя и Джон ме заключиха в стаята ми, докато извикат Вярващите, за да направят молитвена церемония. — Баба се смръщи, като чу това. — Така че аз изпълзах през прозореца и дойдох право при теб.

— Радвам се, че дойде. Зоуи, но не е имало смисъл да го правиш.

— Знам — въздъхнах аз. Все още не мога да повярвам, че съм белязана. Защо точно аз?

— Нямах това предвид, миличка. Изобщо не съм изненадана, че си била белязана. Кръвта на нашия род винаги е била силно свързана с магията. Беше само въпрос на време някой от нас да бъде Избран. Имам предвид, че ти не си просто белязана. Твоят полумесец не е само очертание, запълнен е.

— Това е невъзможно!

— Огледай се, У-вет-си а-ге-хут-са. — Тя използва индианската дума за „дъщеря“. С това веднага ми напомни за мистериозната древна богиня.

Баба извади от чантата си старото сребърно огледало, което винаги носеше. Без да каже нито дума, тя ми го връчи. Натиснах закопчалката и то се отвори, за да ми покаже отражението ми — същата непозната, която може би съм виждала някъде. Тази аз, която не бях съвсем аз. Очите ѝ бяха по-големи, а кожата ѝ беше прекалено бледа, но аз почти не обърнах внимание на тези неща. Белегът беше това, от което не можех да откъсна очи. Белегът, който сега представляваше запълнен полумесец, светец в сапфиреносиньо. Имах чувството, че все още сънувам. Посегнах да пипна странно изглеждащия белег и сякаш почувствах отново целувката на Богинята върху кожата си.

— Какво означава това? — попитах, без да откъсвам очи от него.

— Надявахме се, че ти ще можеш да говориш на този въпрос, Зоуи.

Гласът, който чух, беше поразителен. Още преди да отместя поглед от отражението си, знаех, че жената с този глас ще бъде уникална и впечатляваща. Познах. Тя беше изключително красива, като кинозвезда. Никога не съм била толкова близо до някой така съвършен. Тя имаше големи очи с цвят на планински мъх. Лицето ѝ беше гладко като крем. Косата ѝ беше тъмночервена, но не като онова морковеночервено или като косата на блондинка, боядисана в червено, а като тъмен, лъскав кестен и падаше по раменете ѝ на тежки къдрици. Тялото ѝ беше перфектно. Не беше кльоцава като глупавите момичета, които гладуват, повръщат и се тормозят, за да се превърнат в подобия на Парис Хилтън. Тялото ѝ беше изваяно като тяло на перфектна и силна жена, имаше невероятни цици. (Как ми се искаше и аз да имам такива.)

— А!? — прозвучах като пълен идиот.

Жената ми се усмихна и показа своите невероятно бели и равни зъби. С изключение на кучешките. Покрай описанието на нейната перфектност забравих да спомена, че имаше сапфирен полумесец, татуиран на челото. От него се разпростираха линии, които ми напомняха на морски вълни. Те започваха от веждите ѝ стигаха чак до скулите ѝ.

Тя беше вампир.

— Казах, че се надявахме ти да имаш обяснение защо един току-що белязан вампир, който още не е минал през целия цикъл на

Промяната, има на челото си символ за старшинство.

— Значи аз не съм вампир?

Смехът и беше като музика.

— Все още не, Зоуи. Но според мен фактът, че белегът ти е завършен, е добра поличба.

— О... Аз... аз... добре. Това е добре.

За щастие баба ме спаси от пълно унижение.

— Зоуи, това е Главната жрица на „Дома на нощта“ Неферет. Тя се грижеше много добре за теб, докато беше... — Баба направи пауза, предполагам, за да не каже „в безсъзнание“. — Докато беше заспала.

— Добре дошла в „Дома на нощта“. Зоуи Редбърд — каза сърдечно Неферет.

Погледнах към баба и после обратно към Неферет Чувствах се повече от глупаво, когато запелтечих:

— Това... това всъщност не е моето име. Фамилията ми е Монтгомъри.

— Така ли? — Неферет повдигна тънките си вежди. — Едно от предимствата на това да започваш нов живот е, че се предоставят избори, които не си имал преди. Ако можете да избираш, кое щеше да е истинското ти име.

Нямах никакви колебания.

— Зоуи Редбърд.

— Значи от този момент нататък ще бъдеш Зоуи Редбърд. Добре дошла в новия си живот.

Тя протегна ръка, сякаш искаше да стисне моята, и аз автоматично я протегнах. Вместо това тя ме хвана за лакътя, което ми се стори много странно, но някак си го усещах като правилно.

Докосването ѝ беше нежно и топло. Тя беше толкова поразителна, че ме изпълваше със страхопочитание. Всъщност тя беше това, което са всички вампири — нещо повече човек. По-силни, по-умни, по-талантливи. Тя изглеждаше така, сякаш излъчваше някаква вътрешна светлина. Като се замисля, това е един стереотипите, които хората имат за вампирите, и, както вече се убедих, голяма част от тях са наистина верни. Те избягват слънчевата светлина, по-силни са нощем, трябва да пият кръв, за да живеят, и почитат богиня, която символизира Нощта.

— Благодаря ти. Приятно ми е да се запознаем. — Полагах наистина неимоверни усилия, за да говоря полуинтелигентно и нормално.

— Както и преди казах на баба ти, не сме имали досега случай новобелязан вампир да дойде при пас по подобен начин в безсъзнание и с напълно завършен белег. Можеш ли да си спомниш какво се случи, Зоуи?

Отворих уста да ѝ кажа, че си спомням всичко много добре — как паднах, как си ударих главата, как видях собственото си тяло да лежи на земята, как се спуснах в пещерата и как там се срещнах с богинята Никс. Но преди да заговоря, усетих странно чувство — сякаш някой ме е ударил силно в корема. Нещо ме предупреждаваше да си премълча.

— Аз... аз не си спомням много. — Спрях се и пръстите ми напипаха мястото, където шевовете изпъкваха. — Поне не и след като си ударих главата. Искам да кажа, че до този момент си спомням всичко много ясно. Срещата с Ловеца, който ме беляза, съобщих на родителите си и избухна страшен скандал, после избягах и отидох в къщата на баба. Чувствах се много зле и когато изкачих пътя към склона... — Спомних си всичко, което се случи там: духовете на древните индианци от племето чероки, танците около огъня... *Млъкни!* — крещеше нещо вътре в мен. — Предполагам, че съм се подхлъзнала, защото кашлях прекалено силно и при падането съм си ударила главата. Следващото нещо, което си спомням, бе как баба пее. И се събудих. — Завърших разказа си набързо. Искях да избягам от пронизателния зеленоок поглед, но същото чувство, което ми казваше да мълча, ми каза и че не трябва да отмествам поглед, а да се престоря, че нищо не крия.

— Нормално е при такъв удар в главата да се получи загуба на спомени — подхвърли баба.

Искаше ми се да я разцелувам.

— Да, разбира се, че е нормално — каза Неферет и чертите ѝ сякаш изгубиха част от остротата си. — Не се притеснявай за внучката си, Силвия Редбърд, всичко ще е наред с нея.

Тя говореше почтително е баба и напрежението, което се беше насъбрало в мен, изчезна. Щом харесва баба, значи би трябвало да е свестен човек, тоест вампир. Нали така?

— Сигурна съм, че като вампир ти вече си разбрала, че дори новобелязаните имат способността да се възстановяват необикновено бързо. — Неферет ми се усмихна, след това се обърна към баба: — Състоянието ѝ се подобрява толкова бързо, че вече не е необходимо да стои тук. — После отново ме погледна. — Зоуи, искаш ли да се срещнеш с новата си съквартирантка?

Не. Преглътнах тежко, след което отговорих:

— Да.

— Чудесно.

За щастие тя игнорираше факта, че се държах като ухилено, глупаво, градинско джудже — от онези, които се слагат за декорация.

— Сигурна ли си, че не трябва да остане тук поне още един ден за наблюдение? — попита баба.

— Разбирам твоята загриженост, но те уверявам, че психическите травми на Зоуи вече се лекуват на място, което и ти цениш високо.

Тя ми се усмихна и въпреки че бях изплашена, нервна и въобще тотално изтрещяла, аз се усмихнах в отговор. Неферет сякаш наистина се радваше, че съм там. И честно казано, си помислих, че да се превърнеш във вампир не е нещо чак толкова ужасно.

— Бабо, добре съм, наистина. Само малко ме боли главата, но останалата част от мен се чувства отлично. — В момента, в който го казах, осъзнах, че това е самата истина. Бях престанала да кашлям, болките в мускулите ми бяха изчезнали. С изключение на болката в главата се чувствах перфектно.

Тогава Неферет направи нещо, което не само ме изненада, но и моментално ме накара да я харесам. И да започна да ѝ вярвам. Тя се приближи до баба и каза бавно и внимателно.

— Силвия Редбърд, давам ти официалната си клетва, че твоята внучка ще бъде в безопасност тук. Към всеки новак е зачислен по един възрастен ментор. За да те уверя, че всичко ще е наред, аз лично ще бъда ментор на Зоуи. Остава само да я повериш на моите грижи.

Неферет докосна с ръка сърцето си и се поклони на баба. Тя се поколеба само за секунда, след което отвърна:

Приемам клетвата ти, Неферет. Висша жрице на Никс. — След това повтори жеста на Неферет е докосването на сърцето и поклона, преди да се обърне към мен и да ме прегърне силно.

Обади ми се, ако ти потрябвам за нещо, Зоуи. Обичам те, скъпа.

— Непременно, бабо. И аз те обичам. И ти благодаря, че ме доведе тук — прошепнах аз, вдишвайки от нейния така добре познат лавандулов аромат, и едва не се разплаках. Тя ме целуна по бузата, с типичната си бърза, уверена крачка напусна стаята и ме остави насаме с вампир за пръв път в живота ми.

— Е, Зоуи, готова ли си да започнеш своя нов живот?

Погледнах я и отново осъзнах колко е изумителна. Ако се превърна във вампир, дали ще имам нейната увереност и сила, или това е нещо, присъщо само за Висшата жрица? За миг в главата ми проблесна мисълта, че би било велико да съм Висша жрица, но после здравият разум се завърна. Аз бях просто хлапе. При това объркано хлапе. И най-вероятно не от класата на Великата жрица. Искях само да намеря мястото си тук, а благодарение на Неферет това вече не ми изглеждаше толкова плашещо.

— Да, готова съм! — Зарадвах се, че отговарях по-уверено, отколкото се чувствах.

СЕДМА ГЛАВА

— Колко е часът?

Вървахме по тесен коридор с много завой. Стените бяха направени от някаква странна смесица между тъмен камък и леко издадени тухли. Доста начесто бяха разположени мъждукащи стъклени фенери, окачени върху старинни метални свещници, забити в стената. Те изпускаха нежна, жълта светлина, която за щастие не дразнеше очите ми.

Щом стигнахме залата, забелязах, че тя няма никакви прозорци. По пътя не срещнахме никого, въпреки това аз продължих да се озъртам нервно, представяйки си първата си среща с други новаци.

— Почти четири след полунощ е. Това значи, че учебните занятия са приключили преди около час — отговори ми Неферет и се усмихна леко на шокираната ми физиономия. — Часовете започват в осем вечерта и приключват в три след полунощ — обясни ми тя. — Учителите са на разположение до три и половина, за да дават допълнителни разяснения след часовете. Спортният салон е отворен до настъпването на изгрева — точния момент, който ще усещате безпогрешно, когато Промяната във вас се извърши напълно. До тогава времето на зазоряване ще бъде изрично обявявано във всички класни стаи, общежития, общи помещения, залата за хранене, библиотеката и спортния салон. Храмът на Никс естествено е отворен по всяко време, но в него има предвидени занимания два пъти седмично след училище. Следващият ритуал е утре. — Неферет ми се усмихна окуражително. — Знаем, че сега ти звучи объркано, но доста бързо ще влезеш в час с всичко тук. Съквартирантката ти ще ти помага така, както и аз.

Тъкмо се готвех да задам следващия си въпрос, когато голяма, оранжева, космента топка притича през стаята и безшумно се хвърли в ръцете на Неферет. Подскочих и изписах стреснато, а след това се почувствах като пълна глупачка, защото се оказа, че това не е летящ караконджул или нещо подобно, а чисто и просто котка.

Неферет се усмихна и почеса котката между ушите.

— Зоуи, запознай се със Скайлар. Той обикновено се мотае наоколо и дебне да се хвърли в прегръдката ми.

— Това е най-голямата котка, която някога съм виждала — казах и протегнах ръката си, за да ме помирише.

— Внимавай, много хапе!

Преди да отдръпна ръката си, котаракът започна да търка муцуна в пръстите ми. Затаих дъх. Неферет наклони глава замислено.

— Той те харесва! Това е невероятно. Той не харесва никого, освен мен. Дори държи другите котки настрана от тази част на училището. Наистина е голям грубиян.

Внимателно погалих Скайлар между ушите, както беше направила и Неферет преди това.

— Много обичам котки — казах нежно. — Преди имах котка, но когато майка ми се омъжи повторно, се наложи да я занесем в приют, за да си намери нови стопани. Джон, новият съпруг на майка ми, мразеше котките.

— Забелязала съм, че начинът, по който някой се отнася към котките и те към него в отговор, е много показателен за характера на човека.

Отместих поглед от котката и срещнах зелените очи на Неферет. Тя знаеше за семейните отношения много повече, отколкото казваше. Почувствах се някак си свързана с нея и напрежението ми се изпари.

— Има ли много котки тук?

— Да, има... Котките винаги са били в съюз с вампирите.

Хм, добре. Аз всъщност вече го знаех. По история на света при господин Шадокс (по-известен като Пъф Шеди, но не му казвайте) сме учили, че в миналото са убивали котките, защото е имало поверие, че те превръщат хората във вампири.

Да, бе, да, говори ми. Още едно доказателство за глупостта на човеците.

Тази мисъл ме шокира. Колко бързо и лесно започнах да мисля за „нормалните“ хора като за „човеци“ и като за нещо различно от мен самата.

— Мислиш ли, че мога да си взема котка?

— Ако някоя те избере, ще можеш да ѝ принадлежиш.

— Да ме избере?

Неферет се усмихна и започна да гали Скайлар между ушите, а той доволно замърка.

— Да, котките избират нас, ние не ги притежаваме. — Сякаш за да докаже правотата на думите ѝ. Скайлар скочи от ръцете ѝ и побягна от залата. Неферет се засмя. — Той наистина е ужасен, но аз го обожавам. Мисля, че щеше да е така, дори да нямах тази специална дарба от Никс.

— Скайлар е дар от Никс?

— На всяка Върховна жрица се дава някаква дарба от богинята. Специална сила. Това е свързано с начина, по който откриваме Върховната жрица. Дарбата може да бъде под формата на необикновени познавателни умения, като например да четеш мисли или да имаш видения, които предсказват бъдещето. Или пък може да бъде нещо от физическия свят, например специална връзка с някои от четирите елемента, или пък е животните. Аз има две дарби от Никс. Основната ми дарба е свързана с котките. Имам необичайно силна връзка с тях дори за вампир. Втората ми дарба е свързана с лечителството. — Тя ми се усмихна. — Ето защо отлично знам, че се възстановяваш много добре.

— Това е невероятно! — бе единственото, което успях да кажа. Главата ми вече бе на път да се пръсне от всичко, което ми се случи през последния ден.

— Ела да се качим в стаята ти. Сигурна съм, че си гладна и уморена. Вечерята ще бъде сервирана след... — Неферет наклони глава на една страна, сякаш очакваше някой невидим човек да прошепне това в ухото ѝ. — След около час. — После ми се усмихна разбиращо. — Вампирите винаги знаят колко е часът.

— Това също е много яко.

— Това, мила моя новачке, е само върхът на „якия“ айсберг.

Искрено се надявах сравнението ѝ да няма нищо общо със съдбата на „Титаник“. Когато продължихме да вървим към общежитията, аз си спомних въпроса, който бях започнала да ѝ задавам, когато се появи Скайлар.

— Значи казваш, че заниманията започват в осем вечерта? — Обикновено не съм бавно загреваща, но някои от нещата, които тя ми казваше, звучаха сякаш на друг език. Малко се затруднявах да проумея всичко.

— Ако се замислиш над това, ще осъзнаеш, че да се провеждат уроците през нощта е напълно логично. Естествено трябва да си наясно, че вампирите — и новациите, и възрастните, не експлодират, нито друга подобна глупост, ако се покажат на слънце, но слънчевата светлина ни причинява известен дискомфорт. Не започна ли и на теб да ти пречи поне малко, преди да дойдеш тук?

Кимнах.

— „Мауми Джимс“ не ми помогнаха изобщо. — Отново се почувствах като глупачка и добавих набързо: — „Мауми Джимс“ са слънчеви очила.

— Разбира се, Зоуи. Знам какво са слънчеви очила. Доста добре всъщност.

— О, Боже! Извинявам се, аз... — Спрях се и започнах да се чудя дали не е прозвучало много глупаво, че съм споменала Бог. Дали това би раздразнило Висшата жрица, която толкова гордо носи своя белег. По дяволите, а дали ще подрази Никс? О, Господи! Ами това, че споменавам дяволите? Това ми е любимата ругатня. (По-скоро единствената, която използвам редовно.) Дали мога все още да я използвам? Вярващите проповядваха, че вампирите почитат грешна богиня и че са себични и тъмни създания, които не се интересуват от нищо друго, освен от пари, благополучие и пиене на човешка кръв и без съмнение всички ще отидат право в ада. Така че дали това означаваше, че трябва да внимавам, когато използвам...

— Зоуи!

Вдигнах поглед и видях Неферет да ме изучава със съсредоточено изражение, и осъзнах, че тя най-вероятно се е опитала вече да привлече вниманието ми, докато бях напълно погълната от мислите си.

— Извинявам се — отвърнах аз.

Жрицата спря до мен, сложи ръце на раменете ми и ме погледна.

— Зоуи, спри да се извиняваш. Не забравяй, че всеки един от нас е дошъл оттам, откъдето си дошла и ти. Това беше ново за всички нас. Знам какво е чувството — страхът от Промяната, шокът, че животът ти се е превърнал в нещо чуждо.

— И неспособността да контролирай нито едно от тези неща — добавих.

— Това също. Но няма винаги да е толкова лошо. Когато станеш вампир, ще ти се струва, че животът ти отново си е твой собствен. Ще правиш своите избори, ще вървиш по своя път, ще се насочиш натам, накъдето те отведат желанията и възможностите ти. Ще следваш сърцето и душата си.

— Ако стана вампир.

— Разбира се, че ще станеш, Зоуи.

— Как можеш да си толкова сигурна?

Очите на Неферет се спряха върху белега ми.

— Никс те е избрала. За какво, все още не знаем. Но нейният знак е недвусмислено положен върху теб. Едва ли би те докоснала само за да види как се проваляш.

Спомних си думите на богинята:

Зоуи Редбърд, Дъщеря на нощта, обявявам те за мои очи и уши в днешния свят. Свят, в който доброто и злото се борят за надмощие.

Веднага отместих очи от проницателния поглед на Неферет. Отчаяно ми се искаше да разбера защо вътрешното ми чувство толкова настоятелно ме караше да си държа устата затворена и да не споменавам на Неферет нищо за срещата си с богинята.

— Просто ми се случиха прекалено много неща за един ден.

— Определено е така, особено на празен стомах.

Тръгнахме отново, когато звукът от звънящ мобилен телефон ме накара да подскоча. Неферет ми се усмихна извинително и извади малък телефон от джоба си.

— Да? — Известно време само слушаше, после започна да присвива очи и да сбръчква чело. — Напротив, много правилно постъпи, като ми се обади. Ще се върна и ще я проверя. — Тя затвори телефона и се обърна към мен: — Извинявай. Зоуи. Едно от новите момичета си счупи крака по-рано днес. Изглежда, има някакво усложнение и ще трябва да отида при нея, за да проверя какво става. Защо не продължиш по този път сама? Като завиеш наляво, ще стигнеш до главния вход. Не можеш да го пропуснеш, вратата е направена от много старо дърво. Непосредствено до нея отвън има каменна пейка. Можеш да седнеш там и да ме изчакаш. Няма да се бавя.

— Добре, няма проблем... — Но преди да го кажа, тя вече бе изчезнала по коридора.

Изобщо не бях щастлива от идеята да прекарам неизвестно колко време сама в компанията на толкова вампири. Сега, когато Неферет си замина, мъждукащата светлина не ми изглеждаше толкова приветлива. По-скоро беше странна и хвърляща мрачни сенки върху каменните стени на залата.

Заставих се да не се страхувам и тръгнах бавно по коридора. Съвсем скоро вече ми се искаше да побягна и да се озова сред хора, били те и вампири. Беше прекалено тихо.

И зловещо. Вървах от лявата страна на коридора, защото от дясната почти нямаше светлина.

За съжаление не завих на следващия десен завой.

Причината беше основателна. Чух нещо. За да съм по-конкретна, ще кажа, че беше смях. Беше нежен момичешки смях, който поради някаква причина ме накара да настръхна. Естествено, спрях на място. Надникнах към коридора и забелязах някакво движение в сенките.

— Зоуи! — чух някой да прошепва името ми.

Примигнах от изненада. Наистина ли чух името си, или просто си въобразявах? Гласът като че ли ми беше познат. Възможно ли бе отново да е Никс? Дали богинята изрече моето име? Почти толкова уплашена, колкото и заинтригувана, аз притаих дъх и направих няколко крачки встрани.

Когато се показах иззад завоя, забелязах нещо, което ме накара автоматично да се притисна — плътно към стената. В малка ниша, не много далеч от мен, имаше двама души. В началото изобщо не разбирах какво виждам. След миг обаче ми стана ясно.

Трябваше веднага да се махна от там. Трябваше безшумно да се измъкна назад и изобщо да не мисля за това, което видях. Но не направих нито едно от тези неща. Чувствах, че краката ми са прекалено тежки и не могат да помръднат. Всичко, което ми оставаше да направя, беше да гледам.

Мъжът — но осъзнах, че той не е мъж, а момче бе не повече от година по-голямо от мен — стоеше с гръб, притиснат към нишата. Главата му беше отметната назад и дишаше тежко. Лицето му беше в сянка, но въпреки това се забелязваше, че е красив.

Тогава поредният женски кикот ме накара да погледна надолу. Тя беше застанала пред него на колене. Всичко, което виждах от нея, беше

русата ѝ коса — толкова буйна, че сякаш бе наметало. Тя протегна ръце и посегна към бедрата на момчето.

Бягай! Махай се от тук! — крещеше вътрешният ми глас. Опитах се да направя крачка и тогава неговият глас ме накара да замръзна на място.

— Спри!

Щях да припадна, защото в първия момент си помислих, че говори на мен.

— Всъщност не искаш да спирам, нали?

Отдъхнах си с облекчение, когато тя се обади. Явно говореше на нея. Те дори не подозираха, че съм там.

— Напротив, искам — звучеше, сякаш процежда думите през зъбите си. — Стани, изправи се.

— Харесва ти, знаеш, че ги харесва. Също както ти е ясно, че все още ме желаш.

Гласът ѝ беше преднамерено дрезгав. Тя се опитваше да звучи секси, но дори аз успях да доловя фалша. Всъщност звучеше отчаяно.

Видях я да движи пръстите си и очите ми се разшириха от изумление, когато прокара нокътя на показалеца си по бедрото му. Ноктите ѝ разрязаха дънките му като нож и струя алена кръв бликна от там.

Това определено ме отврати, но при гледката на кръвта устата ми се напълни със слюнка.

— Не! — извика той и я хвана за раменете, за да я избута от себе си.

— О, спри да се преструваш. — Тя се изхили гадно и саркастично. — Знаеш, че винаги ще бъдем заедно. — Приблужи се с изплезен език и облиза кървавата линия.

Потръпнах. Бях като хипнотизирана.

— Прекрати това! — Той продължаваше да се опитва да я избута от себе си. — Не искам да те нараня, а всичко това започва наистина да ми писва. Защо не можеш да го разбереш? Вече не сме заедно. Не те желая...

— Желаш ме. Винаги ще ме желаш! — Тя започна да разкопчава панталоните му.

Не трябваше да съм там. Не трябваше да виждам това. Откъснах поглед от кървавите му бедра и отстъпих една крачка назад. Момчето вдигна очи. Забеляза ме.

И тогава се случи нещо наистина странно. Усетих как се докоснахме от разстояние. Не можех да отместя поглед от него. Момичето пред него сякаш изчезна и всичко, което продължи да съществува, беше той, аз и прекрасният аромат на неговата кръв.

— Не ме желаш, а? Не изглежда точно така — изхили се тя гадно.

Имах чувството, че главата ми започва да се клати напред-назад.

— Не! — извика той отново и се опита да я избута от себе си, за да може да се приближи към мен. Откъснах очи от него и се запрепъвах назад. — Не! — извика той отново, но този път знаех, че говори на мен, не на нея.

Тя явно също го осъзна, защото се озъби и изкрещя като диво животно. Усетих, че вече мога да се движа. В същата секунда се обърнах и побягнах назад по коридора. Очаквах да хукнат след мен, затова продължих да тичам, докато стигнах голямата дървена порта, която Неферет ми описа. Спрях се там, подпрях се на студеното дърво и се опитах да си поема дъх. В същото време се ослушвах за стъпки.

Какво щях да направя, ако ме преследваха? Главата ми започна да пулсира от болка, чувствах се слаба и ужасно изплашена. И извънредно отвратена.

Да, наясно съм с оралния секс. Съмнявам се да има жив тийнейджър в Америка, който да не е наясно, че според повечето възрастни ние правим свирки, все едно раздаваме дъвки (или по-подходящо — близалки). Тия пълни глупости винаги са ме вбесявали. Естествено, че е пълно с момичета, които мислят, че е „яко“ да правиш свирки. Но те грешат. Поне тези от нас, които имат функциониращи мозъци, са наясно, че не е много яко да те използват по този начин.

Добре де, знаех разни неща за свирките, но всъщност никога не бях виждала наистина. И това, което видях току-що, определено ме отврати. Но това, което ме отврати още повече, беше начинът, по който реагирах при вида на кръвта му.

Аз също исках да я опитам.

А това определено не е нормално.

И после, когато очите ни се срещнаха. Какво беше това нещо?

— Зоуи, добре ли си?

— По дяволите! — извиках и подскочих.

Неферет стоеше зад мен и ме гледаше объркано.

— Да не би да се чувстваш зле?

— Ами... аз... — умът ми напълно блокира. Нямах никакъв начин да ѝ кажа какво видях току-що. — Главата доста ме наболява — обадих се най-последно.

И беше вярно. Зверски ме болеше.

Тя ме погледна съчувствено.

— Нека да ти помогна.

Неферет сложи ръката си точно където бяха шевовете на челото ми. Затвори очи и аз долових шепота ѝ, но думите ѝ бяха на език, който не разбирах. Изведнъж ръката ѝ започна да става топла и сякаш тази топлина се превърна в течност, и кожата ми я попи в себе си. Затворих очи и въздъхнах с облекчение, когато болката в главата ми лека-полека изчезна.

— По-добре ли си?

— Да — едва прошепнах.

Тя отдръпна ръката си и аз отворих очи.

— Това ще задържи болката далеч. Нямам представа защо се е върнала, и то е такава сила.

— И аз също, но важното е, че сега я няма — избъбрих набързо.

Тя се вгледа в мен за известно време, а после ме попита:

— Какво те притеснява?

— Малко се страхувам от срещата с новата си съквартирантка — което на практика не беше никаква лъжа. Определено се страхувах.

Неферет ми се усмихна мило.

— Всичко ще бъде наред, Зоуи. Нека ти представя новия ти живот.

Тя отвори голямата дървена порта и се озовахме на двора пред училището. Неферет отстъпи крачка назад и ме остави да гледам глупаво. Ученици с униформи, които изглеждаха уникално, се движеха на малки групи по пътеката в училищния двор. Чувах привидно нормалния шум от техните гласове, докато разговаряха и се смееха. Гледах ту тях, ту училището и се чудех кое от двете привлича вниманието ми повече. Избрах училището. То изглеждаше по-малко заплашително, а и се опасявах, че в тълпата ученици мога да видя него.

Мястото изглеждаше като излязло от зловещ кошмар. Беше посред нощ и се предполагаше, че трябва да е напълно тъмно, но огромната луна светеше над величествените стари дъбове, които хвърляха сянка наоколо. Газени лампи, поставени в ръждясали фенери, следваха алеята, която вървеше успоредно на огромната тухлено-каменна сграда. Отстрани на главната сграда имаше висока кула, която подсилваше илюзията, че мястото прилича повече на замък, отколкото на училище. Помислих си, че един ров би подходил много повече, отколкото алея, оградена с гъсти храсти азалия и добре поддържана поляна.

Встрани от основната сграда имаше една по-малка, която изглеждаше по-стара и имаше вид на църква. Зад нея и огромните дъбове, които ограждаха целия училищен двор, се виждаше гигантска каменна стена, която ограждаше цялото училище.

Пред църквата имаше мраморна статуя на жена, облечена в дълга, вееща се роба.

— Никс! — изтърсих аз.

Неферет вдигна вежди от изненада.

— Да, Зоуи. Това е статуя на богинята, а сградата зад нея е храмът на Никс. — Тя ме подкани да тръгна с нея и ми посочи сградата пред нас. — Това, което днес познаваме като „Дома на нощта“, е сграда, построена през двайсетте години на двайсети век в неофренско-нормандски стил с камъни, донесени от Европа. Била е предназначена за манастир на Вярващите, а после е станала частно училище за много богати ученици. Когато решихме, че трябва да отворим собствено училище в тази част на страната, я купихме за целта преди пет години.

Имах съвсем смътни спомени от периода, когато тази сграда беше частно училище. Предполагам, единствената причина, поради която съм чувала за това, е, че веднъж по новините съобщиха колко голям процент от учениците в него са станали наркомани и как управата била силно шокирана. Както и да е. Едва ли е било изненада за някого, че тези богаташчета са посегнали към дрогата.

— Изненадана съм, че са ви го продали — казах някак разсеяно. Смахът ѝ беше тих и някак страшен.

— Не искаха, но им направихме предложение, на което не можах да откажат.

Искаше ми се да я попитам какво има предвид, но от начина, по който се засмя, ме побиха тръпки. Освен това бях ужасно заета. Не можех да спра да оглеждам всичко наоколо. Първото нещо, което ми направи впечатление, бе, че всички вампири изглеждаха невероятно красиви. Беше адски странно. Добре, знам, че вампирите са привлекателни, това всеки го знае. Най-успешните филмови звезди в света са вампири. Също и много танцьори, музиканти и певци. Вампирите почти изцяло доминират в сферата на изкуството, което обяснява защо са толкова богати. А също и защо Вярващите ги осъждат като безскрупулни и алчни.

Може би всъщност им завиждат, че самите са толкова красиви.

Вярващите им гледат филмите и пиесите, ходят им на концертите, купуват им книгите и произведенията на изкуството, но в същото време ги одумват и Бог им е свидетел, че за нищо на света не биха имали вземане-даване с тях. Ехо-о, думата „лицемерие“ значи ли нещо?

Както и да е. Да бъда заобиколена от толкова красиви хора предизвикваше у мен желанието да допъляз под някоя пейка и да се скрия там, още повече, че голяма част от тях поздравяваха Неферет, а след това поглеждаха към мен и ми казваха „здравей“.

Вглеждах се в учениците, които минаваха покрай нас. Всеки от тях поздравяваше Неферет с уважение. Някои се покланяха и слагаха юмрук пред сърцето, което караше Неферет да се усмихне и да се поклони леко в отговор. Добре, учениците не бяха чак толкова красиви като възрастните. Естествено, че бяха симпатични и изглеждаха интересно с техните сапфирени полумесеци на челото и хубавите им дрехи, които приличаха повече на специална дизайнерска изработка, отколкото на училищни униформи. Но не притежаваха лъскавото, нечовешки привлекателно излъчване, което носеше в себе си всеки един от възрастните вампири.

Направи ми впечатление, както и предполагах, че в униформите им преобладава черният цвят. Не е толкова трудно да разпознаеш клишето, когато то само мине покрай теб в готически черен цвят. Но няма как да не призная, че им стоеше доста добре. Черното беше в комбинация с тънки кариранни линии в тъмносиньо, виолетово или изумруденозелено. Върху всяка униформа имаше избродиран златен

или сребърен знак. Имах чувството, че видях някои от знаците да се повтарят, но не можех да определя какво точно изобразяват.

Освен това ми направи впечатление, че твърде много от учениците имат дълги коси. Момичетата бяха с дълги коси, момчетата — също. Учителите също бяха с дълги коси. Дори котките, които се разхождаха по двора от време на време, бяха с доста дълга козина. Странно. Добре, че се отказах от подстригването и късата прическа, която си направи Кайла миналата седмица.

Забелязах, че учителите и учениците имат още нещо общо — очите им бяха вперени с любопитство в моя белег. Чудесно.

Започнах новия си живот като аномалия, което от самото начало ми беше ясно колко е неприятно.

ОСМА ГЛАВА

Общежитията бяха достатъчно отдалечени от сградата на училището, а Неферет имаше спокойна и бавна походка, което ми даваше възможност да задавам въпроси и да се удивявам на всичко наоколо. Разхождахме се край различните сгради и тя ми разказваше кое какво е, като с това влагаше смисъл в нещата, които виждах. Беше странно и красиво едновременно. Колкото и странно да звучи, започнах отново да се чувствам като себе си. Не кашлях, нищо не ме болеше. Дори главоболието ми бе преминало. И по никакъв начин не се сещах за обезпокоителната сцена, на която станах свидетелка преди малко. Бях я забравила. Или поне имах такива намерения. Последното нещо, от което се нуждаех, бяха още разправии. Новият ми живот и странныят ми белег бяха предостатъчни за момента.

Мислех си, че ако не вървах през училищния двор посред нощ редом с вампир, можех да си представя, че и днес съм същата, каквато бях вчера.

Добре, може би не беше точно, но главата вече не ме болеше, а и всеки момент щях да се срещна със своята съквартирантка, защото в този момент Неферет отвори вратата на женското общежитие.

Изненадах се. Нямах представа какво съм очаквала да видя. Може би нещо тъмно и зловещо. Всъщност бе много симпатично, издържано в нежни сини и жълти цветове, е удобни канапета и изобилие от пухкави възглавници. Достатъчно големи, за да може да се седне човек върху тях. Нежната светлина и старинните кристални свещници придаваха на мястото атмосфера на замък. По гладките стени висяха портрети на жени, всяка от които изглеждаше някак екзотична и властна. Имаше много свежи цветя, предимно рози, поставени в кристални вази на различни места из помещението. Масите бяха покрити с книги, чанти и други нормални, типично момичешки неща. Видях няколко телевизора и разпознах канала на един от тях. Стараех се да се усмихвам и да изглеждам дружелюбна на момичетата, които още с влизането ми млъкнаха и започнаха да ме

гледат втренчено. Добре, не се изразих съвсем коректно. Не гледаха точно мен, гледаха белега ми.

— Момичета, това е Зоуи Редбърд. Поздравете я и я посрещнете с добре дошла в „Дома на нощта“!

В първият момент никой нищо не каза. Идеше ми да умра от неудобство. Тогава едно момиче от групичката, която гледаше телевизия, се изправи. Беше слаба, руса и, по дяволите, перфектна. Всъщност напомняше ми на по-млада версия на Сара Джесика Паркър (която аз въобще не харесвам, толкова е дразнеща и някак превзето закачлива).

— Здравей, Зоуи. Добре дошла в твой нов дом. — Усмивката ѝ, подобна на тази на Сара Джесика Паркър, беше топла и сърдечна, гледаше ме в очите, вместо да се кокори на запълнения полумесец на челото ми, както правеха останалите. Почувствах се неприятно, че направих негативно сравнение по неин адрес. — Аз съм Афродита.

Афродита? Добре, може би не съм била толкова прибързана е негативното сравнение. Кой нормален човек си избира името Афродита? Моля ви се. Явно имаме мания за величие. Лепнах си набързо една усмивка и казах приветливо:

— Здравей. Афродита.

— Неферет, може ли аз да покажа стаята на Зоуи?

— Неферет се поколеба, което ми се стори много странно.

Вместо да отговори направо, тя стоеше на място и гледаше Афродита съсредоточено в очите.

После неочаквано на лицето ѝ цъфна усмивка.

— Благодаря, Афродита, много мило. Аз съм менторът на Зоуи, но съм сигурна, че тя би се чувствала много по-комфортно, ако някой на нейната възраст ѝ покаже стаята.

Гняв ли беше това, което видях да проблясва в очите на Афродита? Не, сигурно съм си го въобразила. Или поне щях да си помисля, че съм си го въобразила, ако моето вътрешно чувство не ми казваше точно обратното. Не че се нуждаех от новопридобитата си интуиция — Афродита се засмя и аз безпогрешно разпознах гнева в нейния смях.

Почувствах се, сякаш някой ме е ритнал в корема, когато осъзнах, че това момиче, Афродита, е онази, която засякох с момчето в тъмния коридор!

Тя подхвърли игриво:

— Разбира се, и за мен ще е удоволствие да разведа Зоуи наоколо. Винаги съм готова да ти помогна, Неферет.

От думите ѝ лъхаше толкова фалш, колкото от циците на Памела Андерсън, но Неферет просто кимна в отговор и после се обърна към мен:

— Оставям те, Зоуи. Афродита ще ти покаже стаята, а твоята съквартирантка ще ти помогне да се приготвиш за вечеря. Ще се видим там.

Тя ми се усмихна с типичната си топла и майчинска усмивка и аз изпитах желание да я прегърна и да я помоля да не ме оставя сама с Афродита.

— Всичко ще бъде наред — каза ми тя, сякаш прочела мислите ми. — Ще видиш, Зоуи. Всичко ще бъде чудесно — прошепна тя и този път думите ѝ прозвучаха толкова типично за баба ми, че положих усилие да не се разплача.

После Неферет се сбогува с Афродита и останалите момичета и побърза да излезе. Вратата се затвори със скърцащ, зловец звук. О, по дяволите, искам да се прибера вкъщи!

— Ела, Зоуи. Стайте са насам. — Афродита ми направи знак с ръка да я последвам към широкото стълбище, което се намиреше вдясно от нас.

Когато започнахме да се изкачваме, ми се наложи да игнорирам внезапно избухналия зад гърбовете ни шепот.

Нито една от нас не проговори и се чувствах толкова неудобно, че ми идваше да крещя. Дали тя ме беше видяла в тъмното? Аз съм напълно сигурна, че никога няма ѝ да го спомена. Никога. Доколкото зависи от мен, това просто няма да стане.

Прочистих гърлото си и казах:

— Общежитието изглежда много симпатично. Имам предвид, че наистина е хубаво.

Тя ми хвърли кос поглед.

— Тук е много по-хубаво от просто симпатично. Невероятно е!

— О, добре. Радвам се да го чуя.

Тя се засмя. Звукът определено беше неприятен — звучеше като подигравателен смях и отново ме полазиха тръпки, както и първия път, когато го чух.

— Тук е толкова готино главно заради мен. — Погледнах я, за да разбера дали се шегува, но срещнах студените ѝ сини очи. — Да, чу ме правилно. Това място е готино, защото аз съм готина.

Леле! Доста странно изказване. Нямам представа как да отговоря на тази озадачаваща информация. Имам предвид, че не исках да си имам разпавии с мис Голямо самочувствие още на прага на новия си живот като различен биологичен вид. А и все още нямах представа дали тя е наясно, че именно аз я видях в онзи коридор.

Добре, аз все пак исках да намеря своето място тук. Исках да получа възможността да наричам това ново училище свой дом.

Реших засега да не се обаждам.

Нито една от нас не проговори повече. Стигнахме до голям коридор, по продължението на който имаше много врати. Притаих дъх, когато Афродита спря пред една светловиолетова врата. Но вместо да почука, тя се обърна към мен. Перфектното ѝ лице в този момент изглеждаше враждебно, студено и всичко друго, но не и красиво.

— Така, ето какво ще се разберем, Зоуи. Всички тук приказват само за твоя скапан белег и се чудят какво, по дяволите, означава той. — Тя преправи гласа си и започна да имитира разговорите по мой адрес: — О, новото момиче има запълнен полумесец! Какво ли означава това? Дали е специална? Дали има невероятни способности? О, Боже, о, Боже! — Афродита изостави подигравателната си поза, присви очи още по-злобно и процеди: — Ето как стоят нещата тук. Аз казвам кое как се случва. Ако искаш да ти върви тук, най-добре го запомни. Ако ли не — чакат те само неприятности.

Определено беше започнало да ми писва от нея.

— Виж какво — отвърнах, — аз току-що се озовах тук. Не си търся белята, но и нямам никакъв контрол върху това, което хората приказват за мен и моя белег.

В отговор тя гневно присви очи. Сега пък какво — нима ще се наложи да се бия с нея? Досега никога не съм се била. Приготвих се да се защитя или да избягам, или каквото там да се наложи да направя, за да спасявам кожата си.

В този момент, също така внезапно, както беше станала злобна и страшна, лицето ѝ се отпусна и тя се усмихна нежно, превръщайки се в предишната мила и сладка блондинка. (Не че се заблудих, де.)

— Добре. Значи се разбрахме.

Моля? Единственото, което аз разбрах, беше, че тя явно е забравила да си пие хапчетата, за друго не знам. Но тя не ми даде възможност да кажа нищо. Просто ми се усмихна топло и широко, след което почука на вратата.

— Влез — разнесе се глас с типичен южняшки акцент. Афродита отвори вратата. — Привет! Влизайте!

С огромна усмивка новата ми съквартирантка, също блондинка, се разбърза като торнадо. Но в момента, в който забеляза Афродита, усмивката ѝ замръзна и тя се спря.

— Доведох ти новата съквартирантка.

На пръв поглед нямаше нищо лошо в думите на Афродита, но тонът ѝ беше изпълнен с омраза, а гласът ѝ имитираше подигравателно южняшкия акцент. — Стиви Рей Джонсън, това е Зоуи Редбърд. Зоуи Редбърд, това е Стиви Рей Джонсън. Ето, не си ли станахме близки като три зрънца в царевичен кочан?

Хвърлих поглед към Стиви. Тя изглеждаше изплашена като заек.

— Благодаря, че ме придружи дотук. Афродита — казах набързо, пристъпвайки към нея, което я принуди автоматично да отстъпи крачка назад и да се озове извън стаята. — Пак ще се видим. — Хлопнах вратата пред носа ѝ точно в момента, в който изненаданото ѝ изражение беше започнало да се превръща в гневно. След това се обърнах към Стиви Рей, която все още беше пребледняла. — Какво ѝ става?

— Тя е... тя е...

Без да я познавам изобщо, ми стана ясно, че Стиви Рей се чуди колко от това, което си мисли, би могла да ми каже или да не ми каже по въпроса.

— ... кучка — довърших аз.

Стиви Рей се ококори, след което се изкиска.

— Не е много симпатична, това е сигурно.

— Има нужда от фармацевтична помощ, ето това е сигурно! — допълних аз, с което я накарах да се разсмее още повече.

— Мисля, че с теб ще се разбираме отлично, Зоуи Редбърд — отвърна тя през смях. — Добре дошла в новия си дом.

Тя отстъпи назад и посочи с театрален жест малката стая, сякаш ми представяше палат.

Огледах се и примигнах. Няколко пъти. Първото нещо, което видях, беше плакат в реален размер на Кени Чесни, който бе окачен над едно от леглата, и каубойска шапка, оставена на една от масите. На същата маса имаше и старомодна газена лампа с формата на каубойски ботуш. О, не! Стиви Рей беше типична южнячка.

След това тя ме прегърна за добре дошла и ми заприлича на малко пухкаво кученце със своята къса, къдрава коса и усмихнатото си кръгло лице.

— Зоуи, много се радвам, че вече си по-добре. Много се притесних, когато разбрах, че си пострадала. Радвам се, че най-накрая си тук.

— Благодаря — казах аз, като все още оглеждах стаята, която щеше да бъде и моя. Чувствах се толкова объркана, че ми идваше да заплача.

— Малко е плашещо, нали? — Стиви Рей ме гледаше съчувствено е големите си сериозни и сини очи. — Знам какво е, защото плаках цялата първа нощ.

Преглътнах собствените си сълзи, за да я попитам:

— От колко време си тук?

— От три месеца. Нямах представа колко бях щастлива, като ми казаха, че ще си имам съквартирантка!

— Ти си знаела, че ще дойда?

Тя кимна енергично:

— Да, Неферет ми каза онзи ден, че Ловецът те е надушил и смята да те бележи. Мислех си, че ще си тук още вчера, но после разбрах, че си имала инцидент и са те закарали в клиниката. Какво се случи?

— Тръгнах да търся баба си, паднах и си ударих главата. — Този път нищо не ми подсказа да си държа устата затворена, но не знаех как да разкажа на Стиви Рей за срещата си е богинята.

Изпитах облекчение, когато тя просто кимна и повече не спомена нито инцидента, нито по-особения ми белег.

— Родителите ти сигурно са откачили, като са видели, че си белязана?

— Напълно. И твоите ли?

— Да. Макар че всъщност майка ми не го прие толкова тежко. Тя каза, че всичко, което може да ме измъкне от Хенриета, е добро за мен.

— Град Хенриета в Оклахома, предполагам? — попитах аз, доволна, че мога да насоча темата встрани от себе си.

— Да, за съжаление.

Стиви Рей се метна на леглото до плаката на Кени Чесни и ме подкани да седна на другото, което се намираше на отсрещния край на стаята. Когато го направих, ме обзе възторг от изненадата, че се намирам на собственото си розово-зелено легло, марка „Ралф Лорън“. Погледнах към малката дъбова масичка и не повярвах на очите си. Там се намираха моят ужасно дразнещ будилник, очилата, които слагам, когато очите ми се изморят от контактните лещи, както и една снимка на мен и баба от миналото лято. А на лавицата зад компютъра забелязах някои от любимите ми книги, сред които и „Дракула“ на Брам Стоукър, което изглеждаше малко като ирония на съдбата. Там бяха някои от аудиодисковете ми, лаптопът ми, както и колекцията ми с фигурки от „Таласъми ООД“. Колко странно! А раницата ми стоеше точно до леглото.

— Баба ти дойде и донесе тези неща — отговори на учудването ми Стиви Рей. — Тя е много симпатична.

— Тя е много повече от симпатична. Трябва да си смела като тигър, за да се изправиш пред майка ми и нейния тъп съпруг, само за да донесеш тези неща за мен. Представям си каква драматична сцена е разиграла майка ми. — Въздъхнах и поклатих глава.

— Е, аз явно съм късметлийка. Поне майка ми беше навита да дойда тук. Баща ми напълно си загуби ума, понеже аз съм „единственото му съкровище“. — Тя сви рамене, а след това се закикоти. — Тримата ми братя ме попитаха дали ще мога да им помогна да свалят мацки вампирки. Мъже...

— Да, мъже — повторих аз и ѝ се усмихнах. Ако и тя смяташе момчетата за глупави, двете щяхме да се разбираме много добре.

— Вече започнах да свиквам с живота тук. Искам да кажа, че предметите в училище наистина са много странни, но някои ми харесват. Особено часовете по таекуондо. Явно ми харесва да ритам задници. — Тя се усмихна дяволито като малко русо елфче. — Харесвам униформите, колкото и странно да звучи. Искам да кажа, че не е обичайно да си харесаш училищната униформа, нали? Но ние имаме право да си добавяме собствени детайли, с което ги правим уникални и в крайна сметка се получават доста хубави дрехи, а не

типичните скучни училищни униформи. И да ти кажа честно, колкото и да смятам момчетата за глупаци, тук има няколко невероятно готини. — Очите ѝ проблеснаха закачливо. — А може би просто съм толкова щастлива, че съм се разкарала от Хенриета, че не обръщам достатъчно внимание на недостатъците им. А пък Тулса е толкова голям и страшен град, няма нищо общо с Хенриета.

— Изобщо не е страшно в Тулса — отвърнах машинално. За разлика от повечето младежи от нашето предградие аз познавах добре околностите на Тулса благодарение на разходките с баба. — Просто трябва да знаеш къде да отидеш. Има много хубав магазин за мъниста на улица „Брейди“, където можеш да си направиш бижута по собствен дизайн. А веднага след това се намира сладкарницата „При Пола“, където ще намериш най-вкусните десерти в града. На улица „Чери“ също е много готино. Всъщност сега не сме много далече от там. Даже сме доста близо до страхотния музей „Филбрук“ и площад „Утика“. Там има няколко чудесни търговски...

В този момент осъзнах какво съм казала. Дали вампирите се събират с обикновените хора? Замислих се над този факт и осъзнах, че никога не съм виждала младежи с полумесеци на челата да кръстосват улиците. Не съм ги виждала и в кината. По дяволите, та аз не бях виждала изобщо младежи вампири до днес! Дали това значи, че ще ни държат затворени тук следващите четири години? Потиснах паниката, която започна да ме обзема, и попитах:

— Пускат ли ни понякога да излизаме от тук?

— Да, но има доста правила, които трябва да се спазват.

— Правила? Какви например?

— Ами например нямаш право да излизаш с училищната униформа... Опа! Това ми напомня, че трябва да побързаме. Вечерята е след броени минути, а ти трябва да се преоблечеш.

Тя стана и започна да ровичка в гардероба, който се намираше до моето легло, като през цялото време приказваше с мен:

— Неферет донесе дрехи за теб снощи. Не се притеснявай дали ще са ти по мярка. Тук винаги знаят кой размер носи всеки от нас. Малко е странно как възрастните вампири знаят много неща, които ни се струва, че няма откъде да научат. Както и да е, не се притеснявай. Казах ти, че униформите са готини. А и можеш да си добавиш нещо свое към тях. Виж мен например.

Погледнах я. По-скоро се вгледах в нея внимателно. Беше с едни от онези „богоугодни“ дънки, прекалено тесни и без задни джобове. Не знам как на някого му е хрумнало, че тесните дънки без джобове може да са готини, но явно никога няма да разбере. Стиви Рей беше съвсем кльоцава, а тези дънки придаваха известен обем на задните ѝ части. Още преди да погледна надолу, ми беше ясно какво е обула — каубойски ботуши. Погледнах и въздъхнах — да, островърхи, от кафява кожа и с нисък ток. В изтърканите ѝ дънки беше втъкната черна блуза с дълги ръкави, със скъпия вид на нещо, което може да се намери в лъскавите маркови магазини.

Когато погледнах отново към нея, забелязах, че има по две дупки на ушите с малки сребърни халки в тях. Тя се обърна и ми подаде две блузи. Едната бе памучна като нейната, а другата — плетен пуловер. И макар аз да не си падах по типичния кънтри стил, трябваше да призная, че селско елегантният стил подходеше на Стиви Рей.

— Ето, само облечи една от тези и сме готови.

На пуловера, който тя държеше, имаше сребърна бродерия. Приблжих се, за да я видя по-добре. Бродерията представляваше спирала, която се извиваше в кръг и завършваше точно на мястото, където се пада сърцето.

— Това е нашият знак — обясни ми Стиви Рей.

— Нашият знак?

— Да, всеки клас (тук ги наричаме трети, четвърти, пети или шести курс) има различен знак. Ние сме третокурсници, така че нашият знак е сребърният лабиринт на богинята Никс.

— Какво означава? — попитах по-скоро себе си, отколкото нея, докато проследявах с ръка извивките на лабиринта.

— Символизира нашето ново начало, защото сега поемаме по Пътя на нощта, изучаваме заветите на богинята и възможностите, които ни предоставя нашият нов живот.

Погледнах я е изненада, защото говореше необичайно сериозно. Тя ми се усмихна засрамено и сви рамене.

— Това е едно от първите неща, които научаваме по социология на вампирите. Този предмет се води от Неферет и е много поинтересен от скучните глупости, които учехме в гимназията на Хенриета, чийто спортен отбор се нарича „Бойните кокошки“. Представи си — бойни кокошки! Що за глупост е това? Както и да е.

Чух, че Неферет е твой ментор, което е голям късмет. Тя е най-готината учителка тук.

Това, което тя не каза, е, че освен късметлийка съм и „специална“ заради различния си белег. Което ми напомни, че...

— Стиви Рей, защо досега не си ме питала нищо за белега ми? Искам да кажа... много високо оценявам, че не ме обсипваш с хиляди въпроси, но докато стигна дотук, всички зяпаха белега ми. Афродита веднага повдигна тази тема, щом останахме насаме. А ти дори не го погледна. Защо?

Тогава тя все пак погледна към челото ми, преди да свие рамене и отново да срещне погледа ми.

— Ти си ми съквартирантка. Прецених, че ще ми кажеш, каквото имаш за казване, когато се почувствах готова. Едно от нещата, на които се научих от живота си в малко градче като Хенриета, е, че не трябва да се бъркаш в работите на хората, ако искаш да ти останат приятели. А ние с теб ще живеем заедно в продължение на четири години... Тя млъкна и в пропастта на мълчанието ѝ увисна грозната и неизречена истина, че ще останем заедно в следващите четири години само ако и двете оцелеем след Промяната. Стиви Рей преглътна тежко и завърши набързо: — Опитах се да ти кажа, че искам да бъдем приятелки.

Усмихнах ѝ се. Тя изглеждаше толкова млада и изпълнена с надежда, толкова симпатична и нормална — нищо общо е това, което очаквах да срещна в едно вампирско училище. Усетих прилив на надежда. Може би щях да намеря своето място тук.

— Аз също искам да бъдем приятелки.

— Много яко! — Тя отново ми заприлича на кученце. — Но да не се бавим, че ще закъснеем!

Показа ми вратата между двата гардероба и се настани пред огледалото си, за да се срещне. Аз натиснах дръжката и се озовах в малка баня. Набързо свалих тениската си и облякох памучната блуза, а отгоре — плетения пуловер, който беше тъмновиолетов на цвят и кариран с тънки черни ивици. Пригответих се прекалено бързо, така че имах малко време да използвам и гримовете, които си бях донесла. Огледах се в огледалото над мивката. Лицето ми все още беше бледо, но беше загубило страшния си и болнав вид. Косата ми изглеждаше ужасно, беше разрошена. Освен това се забелязваха тънките линии от

шевовете над слепоочието ми. Но това, което най-силно привлече погледа ми, беше сапфиреният полумесец. Докато се взирах в него, запленена от екзотичната му красота, светлината в банята попадна върху сребърния знак на мястото на сърцето ми. Стори ми се, че тези два символа някак си пасват, въпреки че бяха с различни форми... и цветовете.

Но аз дали им пасвах? И дали пасвах на целия този странен, нов свят?

Притворих очи и отчаяно се замолих каквото и да има за вечеря (о, дано само да не включва пиене на кръв), да не е в дисхармония с и без това нервния ми и разстроен стомах.

— О, не — прошепнах сама на себе си. — Дано е моя ужасен късмет не получа някое разстройство.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кафенето определено беше готино... опа, имах предвид залата за вечеря, както беше написано на табелката пред входа. Нямах нищо общо с типичните гадни и студени училищни столови, в които бях ходила досега, където акустиката е толкова ужасна, че през половината време не чувах Кайла какво ми бръцолови. Тази зала тук беше топла и приветлива. Стените бяха направени от същата странна смесица от тухли и черни камъни, както и останалата част на сградата. Имаше тежки дървени масички за пикник с дървени пейки с меки седалки и облегалки. На всяка маса седяха по шестима души, а в средата на залата имаше голяма маса, цялата отрупана с плодове, сирене, месо. На нея имаше голям кристален бокал, пълен с течност, която подозрително приличаше на червено вино. (Хм, вино в училище? Моля?)

Таванът на залата беше нисък, а стените бяха само от прозорци и стъклени врати. Тежките кадифени завеси бяха дръпнати и можех да видя навън красивия двор с каменни пейки, извити пътечки и оформени храсти и цветя. В средата на дворчето имаше огромен фонтан, от който бликаше вода. Беше много красив, особено така огрян от лунната светлина и от малките старинни газени лампи.

Повечето от масите вече бяха заети и отрупани с храна. Когато ние със Стиви Рей влязохме в залата, всички любопитни погледи се обърнаха към нас. Поех си дълбоко дъх и вдигнах високо глава. Открих им чудесна гледка към белега, от който всички сякаш бяха обсебени. Стиви Рей ме поведе към витрините, от които се вземаше храната.

— Каква е тази маса в средата? — попитах аз, докато вървахме.

— Това е символичен дар за богинята Никс. Винаги се оставя място и за нея на трапезата. В началото изглежда малко откачено, но с времето ще свикнеш и ще започне да ти се струва съвсем нормално.

В интерес на истината изобщо не ми изглеждаше откачено. Най-малкото поне имаше логика. Нали и богинята живее тук. Нейните

знаци бяха навсякъде. Статуята ѝ се извисяваше гордо на входа на храма. На всяка крачка в училището започнах да забелязвам малки картини и фигури, които я изобразяваха. Нейната Висша жрица беше мой ментор и не мога да отрека, че започнах да се чувствам някак свързана с Никс. Положих усилие, за да не докосна в този момент белега на челото си. Вместо това си взех табла и се наредих на витрините след Стиви Рей.

— Не се притеснявай — прошепна ми тя. — Храната наистина е добра. Няма да те карат да пиеш кръв, да ядеш сурово месо или нещо подобно.

Отпуснах се с облекчение. Повечето ученици вече се хранеха, така че нямаше голяма опашка. Когато дойде нашият ред, направо ми потекоха слюнките. Спагети! С чесън?!

— Това, че вампирите не понасяли чесън, е пълна тъпотия — ми прошепна Стиви Рей, докато слагахме чиниите си.

— Така ли? Ами това, че вампирите трябвало да пият кръв?

— Не.

— Не?

— Не е тъпотия.

Чудесно. Прекрасно. Точно каквото имах нужда да чуя. Опитах се да не мисля за кръв и други подобни неща и си взех чаша чай, след което последвах Стиви Рей към една маса, на която момиче и момче си говореха оживено, докато хапваха. Естествено разговорите веднага спряха, щом седнахме там, което по никакъв начин не трогна Стиви Рей, Настаних се на мястото срещу нея, а тя започна да ме представя:

— Привет на всички. Запознайте се с новата ми съквартирантка Зоуи Редбърд. Зоуи, това е Ерин Бейтс. — Тя посочи с ръка към извънредно красивата блондинка, която стоеше от моята страна на масата. (Хм, колко ли извънредно красиви блондинки може да има в едно училище? Няма ли си нещо като лимит?) — Ерин е „красавицата“ — обясни Стиви Рей, като отбеляза и кавичките с жест. — Освен това тя е забавна, умна и има повече обувки от всеки друг.

Ерин откъсна очи от знака на челото ми за достатъчно дълъг период, в който успя да каже:

— Здравсти.

— А това е единственото момче в нашата група. Деймиън Маслин. Но той е гей, така че не съм сигурна дали трябва да го броим

за момче.

Вместо да се подразни от думите ѝ, Деймиън гледаше спокойно и невъзмутимо.

— Всъщност, понеже съм гей, трябва да ме броите даже за две момчета, защото, от една страна, от мен получавате мъжката гледна точка за нещата, а, от друга — няма опасност да започна да ви пускам ръце.

Лицето му беше спокойно и нежно, имаше кафява коса, а очите му ми напомняха на сърненце. Всъщност беше красавец. Но не с онази типично момичешка красота, която придобиват хомосексуалните момчета, когато решат официално да обявят това, за което всички отдавна са се досетили (всички, с изключение на напълно неподозиращите им обикновено родители). Деймиън не беше женствен гей. Беше симпатично момче с хубава усмивка. Освен това се стараеше да не се втрещва в белега ми, което веднага оцених.

— Брей, може би си прав. Не се бях замисляла за нещата по този начин — каза Стиви Рей и отхапа голяма хапка от чесновото си хлебче.

— Не ѝ обръщай внимание. Останалите тук сме почти нормални — усмихна ми се Деймиън. — И сме ужасно доволни, че най-сетне дойде. Стиви Рей направо ни подлуди, докато се чудеше какво ще представляваш.

— Дали ще си някоя от онези откачени момичета, които миришат лошо и представата им за вампирите е като за някакви идиоти — обясни Ерин.

— Или пък някоя от онези — допълни Деймиън и посочи с очи масата вляво от нас. Проследих погледа му и стомахът ми се сви, когато разбрах кого има предвид.

— Говориш за Афродита ли?

— Да — потвърди той. — И за нейната групичка от подлизурки.

— Групичка от какви? — примигах неразбиращо.

Стиви Рей въздъхна.

— Ще му свикнеш на Деймиън с неговата мания да употребява странни думи. Поне в случая тази не я е измислил сам и не се налага да го питаме за превод. Подлизурките са ласкателки и подмазвачки.

— Както и да е. Направо ми се гади от тях — каза Ерин, без да повдига поглед от чинията си със спагети.

— А кои са те?

— „Дъщерите на мрака“ — отвърна Стиви Рей и аз усетих как леко понижи глас.

— Нещо като женски клуб — допълни Деймиън.

— На кучките от ада — намеси се Ерин.

— Е, моля, моля! Няма нужда да настройваме Зоуи срещу тях предварително. Може пък тя да се разбира с тях добре, кой знае? — предположи Стиви Рей.

— Заеби ги тия кучки от ада! — възкликна Ерин.

— Внимавай с приказките. Все пак ядеш с тази уста — скастри я Деймиън.

Изключително доволна от факта, че никой от тях не харесва Афродита, тъкмо се канех да ги поразпитам още, когато едно момиче се появи и се плъзна заедно с таблата си точно зад Стиви Рей. Беше шоколадовокафява, с гъсти къдрици и плътни устни и изглеждаше като африканска принцеса. А очите ѝ бяха толкова тъмни, че сякаш нямаше зеници.

— Никой ли — каза тя, посочвайки с очи Ерин — не се сети да ме вдигне и да ме светне, че отиваме на вечеря.

— Все си мислех, че съм ти съквартирантка, а не майка — отвърна Ерин лениво.

— Не ме карай да ти отрежа хубавата руса косица посред нощ! — закани се африканската принцеса.

— Правилната реплика би трябвало да е: „Не ме карай да ги отрежа хубавата руса косица посред бял ден.“ На практика тук денят е нощ, а нощта — ден. Времето е обърнато — намеси се Деймиън.

Черното момиче присви очи към него.

— Деймиън, хабиш последните ми нервички, за да ме занимаваш с лингвистичните си изгъзици!

— Шоуни — намеси се набързо Стиви Рей. — Моята съквартирантка най-послед пристигна. Запознай се със Зоуи Редбърд. Зоуи, това е Шоуни Коул.

— Здравсти — казах с уста, пълна със спагети.

— Та така. Зоуи, защо полумесецът ти е запълнен, след като си още новобелязана? — Всички на масата се шокираха от въпроса на Шоуни и настъпи тишина. Тя се огледа. — Какво, не се преструвайте, че и вие не се чудите същото.

— Може и да се чудим, но може и да сме достатъчно тактични, че да не питаме директно — каза спокойно Стиви Рей.

— О, я стига. — Тя сви рамене. — Това е прекалено важно. Всеки иска да разбере каква е причината. Нямаме време да си играем игрички, когато и клюките са замесени. — Тя се обърна отново към мен: — Та какъв е случаят с полумесеца?

Явно сега ще трябва да приключим с това. Изпих глътка чай, колкото да прочистя гърлото си. И четиримата се взираха с очакване в мен.

— Ами... аз съм си новак. Не мисля, че съм с нещо по-различна от вас. — Тогава започнах да бърборя нещата, които измислих, докато останалите говореха. Знаех, че ще трябва да отговоря на този въпрос. Не съм глупава. Объркана — може би, но не и глупава. А вътрешното ми чувство ми казваше, че е по-добре да не разказвам истинската история за преживяването ми извън тялото и срещата ми с Никс.

— Всъщност не знам със сигурност защо полумесецът ми е запълнен. Не беше такъв първоначално, когато Ловецът ме беляза. Но малко по-късно същия ден имах инцидент. Паднах и си ударих лошо главата. Когато се събудих, полумесецът беше така, както изглежда сега. Мислих много за това и единственото, което ми хрумва като обяснение, е, че всичко това е нещо като реакция на тялото ми към удара по главата. Загубих много кръв, бях в безсъзнание, може би това по някакъв начин е предизвикало преждевременното запълване на белега, не знам.

— Хм... — изпуфтя Шоуни разочаровано. — Надявах се, че е нещо доста по-интересно. Нещо, от което да стане добра клюка.

— Съжалявам — измърморих аз.

— Внимавай, сестра ми. — Ерин се обърна към нея. — Започваш да говориш така, сякаш мястото ти е на ей онази маса. — И тя посочи с очи към „Дъщерите на мрака“.

— Само през трупа ми — намръщи се тя.

— Е, сега вече тотално объркахме Зоуи — каза Стиви Рей.

Деймиън въздъхна многострадално.

— Ще ви обясня, с което отново ще докажа колко съм ценен за тази група, със или без пенис.

— Наистина ми се иска да не използваш думата с „п“ докато се храня — измърмори Стиви Рей.

— Аз пък го одобрявам — включи се Ерин. — Ако всички наричат нещата е истинските им имена, животът ни ще е много по-лесен. Например, като „отивам до тоалетната“, аз всъщност имам нужда да отделя урина. Просто. Ясно. Точно.

— Отвратително. Неприлично. Грубо — възрази Стиви Рей.

— Сестра ми, аз съм с теб — каза Шоуни. — Мисля, че ако говорим за нещата както са си, например уриниране, менструация и т.н., всичко ще бъде много по-просто.

— Добре, хайде да не говорим за менструация, поне докато ядем на масата. — Деймиън направи знак с ръка, сякаш се опитваше физически да спре разговора. — Може и да съм гей, но това ми идва малко в повече. — Той погледна към мен и се зае да ми обяснява: — Шоуни и Ерин се наричат сестри, защото дори очевидно да са доста противоположни — Ерин е изключително светла и руса, а Шоуни има ямайски произход и кожата ѝ е с цвят на кафе...

— Благодаря, че оценяваш колко съм черна — прекъсна го Шоуни.

— Пак заповядай — не се трогна той и продължи да ми обяснява: — Въпреки че на външен вид нямат много общо, те са адски еднакви.

— Сякаш са близначки, разделени в деня на раждането си — намеси се Стиви Рей.

В този момент Ерин и Шоуни се усмигнаха една на друга и свиха рамене. Тогава забелязах, че са облечени еднакво — тъмни дънкови якета с избродирани златни криле на предните джобове, с черни тениски и черни панталони. Дори обиците им бяха еднакви — големи златни халки.

— Нищо няма значение, когато е налице еднаква привързаност към обувките! — Шоуни вдигна крак и показа ботушите си — бяха от черна кожа и имаха сребърна катарамата около глезена.

— Така — прекъсна я Деймиън и завъртя очи в знак на досада. — „Дъщерите на мрака“. Накратко, те са група богаташчета, които твърдят, че са в услуга на училищния дух.

— Или накратко: те са адските кучки — прекъсна го Шоуни.

Ерин се засмя:

— Това е точно каквото и аз казах.

— Вие двете изобщо не ми помагате — скара им се Деймиън. — Така, докъде бях стигнал?

— До училищния дух и т.н. — подсказах аз.

— Така, значи те претендират, че са училищна вампирска организация и е прието тяхната лидерка да бъде предложена за Висша жрица, така че се очаква да бъде сърцето и духа на училището, като една бъдеща лидерка във вампирското общество и прочие, и прочие, и дъра-бъра. Представи си надуты стипендиантки, кръстосани с клакьорки и обратните от училищния оркестър.

— Хей, не е ли проява на неуважение към твоята хомосексуалност да ги наричаш обратни?

— Използвам думата като синоним на привързаност — поясни Деймиън.

— И футболистите. Нека не забравяме и тях. Те са „Синове на мрака“ — добави Ерин.

— Вярно е, сестра ми. Направо е престъпление и срамотия, че такива сериозни готини младежи са засмукани там...

— При това буквално — вметна Ерин с мръснишка усмивка.

— От адските кучки — завърши Шоуни.

— Ехо? Само ме прекъсват!

Трите момичета му се усмихнаха извинително. Стиви Рей се престори, че си заключва устата и изхвърля ключа.

Направи ми впечатление, че си правеха шеги на тема свирки, което ме накара да си мисля, че малката сцена, на която станах свидетел, не е нещо необичайно.

— Но това, което „Дъщерите на мрака“ най-вече представляват, е банда кучки, които се опитват да упражняват власт над останалите. Те искат всички да ги следват, да се подчиняват на откачените им идеи за това какво значи да си вампир. Най-много мразят хората и ако не споделяш тяхното отношение, не искат да имат нищо общо с теб.

— Освен да ти вгорчават живота добави Стиви Рей. От изражението ѝ можех да заключа, че тя имаше личен опит от това, за което говори, и си спомних колко беше преbledняла, когато Афродита ме доведе в стаята ѝ. Трябваше по-късно да я попитам какво точно се е случило.

— Не ги оставяй да те плашат — каза Деймиън. — Просто си пази гърба и...

— Здравей, Зоуи. Радвам се да те видя отново толкова скоро.

Този път нямах никакви затруднения да разпозная гласа ѝ. Беше като мед — лепкав и прекалено сладък. Всички се стреснахме. Тя беше облякла пуловер точно като моя, само че на гърдите ѝ беше избродиран различен знак — три женски силуета, подобни на богини, едната от които държеше ножици.

Носеше много къса черна плисирана пола, черен чорапогащник със сребърни нишки и черни ботуши до коленете. Зад нея стояха две момичета, облечени почти по същия начин. Едната беше чернокожа, с невъзможно дълга коса, а другата беше поредната блондинка. Като се вгледах в корените на косата ѝ по-добре обаче, стигнах до извода, че е естествено руса толкова, колкото съм и аз.

— Здравей, Афродита — отговорих, понеже всички останали бяха прекалено стреснати, за да говорят.

— Надявам се, че не прекъсвам нищо? — каза тя лицемерно.

— Не, не прекъсваш. Обсъждахме боклука, който ще трябва да се изхвърля тази вечер — изрече Ерин с широка престорена усмивка.

— Е, вие сигурно сте наясно с тези неща — подсмихна се Афродита и обърна гръб на Ерин, която стисна юмруци и изглеждаше така, сякаш ще метне масата по Афродита. — Зоуи, смятах да ти кажа нещо, но просто ми изхвъркна от ума. Искам да те поканя да се присъединиш към „Дъщерите на мрака“ по време на нашия ритуал по Пълнолуние следващата нощ. Знаем, че е необичайно за някого, който не е прекарал достатъчно време тук, да присъства на ритуал толкова скоро, но твоят белег ни подсказва, че ти не си просто обикновен новак. — Тя хвърли поглед към Стиви Рей. — Вече го споменах на Неферет и тя се съгласи, че за теб ще е полезно да се присъединиш към нас. Подробностите ще ти кажа по-късно, когато не си толкова заета с въъ... боклука.

Тя отправи към останалите широка и саркастична усмивка, след което се въртна и отлетя заедно със свитата си.

— Адски кучки! — изрекоха в един глас Шоуни и Ерин.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Имам чувството, че този хюбрис ще погуби Афродита в крайна сметка.

— Хюбрис — обясни ми Стиви Рей, — това е нечовешка арогантност.

— Тази дума я знаех — казах аз, все още гледайки след Афродита и придружителките ѝ. — В училище тъкмо учихме Медея, където подобна арогантност погуби Язон.

— Ще съм много щастлива да ѝ избия хюбриса от тъпата глава — включи се Ерин.

— Аз ще я държа, за да ти е по-лесно — каза Шоуни.

— Не, обсъждали сме това и друг път. Наказанието за сбиване е много сериозно. Просто не си струва — намеси се Стиви Рей.

Направи ми впечатление как Шоуни и Ерин пребледняха и ми се прииска да разбера какво толкова лошо може да бъде това наказание за сбиване. Но в този момент Стиви Рей се обърна към мен:

— Просто се пази, Зоуи. Дъщерите на мрака и особено Афродита могат да изглеждат почти нормални на моменти, но точно тогава са най-опасни.

Поклатих глава.

— О, не, не. Изобщо нямам намерение да ходя на тази тяхна работа е пълнолунието.

— Според мен трябва да отидеш — каза Деймиън внимателно.

— Неферет е дала съгласието си — допълни Стиви Рей. — Това значи, че тя ще очаква да отидеш. Не можеш да кажеш „не“ на своя ментор.

— Особено пък ако менторът ти е Неферет, Висшата жрица на Никс.

— Не мога ли просто да кажа, че не съм готова за... за... каквото и да представлява това, което ще искат от мен, и да помоля Неферет да ме извини за отсъствието от тяхното пълнолунно мероприятие?

— Можеш, но тогава Неферет ще трябва да им съобщи и те ще си помислят, че се страхуваш от тях.

Помислих си за това, което вече се беше случило между мен и Афродита, и то за толкова кратко време.

— Ох, Стиви Рей, аз май вече се страхувам от тях.

— В никакъв случай не допускай да го разберат. — Тя погледна надолу, за да прикрие смущението си. — Това е дори по-лошо, отколкото да се изправиш срещу тях.

— Миличка — каза Деймиън и потупа нежно ръката ѝ, — престани да се измъчваш заради това.

Тя му се усмихна с благодарност, а после се обърна към мен:

— Просто отиди. Бъди силна и отиди. Няма да ти направят нищо чак толкова ужасно по време на ритуала, все пак е тук, в сградата на училището. Едва ли биха се осмелили...

— Така е, те правят всичките си гадости далеч оттук, където вампирите по-трудно ще ги хванат — обади се Шоуни. — Когато са в училище, се преструват на отвратително сладки госпожички, така че никой да не загрее какви са всъщност.

— Никой, освен нас — уточни Ерин и посочи с ръка не само нашата малка групичка, но и всички останали наоколо.

— Не знам, може пък Зоуи да ги хареса — каза Стиви Рей без грам сарказъм или ревност.

Поклатих глава.

— Няма начин. Няма да се движа с тях. Не ми харесва този тип хора. Въобще не си падам по такива, които се опитват да контролират останалите и ги карат да се чувстват зле, само за да си затвърдят самочувствието. И не искам да ходя на ритуала им по повод пълнолунието — отсякох аз, спомняйки си за втория ми баща и неговите приятелчета. Каква ирония на съдбата е, че имат толкова общи неща с група тийнейджърки, които се взимат за дъщери на богиня.

— Аз бих дошла с теб, ако можех. Всеки от нас би дошъл, но ако не си една от „Дъщерите на мрака“, можеш да присъстваш само с покана — каза Стиви Рей тъжно.

— Добре, стига толкова. — Изведнъж почувствах, че вече не съм гладна. Бях много, много уморена и наистина исках да сменим темата. — Хайде да ми обясните сега за различните символи, които имаме на

униформите си. Разбрах само за нашия — спиралата на Никс. Деймиън има същата, значи и той е... — Направих пауза, за да си спомня обяснението на Стиви Рей. — И той е третокурсник. Но Ерин и Шоуни имат криле, а Афродита имаше някакъв различен символ.

— Имаш предвид, освен царевичния кочан, забоден в кльощавия ѝ задник — промърмори Ерин.

— Има предвид трите Орисници — прекъсна я Деймиън. — Те са дъщерите на Никс. Всички шестокурсници носят такива символи, на които Астропа държи ножица — символ на края на обучението.

— А за някои от нас и края на живота — каза мрачно Ерин.

Това накара всички да замълчат. Когато вече не издържах неловкото мълчание, попитах:

— А какво значат символите на Ерин и Шоуни?

— Крилете на Ерос, който е потомък на Никс.

— Богът на Любовта — каза Шоуни и разклати бедра.

Деймиън ѝ се намръщи и продължи с обясненията си:

— Златните криле на Ерос са символът на четвъртокурсниците.

— Защото ние сме любовчиите — започна да се поклаща на стола си Ерин, вдигна ръце над главата си и разклати бедра.

— Всъщност това е така, за да ни се напомня способността на Никс да обича, а крилете символизират нашия непрекъснат път напред.

— А какъв е символът на петокурсниците?

— Златната колесница на Никс, разпръскваща звезди — обясни ми Деймиън.

— Според мен това е най-красивият от всички символи — каза Стиви Рей. — Тези звезди светят като луди.

— Колесницата символизира това, че ние продължаваме по пътищата на Никс. Звездите символизират магията на изминалите две години, които оставяме зад гърба си.

— Деймиън, ти си много прилежен ученик — отбеляза Ерин.

— Казах ти, че трябва да го вземем да ни помага на теста по човешка митология — засмя се Шоуни.

— Имам спомен, че аз ти казах да го вземем...

— Както и да е — надвика ги Деймиън. — Това е всичко, което има да се знае за четирите символа. Елементарно е всъщност. — Той изгледа строго близначките. — Да бяхте внимавали в час, вместо да си разменяте бележки и да зяпате момчетата, които ви се струват готини.

— Ти наистина си голяма превземка, Деймиън — заяде се Шоуни.

— Дори за гей — допълни Ерин.

— Ерин, струва ми се, че косата ти е малко раздърпана днес. Не искам да бъда гаден, но май трябва да помислиш за смяна на козметиката си. Трябва да се внимава с тия работи, още малко и ще започне да ти цъфти.

Ерин се стресна, ококори се и машинално заопипва косата си.

— О, не, не, не. Не мога да повярвам, че й го каза. Знаеш колко е откачена на тема коса! — Шоуни се наежи като оцветена в шоколадово риба балон.

Деймиън просто се усмихна в отговор и се концентрира върху спагетите си. Самото олицетворение на невинността.

— Айде стига! — Стиви Рей набързо се изправи и ме задържа за лакътя. — Зоуи изглежда като пребита. Вие помните какви бяхте, когато попаднахте тук за пръв път. Ще си ходим в стаята вече. Аз имам да уча за теста по социология, така че сигурно ще се видим чак утре.

— Добре, до скоро — каза Деймиън. — Зоуи, много ми беше приятно да се запознаем.

— Да, добре дошла в адското училище — изрекоха Шоуни и Ерин в един глас, преди Стиви Рей да ме издърпа от масата.

— Благодаря ти. Наистина съм много уморена — казах на Стиви Рей, когато тръгнахме по коридора.

Останах много доволна от себе си, защото разпознах, че той води до главния вход. Спряхме, когато пред нас изскочи един охранен, сребристосив котарак, който преследваше по-малко, измъчено на вид коте.

— Велзевул, остави Ками на мира! Деймиън ще те одере жив, ако те види. — Стиви Рей посегна да хване котарака, но не успя. За това пък той спря да гони малкото коте и набързо се върна обратно, откъдето беше дошъл.

— Шоуни и Ерин трябва да научат тази котка как да се държи. Винаги преследва някого. — Тя ми хвърли един поглед, докато излизахме от сградата малко преди момента на зазоряване. — Това мъничко сладко коте се казва Камерън и е на Деймиън. Велзевул е на Ерин и Шоуни. Избра си ги и двете едновременно. Да, звучи странно,

но след известно време ще разбереш, че те наистина трябва да са близначки.

— Изглеждат готини.

— О, невероятни са. Често се карат, но всъщност са страшно лоялни и никога няма да оставят някой да говори зад гърба ти. Е, те ще го правят, но това е различно, защото няма да злословят.

— Деймиън много ми допадна.

— Той е голям сладур и е страшно умен. Понякога ми е мъчно за него.

— Защо?

— Ами... когато е дошъл тук преди шест месеца, си е имал съквартирант. Но веднага щом онзи е разбрал, че Деймиън е гей (а той не го е криел), отишъл да се оплаче на Неферет, че няма да дели стаята си с някакъв педал.

Отвратително. Не мога да понасям хомофобите.

— А Неферет как е реагирала на това поведение?

— Дала е ясно да се разбере, че момчето... То всъщност си е сменило името на Тор, когато е дошло тук. — Тя поклати глава и завъртя очи в знак на досада. — Това не говори ли достатъчно за него? Та Неферет е дала ясно да се разбере, че не е съгласна с него и предложила на Деймиън да си избере къде иска да живее — сам или да остане при Тор. Той естествено избрал да остане сам. Кой не би избрал това?

— Естествено. И аз не бих избрала даделя стаята си с хомофоба Тор.

— Всички сме на това мнение. И оттогава Деймиън няма съквартирант.

— Няма ли други хомосексуални ученици в училището?

— Има. Срещат се и няколко момичета, но въпреки че някои от тях са свестни и се виждаме от време на време, повечето предпочитат да са си затворена групичка. А и прекарват по-голямата част от времето си в храма на Никс. Е, разбира се, има и много тъпачки, които по време на партита се нахвърлят една на друга, но само ако ги гледа някое готино момче.

Поклатих глава:

— Никога не съм разбирала защо момичетата си мислят, че да се натискат една друга, ще им увеличи шансовете да свалят момчета.

Мисля, че по-скоро би имало обратен ефект.

— И за какво изобщо ми е гадже, което ще ме намира за секси само когато се целувам с друго момиче?

— А хомосексуални момчета?

Стиви въздъхна.

— Има няколко, освен Деймиън, но са прекалено странни и прекалено женствени за него. Много ми е тъжно, защото той е доста самотен. Дори родителите му не му пишат.

— Не могат да преживеят това, че е станал вампир?

— Не, на тях въобще не им пука. Всъщност не казвай нищо на Деймиън, защото това много го наранява, но според мен те даже са изпитали облекчение, че е дошъл тук. Просто не са знаели какво да правят със син гей.

— А защо е необходимо да правят нещо? Той пак си е техният син, просто харесва момчета.

— Работата е там, че те живеят в Далас и баща му е някаква голяма клечка в обществото на Вярващите. Мисля, че е някакъв министър или нещо от този сорт.

Протегнах ръка.

— Стига, няма нужда да казваш и дума повече. Цялата работа ми стана кристално ясна.

И наистина беше така. Бях отлично запозната с тесногръдието на тези хора, за които единствено вярно е само тяхното собствено мнение. Дори само при мисълта за тях се депресирах.

Стигнахме до общежитията и Стиви Рей отвори входната врата. Общата стая беше почти празна, имаше само няколко момичета, които гледаха телевизия. Стиви Рей им махна с ръка разсеяно.

— Искаш ли да си вземем нещо за пиене горе?

Кимнах в знак на съгласие и я последвах към една по-малка стая, в която имаше четири хладилника, голяма мивка, две микровълнови фурни, много шкафове и симпатична бяла дървена маса в центъра. Всичко изглеждаше като в обикновена кухня, само дето тази беше попрекалила с хладилниците. Всичко беше чисто и подредено. Стиви Рей отвори един хладилник и аз надникнах зад рамото ѝ. Имаше всякакви питиета — газирани, сокове, както и от онази гадна на вкус минерална вода.

— Какво си избираш?

— Нещо газирано, например кола.

Тя ми връчи две кутийки диетична кола.

— В другите два хладилника има плодове и зеленчуци, а в третия — месо за сандвичи. Те са винаги пълни. Вампирите са напълно вманиачени в идеята да се храним здравословно, така че тук няма да намериш чипсове и други подобни неща.

— И няма шоколад?

— Всъщност има някакви скъпи шоколади в шкафовете. Според вампирите шоколадът в умерени дози е дори полезен.

Хм, така ли? А кой, по дяволите, би искал да яде шоколад в умерени дози?

Запазих тази мисъл за себе си, докато се качвахме по стълбите и влязохме в стаята си.

— Значи вампирите... — Малко се запънах на думата. — Вампирите значи си падат по здравословното хранене?

— Хм, да. Но според мен повече ги интересува новациите да се хранят здравословно. Искам да кажа, че няма да видиш дебели вампири, но също така няма да видиш и вампир да гризе морков или да се тъпче със салата. Обикновено те ядат в своя собствена зала за хранене и слуховете твърдят, че добре си похапвали. — Тя се доближи до мен и понижи глас: — Чувала съм, че ядели много червено месо. Имам предвид сурово червено месо.

— Ъъгх! — представих си Неферет как гложга кървава пържола и гледката определено не ми хареса.

Стиви Рей потръпна и продължи:

— Понякога се случва нечий ментор да седне с новациите на една маса, но тогава само пийва една-две чаши вино. Никога не се хранят с нас.

Стиви Рей отвори вратата и аз с въздишка се метнах на леглото и събух обувките си. Господи, колко бях уморена. Разтривайки краката си, се замислих каква ли е причината възрастните вампири да не искат да седят на една маса с нас и много скоро установих, че нямам желание да разсъждавам над това дълго. Имам предвид, че това събужда прекалено много въпроси, като например какво точно ядат те и какво ще се налага да ям аз, когато стана вампир. Ъхх.

А някъде в подсъзнанието ми изникна споменът за начина, по който реагирах вчера на кръвта на Хийт. Това вчера ли беше? А също и

реакцията ми при вида на кръвта на онова момче в тъмния коридор. Не, определено не исках да мисля за нито една от тези случки, така че набързо насочих мислите си към здравословната диета.

— Добре де, след като те самите не се интересуват толкова от здравословното хранене, защо са толкова вманиачени от нашата диета? — попитах Стиви Рей.

Тя срещна погледа ми. В очите ѝ се таеше страх.

— Карат ни да се храним здравословно поради същата причина, поради която ни карат да спортуваме всеки ден, за да могат телата ни да станат колкото се може по-силни. Защото ако някой от нас започне да отслабва, да напълнява или да се разболява, това са първите признаци, че тялото му отхвърля Промяната.

— И след това умира — промълвих аз.

— Да — потвърди тъжно тя.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не мисля, че щях да заспя. По-скоро щях да си лежа и да си мисля за дома и за невероятния обрат, който животът ми пое в последните дни. Тревожните пламъчета в очите на момчето от тъмния коридор се носеха в мислите ми, но бях прекалено уморена, за да задържа вниманието си върху тях. Даже и омразната Афродита ми се струваше далечна. Последните мисли, които си спомням, преди да потъна в дълбок сън, се отнасяха до челото ми. Чудех се дали още ме боли белегът или раната на слепоочието... или пък ми излизаше огромен цирей? Дали косата ми ще изглежда добре в първия ми ден във вампирското училище? Но когато се завих с одеялото и подуших познатата миризма, която ми напомняше за вкъщи, се почувствах спокойна, в пълна безопасност и веднага заспах.

Нямах кошмари. Вместо това сънувах котки. А готини момчета? Не. Свръхестествени вампирски сили? Не. Само котки. И по-конкретно една — малка рижка котка с тигрова окраска, която имаше много малки лапи и издут корем с гънка, едва ли не като торба на двуутробно. Тя мяукаше с женски глас и ме питаше какво ме е забавило толкова много. Тогава котешкият глас се промени на досадно бибипкане и аз...

— Зоуи! Изключи най-послед тази глупава аларма!

— Кой... какво? — По дяволите, мразя сутрините. Посегнах да изключа досадния будилник.

Споменава ли съм, че без контактните си лещи съм сляпа като къртица? Грабнах очилата и се опитах да видя колко е часът. Шест и половина вечерта, а аз тъкмо се събуждам. Шантава работа.

— Искаш ли да се изкъпеш, или аз да вляза първа; — попита ме сънливо Стиви Рей.

— Аз ще те изчакам, ако нямаш нищо против.

— Нямам — прозя се тя.

— Добре.

— Трябва да побързаме, защото не знам за теб, но аз, ако не закусвам, на обед вече съм умряла от глад.

— Мюсли ли ще закусваме? — разсмях се аз. Обожавам мюсли, даже имам една тениска с надпис „Аз — сърчице — мюсли“ за доказателство. Особено любимо ми е „Граф Шоколакула“ — поредната ирония на съдбата.

— Да, всяка сутрин има мюсли, плодове, твърдо сварени яйца и други подобни.

— Ще побързам. — Изведнъж се почувствах ужасно гладна. — Хей, а има ли значение как съм облечена?

— Абсолютно никакво — отвърна тя и пак се прозя. — Просто сложи някоя от дрехите, на които има символа на третокурсниците, и си готова.

Постарах се да побързам, въпреки че бях много нервна и смятах, че не изглеждам добре. Искаше ми се да имам поне няколко часа на разположение, за да пооправя косата и грима си. Използвах огледалото на Стиви Рей, докато тя беше в банята, и установих, че изглеждам по-добре е молив, отколкото с очна линия. Странно е как белегът променя лицето ми. Очите ми винаги са били хубави — големи и кръгли, с гъсти мигли. Толкова гъсти, че Кайла винаги мърмореше колко било нечестно, че миглите ми били като за трима, за разлика от нейните — къси и русоляви. (Като стана дума, Кайла ми липсва, особено тази сутрин, докато се приготвях да отида на училище без нея. Може би по-късно трябва да ѝ звънна. Или да ѝ пратя имейл. Или... Спомних си какво каза Хийт за партито и реших да не я търся.) Както и да е, белегът някак си правеше очите ми по-големи и по-тъмни. Използвах тъмни сенки за ефекта „леко опушени очи с леки сребристи проблясъци“ Не се нацапах с твърде голямо количество като онези загубенячки, които си мислят, че като си сложат един тон грим, изглеждат много готини. Всъщност стават направо страшни.

Размазах леко очната линия и после си сложих спирала, както и гланц за устни, за да прикрия, че си хапя устните от нерви.

Вгледах се в отражението си.

За щастие косата ми изглеждаше добре и не стърчеше на всички страни, както се случва понякога. Въпреки това изглеждах някак... различна и в същото време като предишната аз. Белегът някак подчертаваше индианския ми произход — тъмните очи, високите скули, правия нос и маслиновата кожа. Сапфиреният полумесец на

лицето ми подчертаваше всичко това и изкарваше на показ индианското момиче в мен.

— Косата ти изглежда чудесно — отбеляза Стиви Рей, когато излезе от банята с кърпа на късата си коса. Иска ми се и моята да изглежда нормално. Като я пусна по-дълга обаче, става като разплетена кошница.

— Много ми харесва късата ти коса — казах, докато обувах обувките си.

— Да, но изглеждам много странно тук, където всички са дългокоси.

— И на мен ми направи впечатление.

— Това е едно от нещата, които се случват по време на Промяната. Косата ти започва да расте ненормално бързо. Както и ноктите всъщност.

Потръпнах при спомена за ноктите на Афродита, които разрязаха дънките и кожата на онова момче. За щастие Стиви Рей беше далеч моите мисли и продължи:

— Ще видиш, че след известно време, без да гледаш символите, ще знаеш кой в кой курс е. Всичко това ще го научиш в часовете по социология. Коего ми напомня... Тя се разрови из някакви листове на бюрото си. — Ето ти програмата. Третият и петият час ни съвпадат. Разгледай и списъка с избираемите. Можеш да си избираш измежду всичките.

Най-отгоре на листа с големи букви стоеше моето име: ЗОУИ РЕДБЪРД, ТРЕТИ КУРС, а под него датата, която беше пет (!?) дни преди Ловецът да ме бележи.

Първи час	Социология на вампирите 101	стая 215	проф. Неферет
Втори час	Актьорско майсторство 101	Център за приложни изкуства	проф. Нолън
	Или		
	Графика 101	стая 312	проф. Донър
	Или		
	Въведение в	стая 314	проф. Венто

	музиката		
Трети час	Литература 101	стая 214	проф. Пентесилея
Четвърти час	Фехтовка	гимнастически салон	проф. Д. Ланкфорт
	ОБЕДНА ПОЧИВКА		
Пети час	Испански език 101	стая 216	проф. Гарми
Шести час	Въведение в ездата	стадиона	проф. Ленобия

— Няма геометрия? — възкликнах аз, изненадана от програмата, но все пак се опитах да гледам на нещата от положителната им страна.

— За щастие няма. Следващия срок ще имаме икономика, но това едва ли може да е чак толкова лошо.

— Фехтовка? Езда?

— Казах ти вече, че искат да ни поддържат в добра форма. Фехтовката е готина, въпреки че е малко трудно. Аз не съм много добра. Но доста често ни разпределят с някой от по-горен курс и мога откровено да заявя, че някои от момчетата са много готини. Този срок нямам езда, мен ме разпределиха в курса по таекуондо. Обожавам го!

— Сериозно? — казах аз, изпълнена със съмнение. Чудя се какво ли ще представляват часовете по езда.

— Да. Кой от избираемите ще запишеш?

Погледнах отново към програмата.

— А ти кои си избрала?

— Въведение в музиката. Професор Венто е толкова готин, а аз... тъъ... — Тя се изчерви и се усмихна неловко. — Искам да стана кънтри звезда. Все пак Кени Чесни, Фейт Хил и Шаная Туейн са все вампири. И това са само трима. А Гарт Брукс е отраснал тук в Оклахома и също е вампир. Така че не виждам защо и аз да не стана една от тях.

— Звучи ми напълно логично — съгласих се. — Защо не?

— Искаш ли заедно да се занимаваме с музика?

— Би било забавно, ако можех да пея или да свиря на поне някакво подобие на инструмент. Но не мога.

— Е, тогава може би няма да стане.

— Всъщност си мислех да избира актьорското майсторство. В предишното си училище имахме такива часове и много ми харесваше. Знаеш ли нещо за професор Нолън?

— Да, тя е от Тексас и има ужасен акцент, но преподава актьорско майсторство в Ню Йорк и всички много я харесват.

За малко да се разсмея, когато Стиви Рей спомена за акцента. Самата тя говореше толкова смешно, че можеше да озвучава реклама на селскостопанска техника, но никога не бих ѝ го казала, за да не я обидя.

— Добре, значи избирам театъра.

— Хубаво. Вземи си програмата и да тръгваме. Хей! — подвикна тя, когато излизахме от стаята и тръгнахме към стълбището. — Може би ти ще си новата Никол Кидман.

Не би било зле да съм следващата Никол Кидман (макар че нямах планове да се омъжвам и после да се развеждам с вманиачен нисък мъж). Но сега, след като Стиви Рей го спомена, осъзнах, че не съм се замисляла за бъдещите си планове, откакто бях белязана и в живота ми настъпи пълен хаос. Установих, че все още искам да съм ветеринарен лекар.

Дебела, дългокосместа черно-бяла котка подскачаше нагоре-надолу по стълбите, като гонеше по-малко коте, досущ като нея на вид. С всички тези котки наоколо как да не си помисли човек, че вампирите имат нужда от ветеринарни лекари. (Ха-ха, „Вампиринари“ — мога да си кръстя клиниката „Вампиринари“ и в рекламите да се казва „Ще ви вземем кръв безплатно“)

Кухнята и всекидневната на женското общежитие бяха препълнени с момичета, които хапваха, говореха си и бързаха насам-натам. Опитах се да отвърна на всички поздрави и в същото време целеустремено да се вмъкна в кухнята, където се надявах да открия някой пакет от любимите мюсли „Граф Шоколакула“. Тъкмо бях започнала да се притеснявам, когато ги открих зад няколко по-големи кутии на други марки. Не че бяха лоши, но не бяха шоколадови и нямаха малки вкусни бонбончета. Стиви Рей също си взе закуска и седнахме на масата да хапнем.

— Хей, Зоуи!

Ах, този глас. Знаех на кого е още преди да видя как Стиви Рей забива поглед в чинията си.

— Здравей, Афродита — опитах се да звуча неутрално.

— Ако не се видим по-късно, искам да съм сигурна, че знаеш как да ни намериш довечера. Ритуалът на „Дъщерите на мрака“ ще започне в четири след полунощ, непосредствено след училищния ритуал. Ще пропуснеш вечерята, но не се тревожи, ние ще осигурим храна. Ще се срещнем пред храма на Никс преди училищния ритуал и ще отидем заедно, а после ще те заведе към залата за нашия ритуал.

— Всъщност вече обещах на Стиви Рей, че ще отидем заедно на училищния ритуал. — Невероятно много мразя нахалници.

— Да, много съжалявам. — Бях много приятно изненадана, че Стиви Рей вдигна глава.

— Хей, ти сигурно знаеш къде се намира тази зала, нали? — попитах Стиви Рей с възможно най-закачливия си глас.

— Да, знам.

— В такъв случай можеш просто да ми покажеш как да стигна дотам. А това значи, че Афродита няма защо да се притеснява, че мога да се загубя.

— Ще направя всичко възможно, за да ти помогна — изчурулика Стиви Рей, най-сетне преодоляла притеснението си.

— Значи проблемът е разрешен — усмихнах се широко на Афродита.

— Добре. Чудесно. Ще се видим в четири след полунощ. Не закъснявай. — Тя се оттегли.

— Ако си завърти задника малко повече, докато върви, ще счупи нещо — казах аз.

Стиви Рей за малко да се задави с млякото си.

— Не прави така, докато пия — скара ми се тя на шега. А после добави: — Не я остави да се прави на шеф, а?

— Нито пък ти.

— Готова ли си да тръгваме? — попитах, след като изядох закуската си.

— Готова. Няма да се притесняваш. Първият ти час е много близо до моя. Всички третокурсници имат занятия на един и същи етаж. Хайде, ще те заведе.

Изплакнахме съдовете си и ги подредихме в една от петте миялни машини, след което излязохме в мрачната и красива есенна вечер. Беше много странно да ходя на училище нощно време, но тялото ми твърдеше, че всичко е наред. Вървахме с потока от ученици и влязохме през голямата дървена порта.

— Ето тук са часовете на третокурсниците — посочи ми Стиви Рей и ме поведе по един коридор, а после — към малко стълбище.

— Това тоалетни ли са? — попитах аз, докато минавахме покрай няколко чешми, разположени между две врати.

Да — отговори ми тя. — Ето тук е моят час, а в съседната врата е твоят. Ще се видим после.

— Добре, благодаря ти.

Поне тоалетните бяха близо. Ако внезапно получа разстройство, нямаше да се налага да тичам дълго.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Зоуи, насам!

Почти се разплаках от радост, когато чух гласа на Деймиън и го видях да ми маха с ръка към свободния чин до себе си.

— Привет — седнах и му се усмихнах с благодарност.

— Готова ли си за първия си учебен ден?

Не бях, но кимнах утвърдително.

— Да.

Искаше ми се да му кажа още много неща, но в този момент започна да бие камбана, която отброи точно пет удара. Още преди ехото от последния да е заглъхнало, вратата се отвори и в стаята влезе Неферет. Беше с дълга черна пола, под която се виждаха красивите ѝ ботуши на тънък висок ток. Имаше виолетов копринен пуловер. На сърцето ѝ със сребърни конци бе избродирана фигура на богиня с вдигнати ръце, в които държи полумесец. Кестенявата ѝ коса беше опъната назад в дебела плитка. С подобните на морски вълни рисунки по лицето си тя изглеждаше като древна жрица на войната. Усмихна се и забелязах, че всички ученици са така запленени от нейното силно присъствие, както бях и аз.

— Добър вечер. Нямах търпение да започнем този урок, защото богатата социология на амазонките е сред любимите ми теми. — Тя посочи с ръка към мен: — Това е чудесен момент за Зоуи Редбърд да се присъедини към нас. Аз съм ментор на Зоуи, така че ще очаквам от вас да я приветствате. Деймиън, би ли дал на Зоуи учебник? Твоето шкафче е точно до нейното. Докато го направиш, искам останалите да споделят какви впечатления имат от древните вампирски воители, известни като амазонките.

Учениците започнаха да шумолят с учебниците, а Деймиън ме поведе към дъното на стаята, където бяха разположени шкафчетата. Отвори едно, на което пишеше 12 със сребърни цифри. Вътре имаше няколко рафта, на които бяха подредени учебници, тетрадки и други принадлежности.

— В „Дома на нощта“ шкафчетата нямат ключалки като в обикновените училища. Това е нещо като наша класна стая и шкафчетата ни са вътре. Всичко винаги е отключено, така че можеш да идваш, когато си поискаш, за да си вземеш учебници или каквото ти потрябва. Ето ти учебника по социология. — Той ми подаде дебела книга в кожена подвързия. На корицата ѝ имаше силует на богинята и името на предмета — „Вампирска социология“.

Взех тетрадка и няколко химикалки. Затворих вратичката и се поколебах за миг.

— Не се ли заключва някак?

— Не. — Деймиън понижи глас. — Тук не се нуждаем от ключалки. Ако някой открадне нещо, вампирите по някакъв начин научават. Дори не искам да си мисля какво ще се случи на този, който реши да прояви подобна глупост.

Седнахме обратно на местата си и аз започнах да пиша единствените неща, които се сецах за амазонките. Че са жени воители, които не са се нуждаели особено много от мъже. Но мисълта ми блуждаеше в друга посока. Замислих се защо Деймиън, Стиви Рей, че дори и Ерин и Шоуни толкова много се притесняват да не загазят. Например, аз съм много примерна. Не идеална, но все пак. Получавала съм наказание в училище само веднъж, и то не по моя вина. Един тъпанар ми каза да му духам. Какво трябваше да направя? Да се разплача, да се разхилия? Или да се нацупя? Вместо това просто го цапардосах (въпреки че предпочитам да използвам думата „плеснах“) и заради това ме наказаха. Както и да е. Наказанието не беше кой знае какво. Бях си написала всички домашни, затова започнах да си чета книга, докато бях наказана да стоя в класната стая след часовете в продължение на четирийсет и пет минути.

Явно наказанията в „Дома на нощта“ нямаше да са от този род. Дано да не забравя да попитам Стиви Рей.

— Най-напред да припомним каква част от амазонските традиции спазваме и досега в „Дома на нощта“? — Неферет привлече отново вниманието ми към темата на урока.

Деймиън вдигна ръка.

— Поклонът на уважение, когато слагаме на сърцето си ръката, свита в юмрук. Също и ръкостискането, при което хващаме предмишницата вместо китката.

— Правилно. Деймиън.

Хм, това обясняваше тези странни ръкостискания.

— И така, какво сте чували досега за амазонките? — попита тя целия курс.

Една блондинка, която стоеше в другия край на стаята, вдигна ръка.

— Амазонките са били силно матриархални, каквито са всички вампирски общества.

Определено говореше като интелигентно момиче.

— Това е вярно. Елизабет, но когато хората обсъждат амазонките, легендите придават допълнителни пластове към историята. Какво точно имам предвид?

— Ами... хората смятат, че амазонките са били мъжемразки обади се Деймиън.

— Именно. Това, че обществото им е било матриархално, каквото е нашето, не означава автоматично, че е антимъжко. Дори Никс има съпруг — богът Еребус, на когото се е посветила. Амазонките са уникални с това, че са избрали да бъдат воители и сами да се защитават. Както повечето от вас вече знаят, нашето общество в момента също е матриархално, но ние уважаваме и ценим „Синовете на нощта“, които са наши защитници и съпрузи. Така, сега отворете учебниците си на текст номер три и прочете за една от най-великите жени — воители, Пентесилея, и внимавайте да не бъркате историята с легендите.

Така започна най-готиният урок, който някога съм слушала. Изобщо не усетих кога мина цял час. Бях много изненадана, когато би звънецът. Тъкмо тръгнах да прибирам учебника по социология обратно в шкафа си, когато Неферет ме повика. Взех тетрадка и химикалка и отидох до бюрото й.

— Как си? — попита ме тя и се усмихна сърдечно.

— Чудесно. Много съм добре — избъбрих. Тя ме изгледа подозрително и аз побързах да добавя: — Ами... може би съм малко нервна и объркана.

— Разбира се, че си. Винаги е много объркващо, когато се сменя училище. Да не говорим, когато сменяш училището и живота си. — Тя погледна през рамото ми. — Деймиън, ще заведеш ли Зоуи до кабинета по актьорско майсторство?

— Разбира се.

— Зоуи, ще се видим на ритуала довечера. О, и още нещо. Афродита даде ли ти персонална покана да се присъединиш към „Дъщерите на мрака“ по време на тяхната церемония след това?

— Да.

— Искях да проверя дали си разбрала и да се уверя, че всичко е наред и наистина искаш да отидеш. Естествено, бих разбрала, ако откажеш, но те съветвам да отидеш. Иска ми се да те насърча да вземаш участие в колкото се може повече от нашите мероприятия, а „Дъщерите на мрака“ са изключителна организация и е голям комплимент към теб, че толкова бързо си привлякла вниманието им като тяхна потенциална последователка.

— Няма проблем, ще отида. — Положих усилия гласът ми да не трепне и да говоря колкото се може по-безгрижно. Най-малкото тя очакваше от мен да отида, а аз никак не исках да разочаровам ментора си. Да не говорим, че по никой начин нямаше да направя нещо, с което да оставя у Афродита впечатлението, че се страхувам от нея.

— Браво! — зарадва се Неферет и стисна ръката ми. — Ако ти потрябвам, ще бъда в кабинета си. — Тя погледна към челото ми. — Виждам, че шевовете ти са почти напълно зараснали. Главата боли ли те още?

Машинално посегнах към слепоочието си. Все още се напипваше някой и друг шев, но изглеждаше, сякаш съм получила раната преди повече от десет дни. Много, много странно. А още по-странно бе, че изобщо не се бях сецала за това цяла сутрин.

Тогава осъзнах, че не се бях сецала нито за това, нито за мама или Хийт, нито дори за баба Редбърд...

— Не — отговорих най-после, като осъзнах, че Неферет и Деймиън очакват да отговоря. — Не, изобщо не ме боли.

— Чудесно. Вие двамата по-добре тръгвайте, преди да сте закъснели за следващия си час. Сигурна съм, че театърът много ще ти хареса. Доколкото си спомням, професор Нолън тъкмо започна да преподава за монолозите.

Притичах след Деймиън и вече бяхме стигнали средата на коридора, когато се спрях учудено.

— Тя откъде знае, че съм избрала театъра? Реших го едва тази сутрин.

— Възрастните вампири знаят твърде много неща — прошепна ми той. — Запомни го. Възрастните вампири знаят всичко. Непрекъснато. Особено когато става дума за Висшата жрица.

В светлината на информацията, която криех от Неферет, не ми се искаше да мисля дълго за това.

— Ехо! — Стиви Рей подтичваше след нас. — Как беше вампирската социология? Започнахте ли за амазонките?

— Много беше готино — зарадвах се, че мога да сменя темата за мистериозните умения на вампирите. — Нямах представа, че понякога си отрязвали десните гърди, за да не им пречат при стрелбата е лък.

— Изобщо нямаше да им се налага да го правят, ако бяха плоски като мен — Стиви Рей сведе поглед към гърдите си.

— Или като мен — въздъхна драматично Деймиън.

Все още се смеех, когато стигнахме до кабинета по актьорско майсторство. Професор Нолън не излъчваше сила така, както Неферет. Вместо това излъчваше енергия. Беше много атлетична жена, с черна, дълга и права коса. Стиви Рей беше права. Имаше ужасен тексаски акцент.

— Зоуи, добре дошла. Намери си свободно място някъде.

Поздравих я и седнах зад Елизабет, момичето, което разпознах от предишния час по социология. Изглеждаше дружелюбна, а и вече знаех, че е интелигентна. Винаги е добре да седиш зад умен ученик.

— Време е да си изберете монолозите, които ще представите пред класа другата седмица. Но преди това ви обещах, че ще ви демонстрирам как трябва да бъде представен един монолог, затова помолих един от талантливите си ученици от горните курсове да изрецитира монолога на Отело от известната пиеса на най-прочутия писател вампир — Шекспир. — Професор Нолън направи кратка пауза, след което посочи към вратата. — Ето го и него!

Вратата се отвори и... о, боже мой, стори ми се, че сърцето ми направо спря. Сигурна съм, че със зяпналата си уста съм изглеждала като идиот. Беше най-красивият младеж, който някога съм виждала — висок, с тъмна, леко чуплива коса, като на Супермен. Очите му бяха поразително сапфиреносини и...

О! По дяволите! По дяволите! По дяволите! Това беше момчето от тъмния коридор.

— Заповядай, Ерик. Както винаги си много точен е появата си. Вече очакваме твоя монолог. — Професор Нолън се обърна отново към курса: — Повечето от вас вече познават петокурсника Ерик Найт и са наясно, че миналата година той спечели световния конкурс на „Домовете на нощта“ за актьорско майсторство, чиито финали се проведоха в Лондон. Освен това вече се шуми около негово участие в Холивуд, както и за изпълнението му на Бродуей миналия срок, където изигра Тони в нашия спектакъл по „Уестсайдска история“. Ерик, курсът е твой.

Карах на автопилот и заръкоплясках заедно е останали те от курса. Усмехнат и самоуверен, той излезе на малката сцена отпред.

— Привет на всички. Как сте?

Говореше на мен. Имам предвид конкретно на мен. Усетих, че се изчервявам.

— Монолозите изглеждат малко страшни, но номерът е да си научите много добре текста и да си представите, че играете с целия актьорски състав. Представете си, че не сте сами тук горе на сцената. Ето така.

И той започна монолога от „Отело“. Не знам много за пиесата, освен че е една от трагедиите на Шекспир, но изпълнението на Ерик беше поразително. Той беше доста висок, може би над метър и осемдесет, но като започна монолога, сякаш се извиси още повече. Изглеждаше по-възрастен и по-силен. Гласът му беше дълбок и с акцент, който не можех да определя. Очите му изглеждаха по-тъмни и присвити, а начинът, по който изрече името на Дездемона, прозвуча като молитва. Беше очевидно, че я обича, много преди да изрече заключителните думи:

*И тъй обикнахме се ние двама,
тя — мен за туй, че мъки срещал бях;
аз — нея, че пожали ме за тях.*

В този момент очите му срещнаха моите и както в тъмния коридор предния ден ми се стори, че всички около нас са изчезнали. Не само в стаята, а всички хора по света просто ги нямаше. Съществувахме само ние двамата. Почувствах трепет много дълбоко в себе си, както съм се чувствала само два пъти досега в живота си — двата пъти, когато усетих миризмата на кръв, след като бях белязана. Само дете тук нямаше кръв. Имаше само Ерик. Изведнъж той се усмихна, докосна устните си, сякаш ми праща въздушна целувка, и се поклони. Всички ръкопляскаха като луди, включително и аз. Направо не можех да се спра.

— Ето така се прави — каза усмихнато професор Нолън. — Нека сега всеки от вас да си избере от библиотеката в кабинета няколко книги и да ги разгледа. Това, което трябва да търсите, е сцена, която по някакъв начин да е важна за вас, да ви трогва, да докосва душата ви. Ще обикалям около чиновете и ще отговарям на всичките ви въпроси, свързани с монолозите. След като си изберете текст, ще преминем към стъпките за подготовка, които ще ви помогнат да се справите със задачата.

С енергична усмивка и кимване тя ни подкани да си изберем измежду милиардите книги в библиотеката.

Все още бях зачервена и останала без дъх, но станах машинално с останалите, за да търся монолози в книгите. Не можех да спра да зяпам към Ерик през рамо. Той (за съжаление) напускаше стаята, но не и преди да се обърне и да види как го зяпам. Изчервих се (отново). Той срещна погледа ми и ми се усмихна (отново). И чак тогава излезе.

— Адски готин е, нали? — прошепна някой в ухото ми. Обърнах се и останах шокирана да видя госпожица Перфектна ученичка Елизабет.

— Има ли си приятелка? — избърборих като последна глупачка.

— Само в мечтите ми — отвърна Елизабет. — Всъщност се носеше слух, че с Афродита са заедно, но аз съм тук от няколко месеца и поне оттогава са скъсали. Заповядай. — Тя ми връчи няколко книги с монолози. — Аз съм Елизабет. Без фамилия.

Лицето ми изобразяваше учудване. Тя въздъхна.

Фамилията ми беше Цицуърт. Можеш ли да си представиш? Когато дойдох тук преди няколко месеца и моят ментор ми обясни, че мога да си избира друго име, веднага реших да се отърва от фамилията

си, но цялата работа по измисляне на ново име стресира още повече. Така че реших да запазя първото си име и да не се торозя с фамилия. — Елизабет Без Фамилия вдигна рамене.

— Ами... здрасти. — Тук наистина беше пълно със странни птици.

— Хей — каза ми тя, когато се върнахме на чиновете си. — Ерик гледаше към теб.

— Той гледаше към всички — опитах се да замажа положението, въпреки че усетих как лицето ми пламва отново.

— Да, но определено гледаше конкретно към теб. — Тя се ухили и добави: — А, и да ти кажа, запълненият ти полумесец е готин.

— Благодаря. — Представям си колко странно изглежда на изчервеното ми лице.

— Имаш ли въпроси във връзка с монолозите, Зоуи? — попита ме професор Нолън, с което ме накара да подскоча.

— Не, професор Нолън. Правила съм ги и в предишното ми училище.

— Чудесно. Ако имаш нужда от пояснения относно постановката или героите, аз съм на разположение.

Тя ме потупа по рамото и продължи да обикаля из стаята. Хванах първата книга и започнах да разгръщам страниците, като се опитах (неуспешно) да забравя временно за Ерик и да се концентрирам над монолозите.

Той наистина гледаше в мен. Но защо? Сигурно се е досетил, че аз бях тази, която ги видя в коридора. Така че какъв ли точно интерес към мен показваше? И дали искам да ме харесва момче, на което омразната Афродита правеше онези неща! Предполагам, че не. Определено не бих поела нещата оттам, откъдето ги видях последно.

Или просто беше любопитен заради моя странен белег, както и абсолютно всички останали? Но не изглеждаше така... изглеждаше сякаш гледа мен и това ми хареса.

Погледнах към книгата, която разгръщах. Бях отворила на страницата с драматични женски монолози. Първият монолог беше от „Вечно на присмех“ от Хосе Ечегарай.

Хм, мамка му. Това трябва да е знак.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Успях сама да намеря кабинета по математика. Добре, де, той всъщност беше точно срещу кабинета на Неферет, но все пак се почувствах малко по-уверена, че не се налага непрекъснато някой да ме води, все едно съм безпомощно дете идиотче.

Зоуи, запазихме ти място! — провикна се към мен Стиви Рей, веднага щом влязох в стаята. Седнала бе зад Деймиън и буквално подскачаше от въодушевление. Отново имаше вид на щастливо кученце и аз неусетно се усмихнах. Много се радвах да я видя.

— Хайде, хайде. Разкажи ми всичко. Как беше актьорското майсторство? Хареса ли ти? Какво мислиш за професор Нолън? Нали има много готина татуировка? Малко ми прилича на маска.

Деймиън я дръпна за ръката.

— Поеми си малко въздух и дай думата на момичето да ти отговори.

— Извинявам се — смути се тя.

— Предполагам, че е хубава — отговорих аз.

— Предполагаш?

— Ами... разсейваха ме.

— Какво? — Тя присви очи. — Да не би някой да те е тормозил заради белега ти? Хората са просто отвратителни същества!

— Не, нищо подобно. Онази Елизабет Без Фамилия спомена, че била готина татуировка... А аз бях разсеяна, защото... ами... — усетих, че отново се изчервявам. Бях решила да ги разпитам за Ерик, но сега, като започнах да говоря, се разколебах дали изобщо трябва да казвам нещо. Например, дали да им кажа за случката в тъмния коридор?

Деймиън наостри уши.

— Усещам, че сега идва интересната част. Хайде, Зоуи. Ти беше разсеяна, защо-о-ото-о-о?

— Добре, добре. Мога да го обобщя с две думи. Ерик Найт.

Стиви Рей зяпна, а Деймиън се престори, че припада, но много бързо се наложи да се изправи, защото в този момент звънецът би и професор Пентесилея влезе в стаята.

— По-късно — прошепна ми Стиви Рей.

— Обезателно! — добави Деймиън.

Усмихнах се невинно. Ако не друго, поне бях доволна, че със споменаването на Ерик ще ги държа в напрежение цял час.

Урокът по литература си беше цяло преживяване. Стаята беше напълно различна от всички, които досега съм виждала. По стените имаше много интересни и странни рисунки, картини и плакати, които запълваха всеки сантиметър. А от тавана висяха най-различни камбани, много на брой.

Професор Пентесилея (чието име аз вече познавах от урока по социология и знаех, че е принадлежало на една от най-почитаните амазонки, и която всички наричаха просто професор Пи) беше като излязла от филм. И то от научнофантастичен. Имаше червеникаворуса коса и лешникови очи, а фигурата ѝ беше толкова перфектна, че сигурно всички момчета в курса точеха лиги. (Не че е особено трудно да накараш един тийнейджър да точи лиги.) Татуировката ѝ изобразяваше фин и красив кел тек и възел, стигащ до скулите ѝ, което придаваше на лицето ѝ суров и сериозен вид. Носеше скъпи черни панталони и копринена жилетка с цвят на планински мъх, а на гърдите си имаше същата бродерия, която носеше и Неферет.

— Родена съм през 1902. — Тя привлече вниманието към себе си. Странна работа, аз не бих ѝ дала повече от трийсет. — Бях на десет години през април, когато се случи трагедията и помня всичко много ясно. За какво говоря? Дали някой от вас може да се досети?

Отлично знаех за какво говори, но това не се дължеше на необятните ми познания по история. По-скоро се дължеше на факта, че като малка бях лудо влюбена в Леонардо ди Каприо и майка ми ми купи всички негови филми за дванайсетия ми рожден ден. А конкретно този филм съм го гледала толкова много пъти, че все още помня части от него наизуст (и не мога да преброя колко пъти съм плакала, когато накрая той се изхлузва от дъската и потъва... толкова сладък, направо да го схрускаш).

Огледах се. Явно никой друг не се досещаше, затова въздъхнах и вдигнах ръка.

— Корабът „Титаник“ е потънал през април 1902 година. Бил е ударен от айсберг късно през нощта в неделя, четиринайсети април и е потънал няколко часа след полунощ, на петнайсети.

Чух зад себе си възклицанията на Деймиън и Стиви Рей. Толкова глупава ли им се струвах по принцип, че правилният ми отговор сега ги изненада така?

— Обичам, когато новациите знаят отговорите — усмихна се професор Пи. — Абсолютно вярно, госпожице Редбърд. Живеех в Чикаго по време на трагедията и никога няма да забравя как от всеки ъгъл продавачите на вестниците подвикваха страшните заглавия. Беше наистина ужасно, особено заради всички тези нелепо загинали хора. Това събитие беше знаменателно за края на една ера и началото на нова, която доведе много промени и наложи отдавна необходими закони за корабоплаването. За всичко това ще учим сега, както и за мелодраматичните събития от онази нощ в произведението на Уолтър Лорд — „Последната нощ на Титаник“. Въпреки че Лорд не е вампир, а си е срамота, че не е — добави тя тихо, — аз намирам неговия разказ за събитията за много завладяващ, а стилът му на писане за изключително интересен. И така, да започваме. Нека тези, които стоят на последните чинове, да вземат от библиотеката зад себе си книги за останалите от своята редица.

Брей! Това определено беше по-интересно от нашите часове по литература, където се налагаше да четем „Големите надежди“. (Пип, Естела, на кого му пука за тези глупости?!)

Взех книгата си, настаних се удобно и отворих тетрадката, за да си водя записки. Професор Пи започна да ни чете първа глава на глас и определено го правеше много добре. Цели три часа изкарах в това училище и всеки от тях ми беше приятен. Ще вземе да се окаже, че това вампирско училище е нещо много повече от досадно място, където така и така съм принудена да ходя и където да се срещам с приятелите си. Не че абсолютно всички часове в предишното ми училище бяха досадни, но не сме учили за амазонките или за „Титаник“ (и то от учител, който е бил жив, когато корабът е потънал!).

Докато професор Пи четеше, аз хвърлих поглед на съучениците си. Бяха около петнайсетина, което е горе-долу колкото в предишния ми курс. Всеки от тях беше отворил учебника си и следеше текста.

Тогава погледът ми засече в другия край на стаята нещо червеникаво и рошаво. Коригирам се — не всички ученици внимаваха. Този например беше подпрял главата си с ръце, отдаден на сладка дрямка. Сигурна бях, защото виждах лицето му. Устата му беше леко отворена и предположих, че му тече някоя лига. Зачудих се как ли професор Пи ще реагира на това. Не прилича на учител, който би толерирал спането в час, но тя просто си продължи четенето, само от време на време прекъсваше, за да сподели интересни факти от първа ръка за началото на двайсети век, към който аз проявявах голям интерес.

Когато звънецът би, професор Пи ни остави за домашно следващата глава. Каза ни да разговаряме по-тихо, сякаш беше забелязала спящото момче. Най-после то се размърда, надигна глава и ми се стори, че изглеждаше ужасно не на мястото си, въпреки белега на челото му.

— Елиът, трябва да поговорим — каза професор Пи, седнала зад бюрото си. Момчето се надигна и с провлачена походка се доближи до бюрото ѝ.

— Да?

— Елиът, ти се проваляш по литература. Но, което е по-важно, проваляш се и в живота. Мъжете вампири са силни, благородни и уникални. Те са наши воители и защитници от безброй поколения. Как си представяш, че ще се превърнеш в същество, което е повече воин, отколкото човек, ако си толкова недисциплиниран, че дори не можеш да стоиш буден по време на час?

Той вдигна крехките си рамене. Изражението на професор Пи стана по-сурово.

— Ще ти дам възможност да поправиш двойката, която току-що получи за участие в клас, ако напишеш съчинение за кое да е важно за Америка събитие от началото на двайсети век. Искам го за утре.

Без да каже и дума, той понечи да се обърне.

— Елиът! — Гласът ѝ беше изпълнен с раздражение и тя ми се стори доста по-страшна, отколкото докато четеше книгата. Можех да усетя силата, която се излъчваше от нея и започнах да се чудя защо ли изобщо ѝ е необходим мъж, който да я защитава. Момчето спря и се обърна към нея. — Не съм те освободила! Какво е решението ти относно възможността да поправиш двойката си?

Момчето просто стоеше и мълчеше.

— Въпросът ми се нуждае от отговор, Елиът. Веднага! — Думите й направо нажежиха въздуха и усетих тръпки по кожата си.

Напълно незаинтересован, той отново вдигна рамене:

— Най-вероятно няма да го напиша.

— Това говори много за твоя характер, Елиът. И то не хубави неща. Излагаш не само себе си, но и своя ментор.

Той отново вдигна рамене и разсеяно докосна носа си.

— Дракона вече знае как съм.

Звънецът би и професор Пи направи жест с ръка към Елиът да напусне стаята. Аз, Деймиън и Стиви Рей тъкмо излизахме през вратата, когато той мина покрай нас изненадващо забързано. Бутна се в Деймиън, който изохка и залитна.

— Разкарай се от пътя ми, шибан педал! — озъби му се противното момче и то блъсна с рамо, така че да излезе преди него през вратата.

— Трябваше да смачкам това лайно — изсъска Стиви Рей.

— Не се тревожи. Този Елиът си има сериозни проблеми и без това.

— Да, като например, че има изпражнения вместо мозък! — процедих аз, като гледах отдалечаващия се тъпанар. Косата му наистина изглеждаше противно.

— Изпражнения вместо мозък? — Деймиън се засмя и ме хвана под ръка, а другата подаде на Стиви Рей и ни поведе към коридора като героите от „Магьосникът от Оз“. — Това й харесвам на нашата Зоуи. Има особен подход към вулгарния език.

— „Изпражнения“ не е вулгарно — казах аз в своя защита.

— Да, много мила беше — засмя се Стиви Рей.

Аз също се засмях и определено много, ама много ми хареса как ме нарече Деймиън — „нашата“ Зоуи. Сякаш бях част от тях, сякаш бях намерила вече своя дом.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фехтовката се оказа много готина за моя изненада. Урокът се провеждаше в огромна зала, подобна на салон за танци и стените бяха от горе до долу в огледала. От тавана висеше манекен, който ми напомняше на триизмерните тренировъчни мишени по стрелба. Всички наричаха професор Ланкфорт — Дракона Ланкфорт или просто Дракона. Не се наложи дълго да се чудя защо. Неговата татуировка изобразяваше два дракона, чиито змиеподобни тела стигаха чак до челюстите му. Главите им бяха над веждите му, а от устите им излизаше огън, насочен към полумесеца на челото му. Беше невероятен и с усилие се въздържах да не го зяпам. Да не говорим, че Дракона беше първият възрастен мъж вампир, когото виждах. Първото ми впечатление беше малко объркано. Ако трябваше предварително да кажа как очаквах да изглежда един мъж вампир, щях да опиша нещо точно противоположно на него. Честно казано, в главата си имах стереотип, изграден от кинозвездите вампири — високи, опасни, красиви. Нещо като Вин Дизел. Както и да е. Дракона беше нисък, с дълга руса коса, вързана на опашка, с красиво лице и приветлива усмивка (с изключение на злоещо изглеждащата татуировка). Едва когато започнахме тренировката с упражненията за разгриване, усетих неговата сила. От момента, в който хвана меча за поздрав (по-късно разбрах, че се нарича шпага), той сякаш стана друг човек — някой, който се движи с невероятна бързина и грация. Беше толкова прецизен в движенията си, че в сравнение с него учениците, дори напредналите като Деймиън, изглеждаха като дървета. Приключихме с упражненията за разгривка и Дракона ни разпредели по двойки, за да изпълняваме т.нар, основни позиции. Бях много доволна, че Деймиън ми се падна за партньор.

— Зоуи, много се радвам, че се присъедини към нас в „Дома на нощта“ — каза Дракона и стисна ръката ми по традиционния амазонски начин. — Деймиън ще ти обясни за различните части на екипировката, а аз ще ти дам една информационна брошура, за да

прочетеш за следващия път основните теоретични неща. Предполагам, че досега не си се занимавала с фехтовка.

— Не, не съм — отговорих аз, а после добавих припряно: — Но много ще се радвам да се науча. Искам да кажа, че е много готино да се биеш с меч.

— Шпага — поправи ме той. — Ще се научиш как да си служиш с нея. Тя е най-леката от трите вида оръжия, с които работим тук и е много подходящ избор за жена. Знаеш ли, че фехтовката е един от малкото спортове, при които жените и мъжете се състезават при напълно еднакви условия?

— Не — отвърнах аз, искрено заинтригувана. Би било много яко да наричам задника на някое момче на фехтовка.

— Това е защото интелигентността и концентрацията могат да компенсират всички съществени различия между мъжа и жената във физическо отношение. С други думи, ти може да не си толкова силна или толкова бърза колкото твоя опонент, но може да си по-умна или по-концентрирана, което може да обърне нещата в твоя полза. Нали така. Деймиън?

— Точно така — ухили се той.

— Деймиън е един от най-концентрираните фехтовачи, които съм имал честта да тренирам вече десетилетия, което го прави много опасен противник.

Хвърлих поглед към Деймиън, който за малко да полети от гордост и удоволствие.

— Следващата една-две седмици Деймиън ще ти помага с началните движения. Трябва да знаеш, че фехтовката е набор от умения, които са взаимно свързани и се надграждат. Ако едно умение не е усвоено добре, е много трудно да се продължи към следващото и колкото и да тренираш, този пропуск няма да ти позволи да напредваш.

— Добре, ще го запомня.

Дракона ми се усмихна сърдечно, преди да продължи тренировката е останалите двойки.

— Това, което той искаше да каже, е да не се отчайваш или отказваш, ако те карам да правиш едни и същи упражнения до втръсване.

— С други думи, ми казваш, че ще бъдеш много досаден, но ще трябва да го изтърпя в името на целта.

— Да. И част от тази цел ще ти помогне да си раздвижиш малкия готин задник — каза ми наперено той и ме перна леко с шпагата.

След двацет минути редуване на напад — връщане — напад — връщане, отново и отново, разбрах, че той е прав. Утре ме очакваше зверска мускулна треска на задните части.

След урока си взехме по един душ (за щастие имаше отделни кабинки в женската баня и не се налагаше да се къпем заедно в общо открито помещение, все едно сме в затвора) и после заедно забързахме към столовата. И като казвам забързахме, имам предвид, че наистина бързахме. Умирах от глад.

На обяд имахме на разположение голям избор от салати, като започнеш от салатата с риба тон (брей!) и стигнеш до онези странни бейби царевични, които даже нямат вкус на царевича. Напълних чинията си хубаво, след което си взех и от прясно изпечените хлебчета. Наредих се до Стиви Рей, а Деймиън остана зад мен. Ерин и Шоуни вече се караха коя е написала по-хубаво есе по литература, въпреки че и двете имаха шестици.

— Хайде, Зоуи, разказвай. Какво за Ерик Найт? — попита ме Стиви Рей в момента, в който напълних устата си с храна. Думите ѝ предизвикаха моментална тишина на масата и вниманието на близначките се насочи изцяло към мен.

Замислих се какво точно да им разкажа за Ерик и прецених, че не съм готова да споменавам за сцената между него и Афродита, на която се натъкнах. Затова казах само:

— Той ме гледаше — от израженията им се досетих, че заради пълната ми уста думите ми са прозвучали прекалено неразбираемо, затова първо преглътнах и повторих: — Той ме гледаше. В часа по литература. Аз... беше много объркващо.

— Разясни „гледаше ме“ — помоли Деймиън.

— Ами, случи се още в момента, в който влезе, но беше особено забележимо, докато играеше монолога от „Отело“. Когато започна тази част за любовта и т.н., гледаше право в мен. И не беше случайност, защото гледаше в мен и преди да започне монолога, а после и преди да си тръгне.

Въздъгнах и взех да се въртя нервно на стола. Очаквах да ми кажат, че всичко е било само част от актьорското му изпълнение.

— Ерик Найт е най-готиното нещо в това училище — обади се Шоуни.

— Грещиш. Той е най-готиното нещо на цялата тази планета — добави Ерин.

— Не е по-готин от Кени Чесни — намеси се Стиви Рей.

— Добре, добре. Стига и ти е твоята мания по кънтрито — скара се Шоуни, преди да насочи вниманието си обратно към мен. — Не допускай тази възможност да ги се изплъзне.

— Да — започна да й приглася Ерин. — Не го изпуская.

— Да не го изпускам? Какво мога да направя? Той не ми каза нищо.

— Ех, Зоуи, миличка. Ти поне усмихна ли му се в отговор?

Примигнах. Дали му се бях усмихнала? Ох, по дяволите! Хващам се на бас, че не съм. Даже сигурно съм стояла и съм го зяпала като пълен идиот. Допускам, че може и да са ми текли лигите. Добре де, може би без лигите, но картинката е ясна.

— Не знам — отговорих аз, вместо да кажа самата истина, но пък това ни най-малко не заблуди Деймиън.

— Следващия път му се усмихни.

— Може и да му кажеш „здрости“ — добави Стиви Рей.

— Мислех си, че Ерик е само едно красиво лице — започна Шоуни.

— И тяло — допълни Ерин.

— Но когато разкара Афродита — продължи Шоуни. — Разбрах, че сигурно има пълнеж на горния етаж.

— Вече сме наясно, че има пълнеж и на долния — каза Ерин, мърдайки вежди.

— Аха — засмя се Шоуни и започна да облизва устните си.

— Големи сте мръсници! — скастри ги Деймиън.

— Само искахме да намекнем, че има най-готиния задник в града — обясни Шоуни.

— В случай, че вече не си го забелязал — допълни Ерин.

— Ако заговориш Ерик, това наистина адски ще ядоса Афродита — каза ми Стиви Рей.

Всички се втренчиха в нея, сякаш току-що е разделила Червено море на две.

— Вярно е — съгласи се Деймиън.

— Даже много вярно — добавиха в един глас Шоуни и Ерин.
— Значи според слуховете той е излизал е Афродита? — попитах аз.

— Да — потвърди Ерин.

— Слуховете са ужасни, но верни — включи се Шоуни. — Което прави нещата още по-готини сега, когато той си пада по теб.

— Момичета, най-вероятно той просто е зяпал странния ми белег — избърборих аз.

— А може би не е това. Ти наистина си много готина, Зоуи — каза ми Стиви Рей с мила усмивка.

— А може би първоначално те е погледнал заради белега, а после е забелязал, че си готина, и е продължил да те гледа — предположи Деймиън.

— Какъвто и да е случаят, при всички положения това много ще подразни Афродита — каза Шоуни.

— Което е чудесно — допълни Ерин.

Стиви Рей игнорира техните коментари.

— Забрави за Афродита, за белега и всички тези работи. Следващия път като ти се усмихне, просто му кажи „здрассти“. Това е.

— Лесно — каза Ерин.

— И просто — допълни Шоуни.

— Добре — отговорих аз и се концентрирах над салатата си с искрената надежда, че цялата тази работа покрай Ерик Найт ще бъде толкова лесна и проста, колкото те ми я описваха.

Имаше нещо, по което обядът в „Дома на нощта“ много приличаше на обяда в предишното ми училище, както и във всички училища, в които някога съм обядвала. Свършва прекалено бързо.

Следваше часът по испански, който бе като студен душ за мен. Професор Гарми приличаше на испански вихър. Макар и симпатична (татуировката ѝ беше с формата на пера, с което ми напомняше на испанска птица), тя обикаляше между нас, говорейки само на испански. През цялото време. Не съм учила испански от осми клас, а и тогава не наблягах особено на него. Така че се чувствах като в тъмна Индия, но си записах домашното и си обещах да науча новите думи. Мразя да се чувствам толкова безпомощна.

Урокът по езда се проведе в конюшните. Това беше дълга тухлена постройка, свързана с арена за езда. Мястото имаше

специфичната и приятна смесица от миризмите на талаш, коне и кожа. Приятна е, дори ако знаеш, че част от тази смесица идва от конските изпражнения.

Заедно с малката група ученици стояхме нервно от вътрешната страна на оградата, където момче от горните курсове ни остави да чакаме. Бяхме само десетина и все третокурсници. Онова противно червенокосо момче Елиът беше до стената и подритваше талаша по пода, вдигайки във въздуха толкова прахоляк, че момичето зад него започна да киха. Тя му хвърли мръснишки поглед и се премести няколко крачки встрани. Олеле, всички ли ги дразни толкова? И не може ли да направи нещо (например да използва гребен) за рошавата си коса?

Тропот на копита привлече вниманието ми и се обърнах тъкмо навреме, за да видя великолепната черна кобила, носеща се в галоп. Закова на място само на няколко крачки от нас. Докато ние гледахме със зяпнали усти, ездачката на кобилата скочи на земята е елегантно движение. Гъстата ѝ коса стигаше чак до кръста и беше толкова руса, че изглеждаше почти бяла, а очите ѝ имаха необикновен тъмносив цвят. Беше слаба, но стойката ѝ ми напомняше на онези момичета, които денонощно ходят на уроци по балет и дори когато не танцуват, изглеждат все едно са глътнали бастун. Татуировката ѝ бе сложна плетеница от възли, в които (бях сигурна) можех да различа силуетите на препускащи коне.

— Добър вечер. Аз съм Ленобия, а това... — И тя посочи кобилата и хвърли презрителен поглед към нас. — Това е кон. — Гласът ѝ кънтеше. Конят изпръхтя, явно за да потвърди думите ѝ. — А вие сте новата ми група от третокурсници. Всеки от вас е избран за моя курс, защото вярваме, че може би имате афинитет към ездата. Истината е, че по-малко от половината ще завършат успешно срока и по-малко от половината от тези, които завършат срока, ще станат добри ездачи. Имате ли някакви въпроси? — Но тя не направи достатъчно голяма пауза, за да може някой да попита нещо. — Добре, тогава ме последвайте и да започваме.

Тя тръгна към коневръза, а ние я последвахме.

Искаше ми се да попитам кои са тези, които са решили, че може да имам афинитет към ездата, но ме беше страх да го направя и просто се влачех след нея, както и останалите.

Тя спря пред редица от празни отделения за коне. Пред всяко от тях имаше вила и ръчна количка. Ленобия се обърна към нас:

— Конете не са големи кучета. И нямат нищо общо с романтичните представи на малките момиченца за перфектния им най-добър приятел, който винаги ще ги разбере. — Две момичета до мен се размърдаха виновно и Ленобия ги прониза със сивите си очи. — Конете са работа, конете изискват отдаване, интелигентно отношение и време. Ще започнем с работата. В стаичката в дъното ще намерите ботуши, после ще ви раздам ръкавици. След това всеки от вас ще се заеме с едно от отделенията за коне.

— Професор Ленобия? — обади се пълничко момиче и плахо вдигна ръка.

— Само Ленобия. Името, което съм си избрала в чест на древната вампирска кралица, не се нуждае от допълнителни титли.

Нямах представа коя е била Ленобия и си заръчах да проверя, когато мога.

— Хайде, какво искаше да ме питаш, Аманда?

— Ами... тъъ... — Ленобия вдигна въпросително едната си вежда. Аманда преглътна шумно. — Как точно ще се заемем с отделенията, проф... искам да кажа Ленобия... госпожо?

— Като ги изчистите, разбира се. Събирате торта в количките. Като напълните количката догоре, я изсипвате отвън на торището. Чист талаш има в склада, който се намира зад стаята е такъмите. Имате петдесет минути. Аз ще се върна след четирийсет и пет минути, за да проверя как вървят нещата.

Всички мигахме глуповато срещу нея.

— Можете да започвате. Веднага.

И ние започнахме.

Знам, че звучи странно, но нямаш нищо против да чистя. Конският тор не е чак толкова гаден. А и си личеше, че тези отделения се чистят всеки ден. Обух гумените ботуши (доста грозновати, но покриваха дънките ми чак до коленете), сложих ръкавиците и се захванах за работа. По високоговорителите звучеше прекрасна музика. Почти съм сигурна, че беше последният албум на „Ения“ (майка ми много често слушаше „Ения“, преди да се омъжи за Джон, но той реши, че тази музика му звучи окултно, и ѝ забрани да го прави. (Ето защо винаги много съм харесвала „Ения“). Така че аз се наслаждавах

на грабващата галска музика, докато ринех конският тор. Не беше минало много време, когато напълних количката е чист талаш и го разсипах по пода. Обзе ме обаче странното усещане, че някой ме наблюдава.

— Добра работа, Зоуи.

Подскочих и се обърнах, за да видя Ленобия точно до вратата на отделението. В едната си ръка държеше голяма мека четка. В другата държеше юздата на една пъстра кобила.

— Явно си чистила обор и преди — каза тя.

— Баба ми имаше едно сладко конче на име Бъни — отговорих, преди да съм осъзнала колко глупаво прозвуча. Изчервих се и се опитах да замажа положението: — Бях на десет и цветът му ми приличаше на Зайчето Бъни, затова така го кръстих.

Устните на Ленобия се разтеглиха в бегло подобие на усмивка.

— Конюшната на Бъни ли си чистила?

— Да. Обичах да го яздя, а баба казваше, че никой не трябва да язди кон, ако не му е почистил преди и след това. — Свих рамене и заключих: — Ето защо му чистех.

— Баба ти явно е умна жена. — Кимнах. — А ти имаше ли нещо против да чистиш на Бъни?

— Не, определено нямах.

— Това е чудесно. Запознай се с Персефона. — Ленобия посочи с глава към кобилата зад себе си. — Ти току-що изчисти нейното отделение.

Кобилата влезе при мен, навря си муцуната в лицето ми и усетих дъха ѝ, който ме гъделичкаше.

— Здравей, Персефона.

— До края на часа остават още пет минути, така че не е необходимо да оставаш, но ми се струва, че си спечели привилегията да срещнеш Персефона.

Изненадана, аз потупах коня по врата.

— Ще остана, няма проблем — чух се да отговарям.

— Чудесно. Можеш да върнеш четката в стаята с такъмите, когато приключиш. Ще се видим утре, Зоуи.

Ленобия ми връчи четката, потупа коня по шията и ни остави сами.

Персефона мушна глава в хранилката, която беше пълна със сено, а аз се заех с моята част от работата. Бях забравила колко е релаксиращо да се грижиш за кон. Бъни беше починал внезапно от сърдечен удар преди две години и баба беше прекалено разстроена, за да си вземе друг кон. Каза, че „зайчето“ (тя така го наричаше) не може да бъде заменено. Така че са минали две години, откакто не съм се доближавала до кон, но изведнъж си спомних всичко. Миризмата, топлината, успокояващият звук на коня, хрупащ сено, и нежният звук, който четката издаваше при търкането с косъма — оказа се, че всичко това ми е липсвало.

От другия край на конюшната се дочу ядосаният глас на Ленобия, която гневно нахока някой ученик. Надявах се да е противното червенокосо хлапе. Повдигнах се на пръсти и погледнах над Персефона, за да хвърля бърз поглед на случващото се. Червенокосият нахалник стоеше на мястото си, а до него Ленобия бе сложила ръце на кръста. Дори от тук беше ясно, че е побесняла. Зачудих се дали това хлапе е дошло е мисия да вбесява всеки преподавател. А менторът му беше Дракона, който изглеждаше симпатяга, докато не извади меча си... искам да кажа шпагата. Тогава професорът се превърна в смъртоносен вампир воин.

— Този червенокос досадник трябва да си измисли предсмъртно желание — казах на Персефона, обърнах се и продължих да я четкам. Тя завъртя едното си ухо към мен и изпръхтя. — Да, знаех си, че ще се съгласиш с мен. Искаш ли да те светна каква теория имам за спасяването на Америка от лигльовци и загубеняци? — Тя изглеждаше съгласна, така че започнах да ѝ изнасям речта си на тема „Не се чифтосвай със загубеняци“.

— Зоуи, ето къде си била!

— О! Стиви Рей, изкара ми акъла! — извиках аз и потупах успокоително Персефона, която се беше стреснала, като изписках от изненада.

— Какво, по дяволите, правиш?

— А на теб на какво ти прилича? Пробвай да изкажеш някакво предположение.

— Престани да се цапотиш тук! Ритуалът по случай Пълнолунието започва след две минути!

— О, по дяволите! Потупах Персефона за последно и изхвърчах навън по най-бързия начин.

— Беше забравила за него, нали? — скара ми се Стиви Рей, която държеше ръката ми, за да пазя равновесие, докато събувах гумените ботуши.

— Не — излъгах.

В този момент осъзнах, че освен за него съм забравила и за ритуала на „Дъщерите на мрака“!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На средата на пътя до Храма на Никс ми направи впечатление, че Стиви Рей е необичайно мълчалива. Хвърлих ѝ един поглед. Май изглеждаше и пребледняла. Усетих, че има нещо.

— Стиви Рей, нещо не е наред ли?

— Да. Нещо тъжно и малко страшно.

— Какво е то? Ритуалът по случай Пълнолунието ли?

— Не, той ще ти хареса. Поне този.

Май имаше предвид, че ще ми хареса в сравнение с другия — ритуала на „Дъщерите на мрака“, но не исках да говоря за това. Следващите ѝ думи ме накараха напълно да забравя за „Дъщерите на мрака“.

— Едно момиче почина по време на последния час.

— Какво? Как?

— Както умират всички. Тялото ѝ не е понесло Промяната и просто... — Стиви Рей млъкна и потрепери. — Случи се по време на часа по таекуондо. Кашляше и не можеше да си поеме дъх, докато правехме упражненията за разгриване. Не обърнах внимание. Или може би обърнах, но не се замислих за това. — Тя ме погледна и се усмихна тъжно. Изглеждаше засрамена от себе си.

— Имало ли е някакъв начин да я спасят? Искам да кажа, след като се появят първите признаци...

— Не. Няма никакъв начин да бъдеш спасен, ако тялото ти започне да отхвърля Промяната.

— Тогава няма защо да се чувстваш зле заради това, че не си обърнала внимание на кашлицата ѝ. И без това не е имало какво да се направи.

— Знам. Аз просто... Беше ужасно... А Елизабет беше толкова симпатична.

Някъде отвътре нещо ме прониза.

— Елизабет Без Фамилия? Тя ли е починала?

Стиви Рей само кимна в знак на съгласие, мигайки учестено, като явно се опитваше да не се разплаче.

— Това е ужасно! — прошепнах. Спомних си колко мило се изказа тя за моя белег и как забеляза, че Ерик ме гледа. — Но аз преди малко я видях в часа по актьорско майсторство. Изглеждаше съвсем добре.

— Така става. В един момент стои до теб и всичко изглежда съвършено нормално, а в следващия... — Стиви Рей отново потръпна.

— И всичко си продължава както обикновено? Дори когато някой ученик току-що е починал? — Спомних си, че миналата година група второкурсници претърпяха автомобилна катастрофа и двама от тях загинаха. Всички спортни занятия бяха отменени за цяла седмица.

— Всичко си продължава както обикновено. Предполагам, за да свикнем с идеята, че може да се случи на всеки от нас. Ще видиш. Всички ще се държат, все едно нищо не се е случило, особено по-големите. Единствено третокурсниците и приятелите на Елизабет ще тъжат. Третокурсниците — тоест ние — се очаква да се държим прилично и да не се вайкаме. Съквартирантката на Елизабет и най-близките ѝ приятели сигурно ще потъгуват няколко дена, но след това ще трябва да го преживеят. — Тя понижи леко глас. — Честно казано, според мен вампирите не гледат на никого от нас като на истински, докато не се извърши Промяната.

Замислих се над това. Неферет не се държеше с мен така, все едно съм нещо временно. Даже каза, че е много добър знак, че полумесецът ми е запълнен. Не че аз бях толкова уверена за своето бъдеще, колкото изглеждаше тя. Но в никакъв случай не бих казала нищо, от което да се подразбира, че Неферет ми показва специално отношение. Не исках ли съм „особената“. Исках просто да съм приятелка на Стиви Рей и да се впиша в новата си среда.

— Това наистина е ужасно — промълвих.

— Да. Поне става бързо.

Част от мен искаше да научи подробностите, а друга част бе прекалено уплашена, за да зададе въпроса. За щастие ме прекъснаха, преди да попитам това, което ме беше страх да науча.

Стига сте се мотали! — извика Шоуни от стълбището на Храма. — Ерин и Деймиън вече са вътре и ви пазят място. И да знаете, че когато ритуалът започне, не пускат никого вътре. Побързайте!

Изкачихме стълбите и влязохме в Храма. Сладникавата и задушлива миризма на тамян ме обгърна, когато влязох в мрачното фойе. Изведнъж се поколебах. Шоуни и Стиви Рей се обърнаха към мен.

— Всичко е наред, няма от какво да се страхуваш. — Стиви Рей срещна погледа ми и добави: — Поне не и тук вътре.

— Ритуалът по случай Пълнолунието е прекрасен. Ще ти хареса. А, забравих да ти кажа, когато жрицата изпише на челото ти пентаграма и каже „Бъди благословена“, трябва само да кажеш същите думи в отговор — обясни ми Шоуни. — След това ни последвай към мястото си в кръга. — Тя ми се усмихна окуражително и се запромъква напред през задимената стая.

— Чакай! — Сграбчих ръкава на Стиви Рей. — Не искам да звуча глупаво или нещо такова, но пентаграмата не е ли знакът на злите сили?

— И аз така си мислех, преди да дойда тук. Но всички тези тъпотии със злото са измислица на Вярващите. Не знам как хората са се вързали на тази история. Истината е, че от безкрайно много години пентаграмата е символ на мъдростта, закрилата и съвършенството. Все хубави неща. Тя е просто петолъчка. Четири от лъчите символизируют четирите елемента, а петият символизира духа. Това е всичко.

— Контрол — промърморих аз, доволна, че спряхме да говорим за Елизабет и смъртта.

— А?

— Вярващите искат да контролират всичко. И една от целите им, за да го постигнат, е всички хора да вярват в едно и също нещо. Това е причината, поради която искат хората да си мислят, че пентаграмата е нещо лошо. — Поклатих глава с отвращение. — Както и да е, хайде. По-готова съм, отколкото си мислех. Да влизаме.

Влязохме по-навътре и дочух шум от течаща вода. Минахме край красив фонтан, а след него пътеката плавно зави наляво. До една висока каменна арка стоеше жена, която не познавах. Беше облечена изцяло в черно — дълга пола и копринена блуза. Единствената декорация в тоалета ѝ бе сребърен силует на богинята, избродиран на гърдите ѝ. Косата ѝ беше дълга и златисторуса. От полумесеца на челото ѝ тръгваха спирали с цвят на сапфир, които описваха съвършено гладкото ѝ лице.

— Това е Анастасия. Тя води часовете по Заклинания и Ритуали. Освен това е съпруга на Дракона — прошепна набързо Стиви Рей в ухото ми, преди да застане пред жената и да направи специалния поздрав с юмрук на сърцето.

Анастасия се усмихна и натопи пръст в бокала, който държеше. След това нарисова пентаграма на челото на Стиви Рей.

— Бъди благословена, Стиви Рей.

— Бъдете благословена.

Тя ми хвърли окуражаващ поглед, преди да влезе в задимената стая.

Поех си дълбоко дъх и реших да прогоня всички мисли за Елизабет и за умирането поне по време на този ритуал. Направих решителна крачка към Анастасия. Имитирайки Стиви Рей, сложих юмрук на сърцето си. Анастасия потопа пръста си в нещо, което ми заприлича на масло.

— Радвам се да те видя, Зоуи Редбърд. Добре дошла в „Дома на нощта“ и в своя нов живот — каза ми тя, докато чертаеше пентаграма на челото ми. — Бъди благословена.

— Бъдете благословена — промълвих аз, поразена от тръпката, която премина през тялото ми, когато звездата бе нарисувана на челото ми.

— Влез и се присъедини към приятелите си — каза ми тя мило. — Няма причина да се притесняваш. Вярвам, че Богинята вече се грижи за теб.

— Б-благодаря — отвърнах и побързах да вляза в стаята.

Големи бели свещи висяха от тавана в метални свещници. По стените имаше дървени, обсипани с още повече свещи.

Знам, че това място е било построено като църква на Вярващите в чест на свети Августин, но не приличаше на нито една църква, която съм виждала. Освен че осветлението идваше единствено от свещите, нямаше никакви пейки. (Освен това аз не понасям пейките в църквите. Едва ли в света съществува нещо по-неудобно за сядане от тях.) Всъщност единствената мебел в тази стая беше старинна дървена маса, сложена в средата, която по нещо приличаше на онази в залата за хранене, само че тази не беше отрупана с храна, вино и т.н. На тази също имаше огромна статуя на богинята с вдигнати ръце и изглеждаше

точно като бродериите с нейния образ. Свещникът беше отрупан с големи бели свещи, които разпръскваха силна светлина.

Изведнъж погледът ми беше привлечен от огъня в средата на стаята. Той гореше силно и огнените му езици отлитаха нависоко. Изглеждаше красиво и опасно и сякаш ме теглеше напред. За щастие Стиви Рей ме сграбчи навреме, преди да последвам порива си да се доближа до огъня. Тогава с изненада забелязах колко много хора има в стаята — и ученици, и възрастни вампири, застанали в голям кръг. Бях нервна и в същото време така изпълнена е благоговение, че с усилие заставих краката си да се движат, за да заема мястото зад Стиви Рей.

— Най-накрая! — изсумтя Деймиън.

— Съжалявам, че закъсняхме — казах.

— Остави я на мира! И без това е достатъчно нервна — скара му се Стиви Рей.

— Ш-т! Започва! — скастри ни Шоуни.

Четири сенки изникнаха от тъмните ъгли на залата и се превърнаха в жени, които заеха местата си в кръга като четирите посоки на компаса. Още две сенки се приближиха откъм главния вход.

Едната се оказа висок мъж и... олеле, той беше много готин. Истинско олицетворение на стереотипа, че мъжете вампири са адски красиви. И беше на крачка от мен. На височина достигаше повече от метър и осемдесет и изглеждаше като кинозвезда.

— Ето това е единствената причина да се спра на поезията като предмет по избор — прошепна Шоуни.

— С теб съм, сестра ми — въздъхна Ерин замечтано.

— Кой е той? — попитах.

— Лорън Блейк. Лауреат по вампирска поезия. Той е първият мъж-поет от двеста години насам. Буквално. А е само на двайсет и нещо. Имам предвид истинската му възраст, а не че изглежда на толкова.

Преди да успея да кажа каквото и да било, той започна да говори и устата ми се оказа прекалено заета да зяпа от изумление, за да отроня и думичка.

Пленителна като нощта

под ясни звездни небеса...

Докато говореше, бавно се приближаваше към кръга. Жената, която влезе едновременно с него, започна да танцува, сякаш думите му бяха музика.

*тя в хубостта си съчета
от ден лице, от мрак коса...*

Танцуващата жена прикова вниманието на всички. С вълнение забелязах, че е Неферет. Носеше дълга копринена рокля, покрита с кристални мъниста, които проблясваха на светлината на свещите при всяко движение. Танцът ѝ сякаш съживяваше думите от древната поема (явно умът ми все още е функционирал правилно, след като разпознах „Пленителна като нощта“ на лорд Байрон).

*и поглед пълен с бистрота,
като разискрена роса.*

И двамата завършиха едновременно в центъра на кръга. Тогава Неферет взе бокала от масата и го вдигна във въздуха, сякаш ни предлагаше питие.

— Добре дошли, деца на Никс, на божествения празник по случай Пълнолунието.

Възрастните вампири отговориха в хор с „Добра среща“.

Неферет се усмихна, върна бокала на масата и взе малка свещ, която бе поставена в отделен, единичен свещник. Тръгна с нея към кръга и спря пред непознатата за мен жена, която стоеше начело на

кръга. Жената я поздрави с ръка на сърцето, след което се обърна с гръб към нея.

— Ехо — прошепна Стиви Рей. — Сега трябва да се обръщаме с лице към всяка от четирите посоки, когато Неферет обяви елементите. Започва се с „изток“ и „въздух“.

В този момент всички, включително аз, макар че леко се позабавих, се обърнахме на изток. С угълчетата на очите си успях да видя Неферет, вдигнала високо ръце над главата си, а гласът ѝ кънтеше в каменните стени на Храма.

— От изток аз призовавам въздуха и се моля да ни дари с познание, което да съпровожда нашия път.

В момента, в който Неферет започна да изрича заклинанието, усетих, че въздухът се промени. Той се раздвижи наоколо, разроши косата ми и изпълни слуха ми с шепота на листа. Огледах се и очаквах да видя как същото се случва и с останалите, но не забелязах ничия друга коса да се движи от вятъра. Странно.

Жената, която стоеше от източната страна, извади от роклята си дебела жълта свещ и я подаде на Неферет, за да я запали. След това я повдигна високо във въздуха и после я постави до краката си, блещукаща.

— Следва огънят, обърни се надясно — прошепна ми Стиви Рей.

Завъртахме се, а Неферет продължи:

— От юг призовавам огъня и се моля да ни дари със силна воля, за да постигнем обединение и могъщество.

Вятърът, който духаше нежно към мен, отстъпи място на горещината. Не беше неприятно, приличаше на усещането, когато рязко се доближиш до огън, но все пак бе достатъчно горещо, защото започнах да се изпотявам. Погледнах към Стиви Рей. Тя бе вдигнала глава, а очите ѝ бяха затворени. Не изглеждаше да ѝ е горещо или да се изпотява. Горещината изведнъж рязко изчезна и аз погледнах към Неферет. Тя запали голяма, червена свещ и я подаде на Пентесилея, която, след като я вдигна високо, я постави в краката си, както беше направила преди това жената, символизираща въздуха.

Този път нямаше нужда някой да ми казва да се завъртя надясно, за да застана с лице на запад. Някак си вече знаех не само посоката, а и че следващият призован елемент ще бъде водата.

— От Запад призовавам водата и се моля да ни дари със състрадание, а светлината на Пълнолунието да ни донесе изцеление и разбирателство.

Неферет запали синята свещ на жената, стояща от западната страна. Когато тя я постави на земята до краката си, чух пляска на вълни и ме изпълни солената миризма на море. Енергично се обърнах на север, защото знаех, че следва призоваването на четвъртия елемент — земята.

Изведнъж почувствах мекотата на тревата под краката си и миризмата на сено, чувах се птичи песни. Зелена свещ беше запалена и поставена в краката на „земята“.

Може би трябваше да се притесня от тези странни усещания, но те ме изпълваха с почти непоносима светлина — чувствах се добре. Толкова добре, че когато Неферет се обърна с лице към огъня в средата на кръга, трябваше да стисна здраво устни, за да не се разсмея от радост. Поетът стоеше от другата страна на огъня и държеше в ръце виолетова свещ.

— И накрая, призовавам Духа, за да изпълни нашия кръг и да ни помогне да изградим връзка помежду си, за да можем, като братя и сестри, заедно да постигнем благоденствие.

Невероятно, но в момента, в който поетът запали свещта от големия огън и я постави на масата, почувствах собствената си душа да се издига, сякаш ми поникнаха криле.

Тогава Неферет започна да обикаля кръга, да говори с нас, гледайки ни в очите.

— Сега е времето на Пълната луна. Всяко нещо расте и вехне, дори децата на Никс, вампирите. Но в тази нощ силите на живота, магията и сътворението са най-силни, както е луната на нашата богиня. Това е времето да създаваме, да творим.

Сърцето ми биеше лудо, докато слушах Неферет да говори, и изведнъж осъзнах, че тя изнасяше нещо като проповед. Обстановката и думите ѝ ми въздействаха толкова силно, както никоя проповед в църква досега. Огледах се. Стаята беше задимена от тамян, а блещукащите свещи придаваха магическа атмосфера. Неферет беше всичко, което една Висша жрица би трябвало да бъде. Красотата ѝ имаше свой собствен блясък, а гласът ѝ притежаваше сила, която приковаваше вниманието на всички.

— Това е време, в което границата между земния свят и магическите владения на Никс става особено тънка. В тази нощ, ако някой прекрачи между световите, ще може да опознае красотата и очарованието на нашата богиня.

Тези думи ме накараха да потръпна и белегът на челото ми изведнъж започна да гори. Тогава поетът заговори е дълбокия си и силен глас:

— Това е време, в което трябва да придадем живот на неземното, да изпредем нишките на пространството и времето, за да постигнем Сътворение. Защото животът е кръговрат, а също и мистерия. Нашата богиня разбира това, разбира го и нейният съпруг Еребус.

Тези думи отнеха голяма част от тъгата ми заради смъртта на Елизабет. Вече не се чувствах толкова уплашена, толкова ужасена. Всичко започна да ми изглежда като една нормална част от кръговрата на живота, от който всички ние сме част.

— Светлина... мрак... ден... нощ... смърт... живот, всички те са тясно свързани с духа и докосването на Никс. Ако запазим баланса и се уповаваме на богинята, ще се научим да тъчем заклинания от лунната светлина и да създаваме от тях чиста магическа субстанция, за да запазим всички дни от живота си.

— Затворете очи, Деца на Никс — започна Неферет — и изпратете своята тайна молба към богинята. Тази нощ, когато границата между световите е тънка, когато магията е на една крачка от земния свят, може би Никс ще обърне внимание на вашите копнежи и ще ви поръси с ефирната мъгла на сбъднатите желания.

Магия! Те наистина се молеха за магия. Дали е възможно да проработи? Дали в света наистина има магия? Спомних си как душата ми беше способна да види думите на богинята и как тя ми говореше с видимия си глас, после целуна челото ми и промени живота ми завинаги. А преди няколко мига усетих силата на четирите елемента в думите на Неферет. Не съм си го измислила. Не бих могла да си го измисля.

Затворих очи и се оставих на магията, която ме заобикаля, а след това изпратих своето тайно желание в нощта:

Да намеря най-после своето място, да имам дом, към който да принадлежа и който никой да не може да ми отнеме.

Усещах необичайна лекота и щастие, когато Неферет ни прикани да отворим очи и с глас, който беше едновременно нежен и силен — комбинация от жена и воин — тя продължи ритуала.

— Сега е време за пътешествие, невидимо на лунна светлина. За слушане на музика, неизпълнена от човешки или вампирски ръце. Време за единение с ветровете, които ни гаят — Неферет наклони глава на изток — и със светкавиците, които съдържат искрата на първия живот. — Тя обърна главата си на запад. — Сега е време да се наслаждаваме на вечното море и на топлите дъждове, които ни успокояват както девствената земя, която ни заобикаля и пази. — Тя се обърна и към останалите елементи.

И всеки път, когато казваше името на някой от тях, сякаш ток преминаваше през тялото ми като приятна тръпка.

Четири жени, които символизираха елементите, се приближиха до масата. Заедно с Неферет и Лорън, всеки от тях вдигна по един бокал.

— Приветстваме те, богиньо на нощта и пълнолунието извика Неферет. — Приветстваме Нощта, от която произтича нашата благословия. В тази нощ ние се прекланяме пред теб с благодарност.

С бокалите в ръка четирите жени се върнаха по местата си.

— В името на Никс! — каза Неферет.

— И на Еребус — добави поетът.

— Молим се да получим познанието, което ще ни научи да говорим езика на дивите зверове, да летим волно като птиците, да придобием силата и грацията на котките и да намерим екстаз и радост в живота, който ще ни разкрие нови висини на съществуването. Да бъдем благословени!

Не можех да събера усмивката си. Никога не съм чувала нещо подобно в църква и с абсолютна сигурност никога не съм се чувствала толкова заредена с енергия.

Неферет отпи от бокала, след което го предложи на Лорън, който също отпи и ни приветства с „Да бъдем благословени!“.

След тях четирите жени минаха покрай всеки — и новак и възрастен вампир, като му даваха да отпие от бокала. Когато дойде моят ред, бях много доволна да видя познатото лице на Пентесилея. Виното беше червено и очаквах да е горчиво като глътката, която отпих веднъж от скришните запаси с каберне на майка ми (и определено не

ми хареса), но беше сладко и ароматно и от него ми стана дори още по-леко.

Когато всички отпиха, бокалите бяха върнати на масата.

— Тази вечер искам всеки от вас да прекара минута-две насаме на лунната светлина. Нека тази светлина ви презареди и ви напомни колко необикновени сте... или сте на път да станете. — Тя се усмихна на няколко от новациите, включително и на мен. — Насладете се на своята уникалност и сила. Ние сме различни от останалия свят заради дарбите, които притежаваме. Никога не забравяйте това, защото можете да бъдете сигурни, че светът няма да го забрави. Нека сега да затворим кръга и да прегърнем нощта.

Неферет благодари на всички елементи в обратен ред, като свещите им бяха загасени една по една и в тези мигове изпитвах тъга, сякаш се сбогувах с добри приятели. След това приключиха ритуала с думите:

— Обредът е завършен.

— Нека пътищата ни се съберат отново — отговориха като ехо всички присъстващи.

И това беше. Първият ми ритуал приключи.

Кръгът бързо се разпръсна. По-бързо, отколкото ми се искаше. Предпочитах да остана там и да си мисля за удивителните неща, които преживях, особено момента с призоваването на елементите, но беше невъзможно. Понесох се с тълпата. От една страна, се радвах, че всички бяха толкова заети да си бърбят, защото не забелязваха колко мълчалива съм аз. Не мисля, че бих могла да им обясня какво се случи с мен току-що. По дяволите! Не можех да го обясня дори на себе си.

— Ей, мислите ли, че и днес ще има китайско за вечеря? Още си спомням прекрасното ядене от миналия ритуал на Пълнолунието. Беше м-м-много вкусно — заоблизва се Шоуни. — Да не споменавам, че ми се падна късметче, гласящо „Ще станеш известна“, което е готино.

— Толкова съм гладна, че не ме интересува изобщо с какво ще ни нахранят, стига само да го направят — каза Ерин.

— И аз — добави Стиви Рей.

— Понеже сме в такова перфектно съгласие — изрече Деймиън и хвана мен и Стиви Рей за ръце — нека да хапнем.

И изведнъж си спомних нещо.

— О, момичета... — Това прекрасно чувство, с което ритуалът ме беше изпълнил, изчезна. — Не мога да дойда. Трябва да...

— Ей, много сме тъпи! — Стиви Рей се плесна звучно по челото. — Съвсем забравихме.

— Уф, мамка му! — изсумтя Шоуни.

— Вярно, време е за Адските кучки — каза Ерин.

— Искаш ли да ти запазя нещо за ядене? — услужливо ми предложи Деймиън.

— Не, Афродита каза, че те щели да ме нахранят.

— Сигурно със сурово месо — предположи Шоуни.

— Да, от някое нещастно хлапе, което Афродита е уловила в гадната си паяжина — допълни Ерин.

— Имаш предвид онази паяжина между краката ѝ — поясни Шоуни.

— Стига сте стресирали Зоуи — намеси се Стиви Рей и започна да ме побутва към вратата. — Ще ѝ покажа къде е залата и като се върна, ще се видим на нашата маса.

Като излязохме навън, се обърнах към нея:

— Сега ми кажи, че се шегуваха за суровото месо, моля те!

Тя измънка нещо.

— Чудесно — въздъгнах. — А аз даже не харесвам пържолите алангле. Какво да направя, ако те наистина решат да ме хранят със сурово месо?

Отказах да мисля за какво точно сурово месо може да става въпрос.

— Мисля, че имам хапче против гадене някъде в чантата си. Искаш ли да ти дам? — попита ме тя.

— Да — отвърнах аз, защото още отсега ми се гадеше.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ето тук е — каза Стиви Рей и спря пред стълбището, което водеше към цилиндрична постройка, разположена върху леко възвишение, което се издигаше над източната страна на стената, ограждаща училището. Високи дъбове я обвиваха в мрак, така че едва-едва различавах блещукането на свещите, разположени на входа.

— Ами добре. Благодаря ти за хапчетата. — Опитвах се да бъда смела. — И ми запазете място на вечерята. Това тук едва ли ще продължи кой знае колко. Сигурно ще успея да дойда, преди да сте приключили е вечерята.

— Не бързай, наистина. Може да срещнеш някого, когото харесваш и с когото искаш да бъдеш. Не се притеснявай, ако стане така. Ще кажа на Деймиън и близначките, че просто разузнаваш.

— Нямам намерение да ставам една от тях, Стиви Рей!

— Вярвам ти — каза ми тя, но очите ѝ изглеждаха изпълнени с подозрение.

— Значи ще се видим скоро.

— Да, до скоро — отвърна ми тя и тръгна по пътеката обратно към сградата на училището.

Не исках да гледам как се отдалечава. Изглеждаше като отчаяно и пребито кученце. Вместо това се качих по стълбите и си казах, че не трябва да се впрягам. Едва ли ще е по-лошо от онзи път, когато лигавата ми сестра ме замъкна на лагер с останалите клакьорки от нейната група. Най-малкото, няма да продължи цяла седмица. Най-вероятно ще направят и те някакъв кръг (което беше доста приятно), после ще кажат няколко заклинания, както направи Неферет, и накрая ще прекъснат за вечеря. Тогава ще настъпи моментът, в който ще се усмихна мило и ще се изнижа. Лесна работа.

Светлините от двете страни на дебалата дървена врата бяха от газени лампи, а не свещи, както беше в храма на Никс. Посегнах към масивното метално чукало, но в този момент със звук, който наподобяваше въздишка, вратата се отвори само от докосването ми.

— Добра среща, Зоуи.

Олеле! Беше Ерик. Облечен изцяло в черно, с чупливата си коса и безумно сините си очи ми напомняше на Кларк Кент. Хм, добре де, без идиотските очила и тъпо пригладената коса... Предполагам, че по-скоро напомняше на Супермен. Но без наметалото и буквата „S“.

Умът ми напълно изключи, щом той потопи пръста си в маслото и изписа пентаграмата на челото ми.

— Бъди благословена — каза той.

— Бъди благословен — отвърнах аз и бях хиляди пъти благодарна, че гласът ми не прозвуча фалцетно.

Той ухаеше прекрасно, макар да не можех да определя точно на какво. Не беше от обикновените парфюми, които момчетата използват. Миришеше на... миришеше на... на гора през нощта, непосредствено след като е валило дъжд... на нещо, което идва от земята, нещо чисто...

— Можеш да влезеш — каза ми той.

— О, да. Благодаря ти — отвърнах и прекрачих прага, като веднага се спрях до него. Вътре имаше огромна стая, чиито обли стени бяха покрити с черно кадифе, което покриваше дори прозорците и скриваше сребърната лунна светлина. Иззад завесите се виждаха сенки със странна форма, което тъкмо беше започнало да ме плаши, когато се сетих, че това е обикновена всекидневна и най-вероятно са скрили зад завесите телевизорите и конзолните игри. Но така всичко определено изглеждаше... зловещо.

Изведнъж вниманието ми бе привлечено от самия кръг. Разположен беше в средата на стаята и описан от единични свещи, поставени във високи червени свещници. Сигурно бяха повече от сто и осветяваха учениците, застанали в кръг зад тях. Направи ми впечатление, че всички са облечени в черно, без каквито и да било бродерии, но пък всеки от тях носеше на врата си сребърна огърлица, на която висеше някакъв странен символ. Изглеждаше като два полумесеца, застанали с гръб срещу пълната луна.

— Ето те и теб, Зоуи! — Гласът на Афродита се промъкна в стаята преди тялото ѝ. Беше с дълга черна рокля, обсипана с камъни оникс, която изглеждаше като копие на тоалета, който Неферет носеше на училищния ритуал. Тя имаше същата огърлица като останалите, но нейната беше по-голяма и очертана с червени камъни, които като че ли

бяха от алмандин. Русата ѝ коса беше пусната и я обвиваше като воал. Изглеждаше някак пресилено красива.

— Ерик, благодаря ти, че посрещна Зоуи. Мога да поема нещата оттук нататък. — Звучеше съвсем нормално, даже сложи за миг ръката си в ръката на Ерик, което за неинформирания наблюдател би изглеждало като обикновен приятелски жест, но лицето ѝ показваше друго. Беше безизразно и студено, но търсецо неговия поглед.

Той почти не я погледна и бързо отдръпна ръката си. Усмихна ми се и без да се обърне повече към Афродита, влезе.

Чудесно. Изобщо нямах нужда точно сега да се насадя в центъра на скъсването им. Но нямаше начин да се въздържа и да не проследя Ерик с очи.

Каква глупачка съм!

Афродита се закашля и аз се постарях, доколкото можах, да не изглеждам като хваната на местопрестъплението, но нейната мазна и гадна усмивка ми показва, че без никакво съмнение е забелязала интереса ми към Ерик (и неговия към мен). И отново се зачудих дали се е досетила, че аз ги видях в онзи коридор. Не че можех да я попитам.

— Трябва да побързаш, донесла съм нещо, с което да се преоблечеш — подбра ме тя към женската тоалетна. Хвърли ми отвратен поглед през рамо. — Не може да се появиш на наш ритуал, облечена по този начин. — Връчи ми роклята и започна да ми помага да я облека.

Чувствах се доста тъпо. Сякаш съм отишла на купон, маскирана като патица, защото никой не ми е казал, че купонът не е маскен бал и останалите са по дънки.

Преоблякох се набързо и с облекчение установих, че роклята, която Афродита ми даде, ми е по мярка. Изглеждаше обикновена, но красива. Беше направена от онази нежна, прилепваща материя, която не се мачка. Имаше дълги ръкави и голямо обло деколте, което откриваше раменете ми (добре, че бях с черен сутиен). По ръба на деколтето и на ръкавите имаше червени мъниста. Роклята наистина беше много красива. Обух си обувките, доволна, че такива страхотни обувки биха паснали на всякакъв тоалет.

— Е, поне ми става — казах на Афродита.

Но забелязах, че тя не гледаше роклята. Гледаше втренчено белега ми, което адски ме подразни. Добре, полумесецът ми е запълнен, голяма работа! Но не казах нищо, понеже това все пак беше нейното „парти“, на което аз бях просто гост. С две думи: бях малцинство, така че най-добре бе да не се караме.

— Понеже ще водя ритуала, няма да имам възможност да те държа за ръка през цялото време.

Току-що бях решила да си държа устата затворена, но тя играеше по нервите ми.

— Виж, Афродита. Изобщо нямам нужда някой да ми държи ръката.

Тя присви очи и аз се приготвих да видя поредната психопатска сцена от нейна страна. Вместо това тя ми отправи изключително неприятна усмивка, която ѝ придаде вид на озъбено куче. Не защото я смятам за кучка, просто аналогията беше много точна.

— Естествено, че нямаш нужда някой да ти държи ръката. Ти просто ще преминеш безгрижно през този ритуал, както го правиш и с всичко останало. Нали все пак ти си новата любимка на Неферет.

Върхът. Не стига цялата работа с Ерик и странния ми белег, а сега излиза, че ревнува и заради това, че менторът ми е Неферет.

— Афродита, не мисля, че съм новата любимка на Неферет, аз съм просто новата. — Положих всички усилия да говоря разумно и дори се усмигнах.

— Както и да е. Готова ли си?

Отказах се да се разправам с нея и кимнах, като се надявах този ритуал да приключи по-скоро.

— Добре. Да тръгваме тогава.

Излязохме от тоалетната и тя ме поведе към кръга. По пътя срещнахме две момичета, които аз разпознах като „подлизурките“ — бяха я придружавали вчера по време на вечерята. Само че този път вместо изражения в стил „току-що изядох лимон“, на лицата си имаха по една приветлива усмивка.

Не, не че се заблудих, че са невероятно приятелски настроени към мен. Но и аз се усмигнах. Когато си на вражеска територия е най-добре да се смесиш с тълпата или да си незабележим, дори и леко глуповат.

— Здравей, аз съм Енио — каза ми по-високата от двете. Тя, разбира се, беше руса, но дългата ѝ къдрава коса беше по-скоро като пшеница, отколкото златиста на цвят, макар че на светлината от свещите беше малко трудно да се определи.

— Здравей — отвърнах аз.

— Аз съм Дейно — каза другото момиче.

Кожата ѝ имаше цвят на кафе с повечко сметана. Притежаваше невероятно гъста и къдрава коса, която е адски трудно да поддържаш в такъв вид.

И двете бяха стряскащо перфектни.

— Здравей — казах и на нея.

Започваше да ме хваща клаустрофобията, затова направих крачка напред и застанах между тях.

— Надявам се и трите да се насладите на ритуала — каза ни Афродита.

— О, задължително! — отвърнаха в един глас Енио и Дейно. Те си размениха погледи, от които кожата ми настръхна.

Насочих вниманието си встрани от тях, преди трезвата ми преценка да е надвила гордостта ми и да съм избягала от залата.

От мястото, където стоях, имаше добра видимост към кръга. Всичко много приличаше на ритуала в храма на Никс, но тук зад масата беше поставен стол, на който седеше някой. Или по-скоро се беше свлякъл, а черната качулка на наметалото му покриваше изцяло главата му.

Хм...

Както и да е. Масата беше покрита със същото черно кадифе, както и прозорците. На нея имаше статуя на богинята, купа с плодове и хляб, няколко бокала и кана. И нож. Вгледах се отново, за да съм сигурна, че не греша. Да, определено беше нож — дръжката му беше направена от кост и имаше дълго, злоещо закривено острие. Изглеждаше прекалено остър, за да може с него безопасно да се нарежат плодове или хляб. Едно момиче, което като че ли съм виждала в общежитието, нареждаше на масата дебели свещи и тамян и напълно игнорираше седящото на стола момче. Хм, да не би да е заспал?

Изведнъж помещението започна да се изпълва с пушек, който, кълна се, беше зеленикав на цвят и се виеше призрачно из стаята. Очаквах да има сладникава миризма като тамяна в храма на Никс, но

когато димът достигна до мен и го вдишах, останах изненадана от горчивия му аромат. Беше ми някак познато и аз свих вежди в опит да се сетя на какво... ох, мамка му, на какво приличаше? Беше почти като лавров лист, смесен е карамфил. Но имаше и още нещо. (Да не забравя да благодаря на баба Редбърд, че ме научи да разпознавам миризмите на подправките.) Заинтригувана, подуших отново и главата ми леко се замая. Странно. Добре, беше нещо особено. Миризмата започна да се променя — изпълни стаята като скъп парфюм, променящ се с всеки, който го употребява. Вдишах отново. Да, карамфил и лавър, но имаше и още нещо, което правеше миризмата тръпчива, някак... мрачна, мистична и привлекателна в своята... гадост.

Гадост? И тогава се сетих.

Мамка му! Миризмата, която изпълни стаята, бе на марихуана... трева, смесена е подправки. Устоявала съм на натиска и години наред отказвах дори най-учтивите покани да си дръпна от ръчно свития джойнт, който се върти по купоните и къде ли още не. (Даже не е хигиенично! И от какъв зор да пробвам дрога, която ще ме накара да се тъпча неконтролируемо с храна?) А сега стоя тук, потопена в миризмата на трева. Ех, Кайла никога няма да го повярва.

Изведнъж ме обзе параноя (явно друг страничен ефект на марихуаната) и започнах да се оглеждам, за да видя дали отнякъде няма да се появи учител, който да ни... да ни... не знам, да ни направи нещо неопишуемо ужасно.

Но за щастие, за разлика от ритуала в храма на Никс, тук нямаше никакви учители, нито други възрастни вампири. Всички присъстващи бяха ученици, около двайсетина. Те си говореха тихо и се държаха така, сякаш незаконната марихуана не е кой знае какво. Опитах се да дишам бавно и се обърнах към момичето от дясната ми страна.

— Дейно е ммм... странно име. Означавали нещо конкретно?

— Дейно означава „ужасна“ — усмихна се мило тя.

— А Енио означава „войнствена“ — обади се със закачлив глас от другата ми страна високата блондинка.

— Аха — отвърнах аз, опитвайки се да бъда учтива.

— А момичето, което запали свещите, е Пемфредо — означава „оса“. Имената ни са взети от гръцката митология. Това са трите сестри на Горгона и Сцила. Според митовете те са били вещици, които са си споделяли едно око, но според нас това са тъпотии и мъжка

пропаганда, написана от човешки мъже, които са искали да държат силните жени в подчинение.

— Наистина ли? — знаех какво друго да кажа. Наистина.

— Да. Човешките мъже са гадове — отговори Дейно.

— И до един трябва да умрат — допълни Енио.

След тези прекрасни размишления засвири музика, която беше прекалено силна, за да продължим разговора (за щастие).

Музиката беше неприятна. Имаше дълбок, пулсиращ ритъм и беше колкото древна, толкова и модерна. Сякаш някой беше смесил една от тези противни песни за връткане на задник с племенен молитвен танц. И тогава, за да ме шокира още повече, Афродита започна да танцува в кръга. Е, предполагам, че е изглеждала готина. Имам предвид, че тялото ѝ е хубаво и танцуваше като Катрин-Зита Джоунс в „Чикаго“. Но въпреки това някак не ме грабна. И то не защото не съм обратна (въпреки че наистина не съм). Не ме грабна, защото изглеждаше като недодялана имитация на Неферет и нейния прекрасен танц на „Пленителна като нощта“. Ако тази музика тук беше поема, повече би ѝ паснало да се казва „Задника си ще разтърся“.

Докато Афродита се кълчеше, естествено всички гледаха нея, така че аз хвърлих едно око наоколо, като се преструвах, че не търся точно Ерик, и... по дяволите, открих го на отсрещната страна на кръга. Той беше единственият човек в залата, който не гледаше Афродита. Гледаше мен. Преди да реша дали трябва да отместя поглед, да му се усмихна или да му помахам (Деймиън каза да му се усмихна, а той е самопровъзгласил се експерт по момчетата), музиката спря и аз машинално погледнах към Афродита. Тя стоеше в средата на кръга, точно пред масата. В едната ръка държеше голяма виолетова свещ и нож в другата. Свещта бе запалена и тя я понесе пред себе си, вървейки към едната страна на кръга, където, както сега забелязах, имаше жълта свещ сред множество червени. Нямаше нужда Войнствената или Ужасната да ми дават указания да се обърна на изток. Когато вятърът започна да роши косата ми, видях как Афродита запали жълтата свещ и вдигна ножа, изписвайки с него пентаграма във въздуха.

*О, ветрове на бурята! В името на Никс ви
призовавам
да разпръснете моята благословия
сред магията, която ще бъде извършена тук!*

Трябва да призная, че беше добра. Естествено не така силна, както Неферет, но си личеше, че е тренирала силата на гласа си и коприненият звук на думите ѝ се носеше във въздуха.

Обърнахме се на юг, тя взе голямата червена свещ, поставена сред другите червени, и аз вече предусетих силата на огъня.

*О, небесен огън! В името на Никс те призовавам
да ни подкрепиш в заклинанието, което създаваме
тук!*

Завъртяхме се отново, изведнъж неочаквано лицето ми се наля с кръв и се почувствах силно привлечена от синята свещ, която стоеше при червените. Въпреки че това ме ужасяваше, трябваше да положа усилия да не изляза от кръга и да се присъединя към нея в призоваването на водата.

*О, потоци от дъжд, в името на Никс ви призовавам!
Присъединете се към нас със смъртоносна сила
в изпълнението на този мощен ритуал.*

Какво, по дяволите, ставаше с мен? Потях се и вместо да почувствам лека топлина, както по време на предишния ритуал,

белегът на лицето ми стана горещ, огнено горещ, а в ушите си започнах да чувам грохота на морето. Безмълвно се обърнах надясно.

О, Земя! Дълбока и влажна. В името на Никс те призовавам!

Нека те усетя да се движиш в грохота на бурята от сила,

която ще получа, когато се присъединиш към мен.

Афродита отново разряза въздуха с ножа си и в този момент усетих дланта на дясната ми ръка да изтръпва.

Изпълни ме мирис на окосена трева и чух плача на козодоя, сякаш стоеше в невидимо гнездо, непосредствено зад мен.

Афродита се върна в центъра на кръга. Постави виолетовата свещ на мястото ѝ в средата на масата и завърши заклинанията:

О, дух! Див и свободен! В името на Никс се обръщам към теб!

Отговори ми! Остани с мен по време на този могъщ ритуал

и ме дари със силата на богинята!

И някак си знаех какво се кани да направи сега. Чувах думите вътре в себе си — в собствения си дух. Като вдигна бокала и започна да обикаля в кръга, почувствах думите ѝ и въпреки че не притежаваше силата на Неферет, те ме изгаряха отвътре.

— Днес е времето на пълната луна. Има величие в тази нощ. Древните са познавали това величие и са го използвали, за да затвърдят силите си и да укрепят границата между световите. Преживели са приключения, за които ние днес можем само да

мечтаем. Тайни... мистерии... магия... истинска красота и сила във вампирска форма — на хората не е отредено да притежават или управляват подобни способности. Но ние не сме хора! — Гласът ѝ кълтеше, подобно гласа на Неферет по-рано. — И всички ние, Дъщери и Синове на мрака, желаем чрез този ритуал да получим това, за което сме молили всяко Пълнолуние през изминалата година. Освободи нашите сили, за да придобием животинската гъвкавост като дивите котки и да се освободим от веригите на човечеството, от тяхното невежество и слабост.

Афродита спря точно пред мен. Знам, че изглеждах ужасена и дишах тежко, също като нея. Тя вдигна бокала и ми го подаде.

— Пий, Зоуи Редбърд, и се присъедини към нас в молитвата към Никс да получим това, което ни се полага от правото на кръвта и телата ни и Знакът на великата Промяна — Знакът, с който тя вече те е докоснала.

Да, знам. Може би трябваше да откажа. Но как? А и вече не исках. Определено нито харесвах, нито имах доверие на Афродита, но няма това, което тя казва, не беше вярно? В ума ми ясно нахлуха спомените за реакцията на родителите ми относно моя белег. Спомних си и за уплашения вид на Кайла, за Дрю и Дъстин, как никой не ми се е обаждал, откакто съм тук. Дори съобщение по мобилния не са ми пратили. Зарязали са ме тук да се оправям сама с новия си живот.

Всичко това ме натъжи, но също така ме и ядоса. Взех бокала от ръцете на Афродита и отпих голяма глътка. Беше вино, но имаше различен вкус от виното на другия ритуал. И то беше сладко, но някак различно. Не приличаше на нищо, което съм опитвала досега. Усетих експлозия от вкусове, която остави в гърлото ми горчива и в същото време гореща следа. Изпълни ме зашеметяващо желание да пия още и още от него.

— Бъди благословена! — просъска ми Афродита докато издърпваше бокала от ръцете ми с рязко движение и разля малко от виното по пръстите ми. След това ме удостои с триумфираща усмивка.

— Бъди благословена — отвърнах автоматично. Все още се наслаждавах на вкуса.

Афродита подаде бокала на Енио, а аз не можех да спра да облизвам пръстите си, за да получа още капка от виното, което се разля. Беше много повече от божествено. И миришеше... миришеше

някак познато. Но заради шеметното замайване на главата ми не можех да се концентрирам достатъчно, за да си спомня откъде ми е позната тази миризма.

Афродита обиколи кръга, подавайки бокала на всеки един последователно. Проследих я е очи, като се надявах да мога да отпия още веднъж, но тя се върна до масата.

— Велика и могъща Богиньо на нощта и на пълнолунието, която препуска през бурите и мълниите, водеща духовете и Старейшините, красива и величествена, на която дори най-древните се подчиняват и почитат, дай ни своята подкрепа в това, за което молим! Изпълни ни със своята сила, магия и мощ!

Афродита надигна бокала и аз гледах жадно как изпива и последната капка. Когато приключи, музиката засвири отново. Тя започна да танцува в кръга, като гасеше свещите една по една и се сбогуваше с всеки призован елемент. И докато гледах нейния танц, сякаш получих видение — картината пред очите ми се смени и имах чувството, че виждам Неферет, но в по-млада и по-груба версия.

— Нека пътищата ни се съберат отново — каза най-после тя, а всички ѝ отвърнахме в хор. Видението ми със странния образ на Афродита-Неферет избледня, както и паренето на белега ми. Но все още усещах вкуса на виното. Беше странно. Не обичам алкохол. Наистина. Просто не ми харесва вкуса му. Но във вкуса на това вино имаше нещо, което го правеше по-прекрасно... по-прекрасно дори от шоколадови трюфели (знам, че направо не е за вярване). И все още не можех да определя защо ми се струваше познато.

Кръгът се разпръсна и всички започнаха да си говорят и да се смеят. Газените лампи светнаха и ни заслепиха с яркостта си. Хвърлих поглед на тълпата, за да разбера дали Ерик все още гледа към мен, но нещо на масата привлече погледа ми. Момчето, което седеше на стола и не помръдна по време на цялата церемония, сега се изправи. Качулката на тъмното му наметало се отметна назад и бях много шокирана да разпозная огненочервената му рошава неприятна коса и бледото му луничаво лице.

Това беше противният Елиът! Много, много странно, че го виждах тук. Какво общо могат да имат Дъщерите и Синовете на мрака с него? Хвърлих още един поглед на стаята. Да, както и предполагах, нямаше пито един грозен или идиотски изглеждаш човек тук. Всички,

има предвид наистина всички, с изключение на Елиът, бяха красиви. Той определено не се връзваше с обстановката.

Елиът примигваше и се прозяваше, сякаш е вдишал твърде много от тревата. Изведнъж вдигна ръка, за да избърше носа си, и видях, че китките му са бинтовани. Какво по...

Ужасно, зловещо чувство пропълзя по гърба ми. Енио и Дейно стояха близо до мен и си говореха с момичето, за което споменаха, че се казва Иемфредо. Приближих се до тях и изчаках пауза в разговора. Преструвайки се, че стомахът ми няма никакво намерение да изригне, с непринуден жест посочих към Елиът и попитах:

— Този какво прави тук?

Енио погледна към него и завъртя очи в знак на досада.

— Той е нищожество. Ползвахме го за хладилник тази вечер.

— Тотален тъпак — допълни Дейно и махна с презрение към него.

— Той на практика е човек — обади се отвратена и Пемфредо. — Нищо чудно, че става само за снекбар.

Стомахът ми вече се обръщаше.

— Чакайте, нещо не схващам. Хладилник? Снекбар?

Дейно „Ужасната“ завъртя към мен шоколадовите си очи.

— Така наричаме хората. Хладилник или снекбар. Сещаш се — закуска, обяд и вечеря.

— Или нещо между храненията измърка „Войнствената“ Енио.

— Все още не... — започнах аз, но Дейно ме прекъсна:

— О, я стига! Не се прави, че не ти стана ясно какво има във виното и че не обожаваш този вкус.

— Да, няма какво да се преструваш. Зоуи. Беше очевидно. За малко да изпиеш целия бокал. Хареса ти повече, отколкото на нас. Видях те да си облизваш пръстите. — Енио направи крачка към мен, като се взираше в белега ми. — Това тук те прави нещо като изрод, нали така? Хем си новак, хем си завършен вампир — две в едно. И май не само искаше опитах кръвта на това момче, ами и...

— Кръв? — не можах да позная собствения си лае. Дума: „изрод“ продължаваше да кънти в ушите ми.

— Да, кръв каза „Ужасната“.

Стана ми едновременно горещо и студено, извърнах очи от тях и погледът ми попадна право на Афродита. Тя стоеше в другия край на

залата и говореше с Ерик. Погледите, ни се срещнаха и тя бавно и решително ми се усмихна, ръката си държеше бокала. Повдигна го като за поздравница към мен, след което отпи и се обърна да се засмее на нещо, което Ерик беше казал.

Измислих някакво оправдание за пред Ужасната, Войнствената и Осата и спокойно напуснах стаята. В секундата, в която затворих дебелия дървена врата зад себе си, побягнах като обезумял слепец. Не знаех къде отивам, иска само да е по-далеч.

Пих кръв, кръвта на онзи противен Елиът и ми хареса.

И още по-ужасно — божествената миризма ми беше позната, защото преди това бях подушила кръвта на Хийт, когато си нарани ръката. Не беше нов парфюм, беше кръвта му. А по-късно я подуших отново — вчера, когато Афродита одра бедрата на Ерик и аз също изпитах желание да оближа кръвта му.

Наистина бях изрод.

Не можех да си поема дъх повече. Строполих се върху студената каменна стена и си изповръщах червата.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тресейки се, избърсах устата си с опакото на ръката си и се отдалечих от повръщаното (отказах дори да се замисля какво съм повърнала и как ли изглежда). Стигнах до огромен дъб, израснал толкова близо до стената, че половината от клоните му се простираха навън. Подпрях се на дървото и се опитах да не повръщам повече.

Какво направих. Какво ставаше с мен? Тогава някъде от клоните на дървото дочух мяукане. Не беше обичайното котешко мяукане, по-скоро някак ядосано и ръмжащо.

Огледах се. На един клон, точно над оградата, стоеше малко рижо коте. То се взираше в мен с големите си очи и определено имаше недоволен вид.

— Как се покачи там.

— Мяу — отвърна котката и се запромъква по клона, за да се приближи още малко до мен.

— Добре, мац-пис-пис-пис, ела при мен.

— Мяу — продължаваше да си проправя път през клоните с малките си лапички.

— Точно така, браво, малката ми. Още малко напред.

Да, измествах мисълта за моята изродска природа, спасявайки котето, но истината е, че не можех да мисля повече за това, което се случи. Не сега. Споменът беше прекалено пресен. Така че котето беше идеална възможност да се разсея. Освен това ми изглеждаше познато.

— Хайде, малката ми, хайде — продължавах да говоря и се опитах да се покатеря на стената, за да достигна долната част на клона, върху който стоеше котето. Хванах се и се изкачих по стената, като не спирах да говоря на котето, а то от своя страна ми се оплакваше.

Най-после стигнах до него. Погледите ни се срещнаха и започнах да се чудя какво ли знае то за мен. Дали знае, че преди малко опитах човешка кръв (и ми хареса)? Дали дъхът ми миришеше на повърнатата кръв? Дали изглеждах различно? Да не са ми пораснали кучешките зъби? (Добре, де, това последното е идиотско, ама все пак...)

Тя ми измяука още веднъж. Посегнах да я погаля по главата, а тя затвори очи и започна да мърка.

— Изглеждаш като малка лъвица — казах й. — Виж колко си симпатична, когато не се оплакваш. — Изведнъж примигнах от изненада, защото се сетих откъде ми е позната. — Сънувах те! — И лъч на щастие се прокрадна през стената от болка и страх, която ме обграждаше. — Ти си моето коте!

Котката отвори очи, прозя се и измърка, сякаш за да коментира защо ми трябваше толкова време да се досетя. Нямахше какво друго да направя, освен да продължа да я галя по главата. Тя затвори очи и замърка силно.

Въздухът миришеше на дъжд, но нощта беше необичайно топла за края на октомври. Отметнах глава назад, поех си дълбоко въздух и се вгледах в сребърната лунна светлина, която се процеждаше между облаците.

— Хм, Неферет каза да стоим на лунна светлина. — Вгледах се в нощното небе отново. — Би било много по-добре, ако тъпите облаци ги нямаше, но все пак...

Тъкмо го изрекох и задуха вятър, който прогони облаците.

— Е, благодаря — казах. — Това беше много удобен вятър.

Котката се размърда, за да ми напомни, че съм спряла да я галя между ушите.

— Мисля да те нарека Нала, защото ужасно ми приличаш на малка лъвица. Знаеш ли, миличка? Много съм доволна, че те намерих. Наистина имах нужда да ми се случи нещо хубаво след нощта, която преживях. Няма да повярваш...

Изведнъж усетих странна миризма. Беше толкова необичайна и силна, че заряхах това, което говорех, и се огледах. Какво беше това? Вдишах и сбърчих нос. Беше някак суха и стара миризма. На къща, която не е била проветрявана дълго време. Не беше никак приятна, но не беше и толкова гадна, че да изпитам желание да си запуша носа. Нещо беше не на мястото си, сякаш не трябваше да усещам тази миризма тук.

С крайчеца на окото си мярнах нещо. Погледнах към дългата и виеща се тухлена стена и видях момиче, обърнато почти с гръб към мен. То стоеше така, сякаш не знае накъде точно да тръгне. Виждах я доста добре заради силната лунна светлина, а и защото като вампир

(макар и новак) не се нуждаех от силна светлина. Зачудих се да не би някоя от онези противни Дъщери на мрака да ме е проследила. Надявах се да не е така, защото вече изобщо не ми се занимаваше с техните глупости. Явно съм въздъхнала шумно, въпреки че си мислех, че го правя само наум, защото момичето се обърна към мен.

Гледката ме шокира и усетих как ме обзема страх.

Беше Елизабет. Елизабет Без Фамилия, която аз мислех за мъртва. Тя ме видя и очите ѝ, които бяха някак странни и светещи в червено, се разшириха. Тя изписка, завъртя се и изчезна с нечовешка скорост в нощта.

В това време Нала изви гърба си на дъга и започна да съска с такова настървение, че тялото ѝ се разтресе.

— Спокойно, спокойно — повтарях много пъти, опитвайки се да успокоя и котката, и себе си. — Не може да е било дух. Няма как. Беше просто... просто някакво странно момиче. Сигурно съм я уплашила и тя...

— Зоуи? Зоуи, ти си ли?

Подскочих и за малко да падна от оградата. На Нала това ѝ дойде в повече. Започна да съска и скочи на земята. Напълно обезумяла от страх, аз се вкопчих в най-близкия клон и започнах да се взирам в тъмното.

— Кой... кой е? — надвиках бумтенето на сърцето си. В този момент бях заслепена от светлината на два фенера, насочени право към мен.

— Естествено, че е тя! Няма как да забравя гласа на най-добрата си приятелка. Все пак я няма отскоро.

— Кайла! — възкликнах аз, като се опитвах да прикрия очите си от ярката светлина с треперещата си ръка.

— Ето, казах ти, че ще я намерим — обади се мъжки глас. — Ти винаги се предаваш много бързо.

— Хийт?

Може би сънувах?

— Да! Намерихме те, сладурче — извика той и въпреки ужасно силната светлина на фенера видях как започна да се катери по оградата, сякаш бе висока русокоса маймуна.

Невероятно облекчена, че все пак е той, а не някое страшно чудовище, извиках към него:

— Хийт, внимавай. Ако паднеш, може да си счупиш нещо. Е, освен ако не се приземиш на главата си, тогава най-вероятно няма да пострадаш.

— Не и аз — засмя се той и се изкатери толкова бързо, че съвсем скоро застана зад мен и възседна оградата. — Хей. Зоуи, виж ме! Аз съм кралят на света!

Той се развика, размаха ръце и започна да се хили като пълен идиот, изпълвайки въздуха около мен с алкохолни изпарения.

— Добре, не е необходимо вечно да се гъбаркаш с бившата ми несподелена любов по Леонардо. — Погледнах го и се почувствах съвсем в кожата си, както не бях се чувствала от часове. — Всъщност е моята бивша и несподелена любов към теб, само дето ти не си направил един куп евтини, но готини филми.

— Хей, още ли се сърдиш заради Дъстин и Дрю? Забрави ги, те са минало — каза Хийт и ме погледна със специфичния си поглед на малко кученце, което го правеше много готин, но само докато бяхме в осми клас. Жалко, че от поне две години тази готиност вече не ми действа. — А и дойдохме чак дотук, за да те спасим.

— Какво? — погледнах го смаяно. — Чакай! Изключи тази светлина, че ми избоде очите.

— Ако я изключа, нищо няма да виждаме.

— Добре, тогава я насочи другаде. Например нататък — посочих с произволен жест посока, противоположна на училището (и на мен). И двамата с Кайла насочиха фенерите си нататък и вече можех да пусна ръката си, която, както забелязах с облекчение, вече не трепереше. Очите на Хийт се разшириха, щом забеляза белега ми.

— Гледай, гледай! Вече е запълнен. Като... като на вампирите по телевизията.

Е, действа малко успокоително да откриеш, че някои неща просто не се променят. Хийт си остава Хийт — готин, но не най-блестящият ум на света.

— Хей, ами аз! И аз съм тук, забравихте ли? — извика Кайла. — Някой да ми помогне да се кача! Само внимателно. Чакай да оставя новата си чанта. Май е по-добре да събуя тези обувки. Зоуи, няма да повярваш каква разпродажба изпусна вчера в „Бейкърс“. Всички летни модели бяха на ликвидация. Седемдесет процента намаление. Купих си...

— Помогни ѝ — казах на Хийт. — Веднага! Явно това бе единственият начин да я накараме да мъкне.

Да. Някои неща просто не се променят.

Хийт се надвеси над Кайла, за да ѝ подаде ръка. После я издърпа и я качи на оградата до нас. През цялото време тя се кикотеше и подхилкваше по начин, който разпознах безпогрешно. Сигурна бях в това, както бях сигурна, че от мен няма да стане велик математик. Кайла си падаше по Хийт. Не, не просто си падаше, по-скоро вече си беше паднала по него. В този момент смотолевените му приказки, че ми е изневерил на партито, намериха своя смисъл.

— Как е Джаред? — попитах рязко и с това пресякох всякакъв кикот.

— Добре, предполагам — отвърна тя, без да ме поглежда.

— Предполагаш?

Тя вдигна рамене и забелязах, че под страхотното си кожено яке е облякла най-предизвикателната си блуза, която шеговито наричахме цицопоказател, защото освен че имаше дълбоко деколте, беше с телесен цвят и изглеждаше, че показва повече отколкото в действителност.

— Не знам. Не сме говорили много последните няколко дни.

Все още не ме поглеждаше, но пък погледна към Хийт, който изглеждаше като невеж веселяк. Но пък той така си изглежда и без това. Явно най-добрата ми приятелка сваля гаджето ми. За миг това ужасно ме подразни и ми се прииска да не е толкова приятна и топла вечерта. Искаше ми се да е ужасно студено и Кайла да замръзне цялата, барабар с циците си.

Изведнъж от север се изви страшно студен вятър.

С небрежен жест Кайла загърна якето си и отново се закикоти, но този път нервно, а не флиртувайки, и усетих дъх на бира и още нещо. Нещо, което така силно се беше отпечатало върху сетивата ми, че се изненадах, задето не го усетих по-рано.

— Кайла, ти си пила и пушила!

Тя примигна и ме погледна като изплашен заек.

— Само малко. Бира имам предвид. И после... Хийт имаше малко джойнт, а аз много, много се страхувах да дойда тук, така че си дръпнах няколко пъти.

— Трябваше ѝ някакъв начален старт — опита се да я оправдае Хийт.

— А ти откога си започнал да пушиш трева? — попитах гневно аз.

Той се ухили нервно.

— Не е кой знае какво, Зо. Пуша по една цигара от време на време. Те и без това са по-безвредни от тютюна.

Ужасно ме дразнеше да ме нарича Зо.

— Хийт — постарях се да говоря спокойно. — Не са по-безвредни от цигарите, но дори и да е така, това не е голяма далавера. Цигарите са ужасни и те убиват. И сериозно, само най-големите загубеняци в училище пушат трева.

Кайла се закашля, за да привлече вниманието ми.

— Какво?

Изражението ѝ се беше променило от напласен заек в лукава котка. Разпознах промяната. Това го правеше постоянно с хора извън приятелския ни кръг. Преди направо ме подлудяваше и се е стигало дотам да ѝ се развикам да спре да е такава гадна. А сега го прилагаше на мен!

— Не съм съгласна, че само загубеняците пушат. Поне не и от време на време. Помниш ли онези две много готини момчета от отбора на „Съюза“? Крис Форд и Брад Хиджънс. Видях ги на партито на Кейти и пушеха.

— Ей, не са чак толкова готини — възрази Хийт.

Кайла не му обърна внимание и продължи:

— И Морган пуши понякога.

— Морган? Морги Тигърчето? — Да, бях много ядосана на Кайла, но добрата клюка си е добра клюка.

— Да, тя тъкмо си направи пиърсинг на езика и на... — Кайла млъкна и каза само с устни думата „клитор“. — Можеш ли да си представиш колко я е боляло!

— Къде, къде си е направила пиърсинг? — искаше да разбере Хийт.

— Никъде, никъде — отговорихме в един глас с Кайла и за момент прозвучахме като предишните най-добри приятелки.

— Кайла, отново изместваш темата. Играчите на „Съюза“ винаги са си падали по дрогата. Ехо? А стероидите, с които се блъскат? Затова

ни трябваша шестнайсет години, за да ги победим.

— Да! Само „Тигрите“! Нарихахме им задниците! — извика Хийти, а аз завъртях очи от досада.

— А Морган определено е започнала да си губи ума, затова си е направила пиърсинг на... — погледнах към Хийт и размислих — на тялото и пуши трева. Кажете ми поне един нормален, който го прави.

Кайла помисли секунда и изтърси:

— Аз.

Въздъгнах:

— Виж, просто не мисля, че е особено умно.

— Е, ти невинаги знаеш всичко. — Пламъчетата на омраза отново проблеснаха в очите ѝ!

Погледнах към Хийт и отново към нея.

— Разбира се, права си. Не знам всичко.

Погледът ѝ за миг се промени от гаден на стреснат, след което отново стана гаден. В този момент не можех да не я сравня със Стиви Рей, която познавах едва от няколко дни, но бях абсолютно и напълно сигурна, че никога няма да тръгне да сваля гаджето ми, независимо дали е вече почти бивше или не. Също така не мисля, че би побягнала от мен точно в момента, когато имам най-голяма нужда от подкрепа.

— Мисля, че трябва да си тръгваш — казах на Кайла.

— Хубаво — отвърна тя.

— И не е особено добра идея да се връщаш отново.

Тя вдигна рамене, така че якето ѝ се свлече, а след него и презрамката на потника ѝ, от което стана ясно, че не носи сутиен.

— Пука ми.

— Помогни ѝ да слезе долу, Хийт.

Той беше много добър в изпълнението на прости команди, така че бързо смъкна Кайла долу. После взе фенера и се качи обратно.

— Побързай, Хийт, умирам от студ. — Тя се обърна и тръгна бавно по пътя.

— Е — сконфузи се той, — изведнъж стана много студено.

— Да. Но това вече може да се промени — казах разсеяно и не забелязах как вятърът изведнъж спря.

— Хей, Зо! Аз наистина дойдох тук, за да те спася.

— Не.

— А?

— Хийт, погледни челото ми.

— Да, имаш онова нещо с полумесеца. Сега е запълнен, което е малко странно, защото преди не беше.

— Да, но сега е. Добре, замисли се малко. Аз съм белязана. Това значи, че тялото ми преминава през Промяната, за да се превърна във вампир.

Очите на Хийт се плъзнаха от челото ми надолу. Забелязах, че спря поглед на циците и на краката ми, които се виждаха почти целите, понеже роклята ми се запретна нагоре, като се качвах по оградата.

— Зо, каквото и да става с тялото ти, на мен ми харесва. Винаги си била красива, но сега изглеждаш като истинска богиня. — Той ми се усмихна и докосна нежно бузата ми, с което ми напомни защо толкова го харесвах преди време. Въпреки недостатъците си Хийт можеше да бъде много мил и винаги ме караше да се чувствам много красива.

— Хийт — започнах аз нежно, — съжалявам, но нещата се промениха.

— За мен нищо не се е променило.

Съвсем неочаквано той пристъпи напред, сложи ръка на коляното ми и ме целуна. Отдръпнах се назад и хванах китката му.

— Спри, Хийт! Опитвам се да говоря с теб!

— А какво ще кажеш ти да говориш, а аз да те целувам? — прошепна той.

Опитах се отново да му кажа „не“ ... и тогава го усетих. Пулса му под пръстите ми.

Биеше силно и бързо. Кълна се, можех да го чуя. И когато той се доближи, за да ме целуне отново, видях вената на врата му. Тя пулсираше силно, докато кръвта преминаваше през нея. Кръв... Устните му докоснаха моите и си спомних вкуса на кръвта в бокала. Тази кръв беше студена, смесена с вино и принадлежеше на един загубеняк, на едно нищожество. Кръвта на Хийт би била гореща и... сладка, много по-сладка от тази на Елиът Хладилника.

— О, мамка му! Зоуи, одраска ме! — Той отдръпна ръката си от моята. — Гледай, одрала си ме до кръв! Ако не искаш да те целувам, кажи!

Той вдигна ръка към устата си и всмука капката кръв, която проблясваше на китката му. После вдигна очи, за да ме погледне, и замръзна на място. Имаше кръв по устните му. Усещах миризмата ѝ.

Беше като вино, но много, много по-хубава. Този аромат ме обгърна и ме накара да настръхна.

Исках да я вкуся. Исках го по-силно от всичко, което някога съм искала в живота си.

— Искам... — чух се да прошепвам с глас, който не познавах.

— Да — каза Хийт, сякаш беше в транс. — Да, каквото поискаш. Ще направя каквото поискаш.

Приближих се до него и езикът ми докосна устните му, поемайки капката кръв. Усетих експлозия от топлина и удоволствие, каквито никога не съм изпитвала.

— Още! — заповядах му аз.

Сякаш беше загубил дар слово, той просто кимна и ми подаде китката си. Кървеше съвсем леко и когато облизах тънката кървава линия. Хийт простена. Сякаш докосването на езика ми направи нещо на драскотината, защото изведнъж кръвта започна да тече по-бързо и по-бързо...

Ръцете ми трепереха, когато поднесох китката му към устата си и докоснах с устни топлата му кожа. Потръпнах и простенах от удоволствие...

— О, Боже! Какво му правиш! — Гласът на Кайла се превърна в писък, който прониза алената мъгла в ума ми. Изпуснах китката на Хийт, сякаш ме беше опарила. — Махни се от него! — крещеше тя като обезумяла. — Остави го!

— Хийт не помръдваше.

— Отивай си казах му аз. — Отивай си и не се връщай повече.

— Не отвърна той. Звучеше странно трезвен.

Да. Тръгвай си.

— Пусни го! — извика Кайла.

— Кайла, ако не млъкнеш, ще полетя надолу и ще изсмуча кръвчицата от кръшкаческото ти тяло!

Тя изпищя и побягна. Обърнах се отново към Хийт, който все още се взираше в мен.

— Ти също трябва да си тръгваш.

— Не се страхувам от теб, Зо.

— Хийт, аз се страхувам от себе си достатъчно и за двама ни.

— Но аз нямам нищо против това, което направи. Обичам те, Зоуи! Повече от всякога.

— Стига — Нямах намерение да викам, но силата, с която казах това, го стресна. Преглътнах тежко и продължих по-спокойно: — Просто си тръгни, моля те. — И за да го накарам наистина да си тръгне, добавих: — Кайла сигурно вече е извикала ченгетата. Никой от нас няма нужда да си създава такива проблеми.

— Добре, тръгвам си. Но няма да стоя настрана. — Той ме целуна и отново усетих прекрасния вкус на кръвта, който все още се носеше от устните му. След това се спусна по стената и изчезна в нощта. Остана единствено светлината на фенерчето му, а накрая и тя изчезна.

Не можех да мисля. Още не. Движех се на автопилот хванах се за клона, за да сляза от оградата по-лесно. Краката ми трепереха така ужасно, че успях да направя само няколко крачки. Седнах до дървото и подпрях гръб в ствола му, за да се почувствам по-сигурна и защитена. Отнякъде се появи Нала, която скочи в скута ми, сякаш е моя котка от години, а не едва от няколко минути. А когато избухнах в ридания, се покатери по мен и докосна топлата си муцунка в бузата ми. След безкрайно дълго време риданията ми преминаха в хълцане и ми се прииска да не бях побягвала от ритуала, без да си взема чантата. Можех поне да използвам носната си кърпичка.

— Ето, струва ми се, че имаш нужда от това.

Нала измяука, а аз подскочих от изненада. Примигах и през сълзи видях някой да ми подава носна кърпичка.

— Б-благодаря отвърнах и я взех. Няма проблем каза ми Ерик Найт.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре ли си?

— Да, добре съм. Чудесно. Перфектно — излъгах аз.

— Не изглеждаш много добре. Имаш ли нещо против да поседна тук?

— Не, заповядай — казах апатично.

Знаех, че носът ми е червен. Сигурно съм подсмърчала, когато е дошъл, а имам и подозрението, че е видял сцената, която се разигра преди малко тук между мен и Хийт. Тази вечер ставаше все по-противна и по-противна. Погледнах го и си помислих; „Защо пък да не продължа серията?“

— В случай, че не си се досетил, аз съм тази, която те видя с Афродита в тъмния коридор вчера.

Той дори не трепна.

— Знам и ми се искаше да не беше ни виждала. Не исках да си създаваш грешно впечатление за мен.

— Какво погрешно може да съм си помислила?

— Че между мен и Афродита има нещо, но всъщност няма.

— Не е моя работа.

Той вдигна рамене.

— Просто искам да знаеш, че е нея вече нямаме връзка.

За малко да кажа, че явно Афродита не е уведомена за това, но после се сетих какво се случи току-що между мен и Хийт и с изненада установих, че може би не трябва да съдя Ерик твърде строго.

— Добре. Значи нямате връзка.

Той помълча известно време и след това отново заговори, а в гласа му се усещаше раздражение:

— Афродита не ти е казала за кръвта във виното.

Не го каза като въпрос, въпреки това аз отговорих:

— Не.

Поклати глава и ми се стори, че стисна зъби.

— На мен ми каза, че ще те предупреди. Каза, че докато се преобличате, ще ти обясни за кръвта и че ако не ти допадне идеята, имаш право да откажеш да пиеш.

— Излъгала те е.

— Не съм особено изненадан.

— Така ли? — Започвах ужасно да се ядосвам. — Цялата тази работа по начало си беше сбъркана. Накараха ме да ходя на този ритуал, без да имам желание, а после ме подмамиха да пия кръв. После се срещнах с почти бившето си гадже, който по случайност е стопроцентов човек и нямаше кой да ми обясни, че ако изпия и една шибана капчица от кръвта му, ще се превърна в... чудовище. — Прехапах устни и се опитах да задуша гнева си, за да не се разплача отново. Освен това реших да не споменавам нищо за духа на Елизабет. И без това беше прекалено за една нощ.

— Никой не ти го е обяснил, защото това е нещо; което започва да се случва с тялото ти чак в шести курс.

— М-м-м? — Отново изпитвах затруднения да се изразявам.

— Едва когато станем шести курс и Промяна в нас е почти напълно завършена, тогава се появява Жаждата за кръв. Много рядко се случва да чуеш, че при някого това се е случило още в пети.

— Чакай, чакай! Какви ги говориш? — Имах чувството, че в главата ми се гонят рояк пчели.

— В пети курс започваме да учим за Жаждата и другите неща, присъщи на възрастните вампири, а накрая, в последната година, обучението е концентрирано почти само върху това.

— Но аз съм трети курс... И бях белязана едва преди няколко дни!

— Твоят белег е различен. Ти си различна — отвърна ми той.

— Не искам да бъда различна! — Осъзнах, че викам, и се помъчих да контролирам гласа си. — Искам просто да разбера как да се справя с всичко това.

— Твърде късно, Зи.

— И сега какво?

— Мисля, че е най-добре да поговориш с ментора си. Ако не се лъжа, беше Неферет, нали?

— Да — отвърнах отчаяно.

— Ей, я по-ведро. Неферет е страхотна. Тя рядко взима новаци напоследък, но щом се е съгласила да ти е ментор, значи вярва в теб.

— Знам, знам. Само че това ме кара да се чувствам... — Как точно се чувствах при мисълта, че ще трябва да разкажа на Неферет всичко, което се случи тази нощ? Неловко? Сякаш отново бях на дванайсет и трябваше да кажа на учителя по физическо, че ми е дошъл мензисът и се налага да отида в съблекалнята, за да се преобуя. Хвърлих поглед на Ерик. Той беше невероятно мил и неприлично готин, но не можех да му кажа всичко това. Така че просто измърморих: — Чувствам се глупаво. — Което не беше точно лъжа, но освен че се чувствах неловко и глупаво, бях уплашена. Не исках да ми се случват всички тези неща, които ме правеха различна и ми пречеха да намеря мястото си тук.

— Не се чувствай глупаво. Ти всъщност си толкова по-напред от нас!

— А ти? — Поколебах се за миг, а после поех дълбоко дъх и стрелях направо: — Хареса ли вкуса на кръвта в бокала тази вечер?

— Ами... ето каква е моята история. По време на първия си ритуал с „Дъщерите и Синовете на мрака“ бях трети курс. Като изключим „хладилника“, аз бях единственият третокурсник там. Точно както и ти тази вечер. — Той се усмихна тъжно. — Поканиха ме само защото стигнах до финала в състезанието по актьорско майсторство и на другия ден трябваше да летя до Лондон. Никой от „Дома на нощта“ не е стигал до този етап. Беше голяма работа. — Той се усмихна иронично. — Всъщност си мислех, че аз съм голяма работа. Така че „Дъщерите на мрака“ ме поканиха да се присъединя към тях и аз приех. Знаех за кръвта. Беше ми дадена възможност да откажа. Не го направих.

— Но хареса ли ти?

Сега той вече се засмя истински.

— Изповръщах си червата. Беше най-гнусното нещо, което някога съм опитвал.

— Ох, изобщо не ми помагаш! — простенах и скрих лице в шепите си.

— Защото на теб ти хареса?

— Меко казано — отвърнах все още с лице в шепите. — Казваш, че е било най-гнусното нещо, което си опитал, а за мен беше най-

страхотното, защото... — Спрях се, защото осъзнах какво съм на път да кажа.

— Защото пи жива кръв? — попита ме той нежно.

Само кимнах, не исках да го изричам.

Той отмести ръцете ми и ме накара да открия лицето си. После докосна брадичката ми и я вдигна така, че да го погледна в очите.

— Не се срамувай, това е нормално.

— Да обичаш вкуса на кръв не е нормално. Не и за мен.

— Напротив, нормално е. Всички вампири имат Жажда за кръв.

— Аз не съм вампир!

— Може би все още не си. Но не си и типичен новак, в което няма нищо лошо. Ти си специална, Зоуи. А да си специален, може да бъде фантастично.

Той бавно изписа с пръст пентаграма на челото ми, както беше направил по-рано тази вечер. Докосването ми хареса, пръстите му бяха топли и леко задебели. Доволна бях, че съм толкова близо до него, без това да предизвиква в мен всички онези ненормални реакции, както беше с Хийт. Имам предвид, че не виждах вените му да пулсират, нито чувах звука на кръвта в тях. Не че имам нещо против Ерик да ме целуне...

Хей! Какво ми става, да не би да се превръщам в кучка вместо във вампир? Какво следва сега? Може би момчетата от всякакъв вид (това май включва и Деймиън) вече не са в безопасност покрай мен? Сигурно трябва да избягвам, докато разбере какво точно става с мен, докато се науча да се контролирам.

Тогава си спомних, че вече се бях опитала да избягам всички — така се бях озовала тук с Ерик.

— А ти как се озова тук, Ерик?

— Проследих те — отвърна протичко той.

— Но защо?

— Разбрах, че не си знаела за кръвта във виното, и предположих, че ще имаш нужда от приятел. Ти си съквартирантка на Стиви Рей, нали.

Кимнах.

— Помислих си да я потърся и да я изпратя при теб, но после реших, че ти може би няма да искаш да й разкажеш за... — Той млъкна и посочи към залата, където се беше състоял ритуалът.

— Не, не искам тя да знае.

— Така си и помислих. Ето затова сега си тук, с мен — той се засмя, а после ме погледна притеснено: — Нямах намерение да подслушвам сцената между теб и Хийт. Съжалявам.

Концентрирах се над Нала, която стоеше в скута ми. Значи е видял Хийт да ме целува, а после е видял цялата работа с кръвта. Ужас, чувствах се адски неловко. После ми хрумна нещо и му се усмигнах: — Предполагам, че това изравнява резултата. И аз не исках да ставам свидетел на вашата сцена с Афродита.

Той ми се усмигна.

— Да, равен резултат. Това ми хареса.

Усмивката му караше стомаха ми да се премията странен гъдел.

— Всъщност нямах намерение да полетя и да изсмуча кръвта на Кайла — успях да кажа.

Той се засмя. Смехът му беше приятен.

— Това ми е ясно, вампирите не могат да летят.

— Но тя просто откачи от шубе.

— От това, което видях, заслужаваше си го. — Той направи кратка пауза, след което добави: — Може ли да те попитам нещо? Малко е лично.

— Хей, ти ме видя да пия кръв от чаша и след това да се облизвам с кеф. После да повръщам, да се целувам с момче, да смуча кръвта му, а накрая да рева като магаре. А аз видях как ги правят свирка. Така като се замисля, май нямам нищо против да отговоря на някой и друг личен въпрос.

— Той в транс ли беше? Така изглеждаше и така звучеше.

Размърдах се нервно, а Нала измяука с раздражение.

— Струва ми се, че да — успях да кажа най-после. — Нямам представа дали това е транс и определено не съм възнамерявала да го поставям под своята власт или нещо такова... но той се промени. Не знам. Беше напушен. Може да е било заради това. — В паметта ми изплуваха сякаш в мъгла отново думите на Хийт „Каквото поискаш. Ще направя какво поискаш“ и си спомних обожанието, с което ме гледаше. Не съм предполагала, че Здравенякът Хийт е способен да изрази такава емоция. Сигурна съм само, че не може да напише вярно думата „обожание“.

— Такъв ли беше през цялото време, или се промени, когато ти... започна да...

— Не беше такъв през цялото време, защо?

— Ами... има две неща, които може да са го накарали да се държи така. Първо, ако е бил напушен, той е щял да се държи така през цялото време. Второ, може да е така, защото си прекалено красива и това е достатъчно да накара един мъж да се чувства като в транс, когато е около теб.

Думите му предизвикаха силен трепет ниско в корема ми, какъвто досега не бях изпитвала никога. Нито заради Здравеняка Хийт, нито заради Мързеливеца Джордан, нито пък заради Глупака Джонатан. (Гаджетата ми не са кой знае колко много, но пък са все колоритни личности.)

— Наистина ли? — отвърнах с най-тъпия въпрос на света.

— Наистина — усмихна се той.

Как е възможно това момче да ме харесва? Аз съм идиотка, при това пия кръв.

— Но и това не е, защото той задължително е забелязал колко си готина още преди да го целунеш, а според думите ти той не е изглеждал вцепенен, преди да започне цялата работа с кръвта.

— Всъщност започна, когато я чух как пулсира.

— Я повтори?

О, по дяволите! Явно не трябваше да го казвам.

— Хийт започна да се променя, когато чух кръвта да пулсира във вените му.

— Само възрастен вампир може да чуе това. — Той замълча, след което добави с усмивка: — А Хийт звучи като име на звезда от сапунен сериал.

— Близко си. Футболна звезда е.

Ерик се усмихна и кимна.

— Между другото, много ми харесва как си променил името си. Найт е чудесна фамилия. — Опитвах се да поддържам разговора е нещо почти смислено.

Той се разсмя.

— Не съм го променял. Ерик Найт е истинското ми име.

— Е... все пак ми харесва. — Защо някой просто не ме застреля?

— Благодаря.

Той погледна часовника си и видях, че е почти шест и половина сутринта, от което се почувствах още по-странно.

— Скоро ще се съмне — каза той.

Стана ми ясно, че е време да се разделяме, и се опитах да стана, без да изпусна Нала. Тогава усетих ръцете на Ерик, който ми помогна да се изправя. Стоеше толкова близо до мен, че опашката на Нала се търкаше в него.

— Мислех да те питам дали искаш да хапнем нещо, но единственото място, където предлагат храна в момента, е залата, в която беше ритуалът. Предполагам, че не искаш да се върнеш там точно сега?

— Определено не искам. А и точно сега не съм гладна. — Коего беше огромна лъжа, както осъзнах веднага, щом го казах. Само при споменаването на храна усетих, че умирам от глад.

— Добре, а имаш ли нещо против да те изпратя до общежитието?

— Не — опитах се да говоря небрежно.

Стиви Рей, Деймиън и Близначките направо щяха да умрат на място, ако ме видят с Ерик.

Не си говорихме нищо по пътя, но мълчанието ни не беше тягостно и неудобно. Всъщност беше приятно. От време на време ръцете ни се докосваха и аз се замислих колко е готин и колко би ми било приятно, ако хване ръката ми.

— Не отговорих на въпроса ти — каза изведнъж той. — Първия път, когато опитах кръв, беше на ритуала и тогава не ми хареса, но ставаше все по-добре е всеки следващ път. Сега бих казал, че е прекрасно, но това усещане дойде с времето. И определено ми харесва как ме кара да се чувствам.

— Замаян и сякаш коленете ти омекват? Все едно си пиан, само че не си.

— Да. А знаеш ли, че вампирите не могат да се напиват? — Поклатих глава. — Промяната прави нещо на метаболизма ти. Дори за новаците е много трудно да станат пиани.

— Значи да пиеш кръв е вампирският начин да се натряскаш?

Той вдигна рамене.

— Може би. Но за всеки случай пиенето на човешка кръв е забранено за всички ученици.

— Тогава защо никой учител не направи нещо за своеволията на Афродита?

— Тя не пие човешка кръв.

— Ерик, нали бях там. Във виното определено имаше кръв. Кръвта на Елиът.

— Но той не е човек.

— Чакай! Искаш да кажеш, че е забранено да се пие кръв само от хора... — казах аз бавно. О, по дяволите, точно каквото аз бях направила! — Но няма проблем да пиеш кръвта на друг новак?

— Само ако той се съгласи.

— Но в това няма никакъв смисъл!

— Естествено, че има. За нас е нормално с настъпването на Промяната телата ни да се променят и да започнем да изпитваме Жажда. Новаците се възстановяват много бързо, така че няма реална опасност някой да пострада. А и няма никакви странични ефекти, както например, ако вампир пие от кръвта на жив човек.

Думите му прокълтяха в главата ми със страшна сила. Хванах се за първото нещо, което ми се искаше да изясним.

— Жив човек! Само не ми казвай, че има странични ефекти, за разлика от пиенето на кръв от трупове! — Отново започна да ми се гади.

— Не, имах предвид, за разлика от пиене на кръв от донор вампир.

— Никога не съм чувала за такова нещо.

— Повечето хора не са. Ще учиш за това чак в пети курс.

Спомних си, че исках да изясним още един момент.

— Какво имаш предвид под странични ефекти?

— Тъкмо започнахме да учим за това по социология. Става дума за това, че когато възрастен вампир пие кръв от жив човек, се оформя много силна връзка между тях. Не от страна на вампира, но човекът се увлича много силно. Става опасно за него. Помисли си само. Загубата на кръв сама по себе си не е нещо хубаво. Освен това ние надживяваме хората с десетилетия, понякога и с векове. Погледни на нещата от човешка гледна точка — би било адски гадно да си безумно влюбен в някого, който изобщо не остарява, докато ти тотално се сбръчкваш и умираш.

Замислих се отново за екзалтирания поглед на Хийт и реших, че колкото и да ми е трудно, ще разкажа всичко на Неферет, на всяка цена.

— Да, би било много гадно — казах разсеяно.

— Стигнахме.

С изненада забелязах, че сме до вратата на женското общежитие. Вдигнах поглед към него.

— Е, благодаря, че ме проследи — изрекох с шеговита усмивка.

— И ако ти трябва пак някой, който да те преследва без покана, да знаеш, че аз съм човекът.

— Ще го запомня, благодаря.

Наместих Нала на хълбока си и започнах да отварям вратата.

— Хей, Зи. — Обърнах се. — Не връщай роклята на Афродита. Това, че те покани вътре в кръга, определено означава, че ти предлага членство в „Дъщерите на мрака“, а традицията изисква кандидатката за Висша жрица да поднесе подарък на новото момиче при първия му ритуал. Не си представям как би се съгласила, но въпреки това имаш право да запазиш роклята. Особено пък като се има предвид, че в нея изглеждаш сто пъти по-добре отколкото Афродита.

Той направи крачка към мен и хвана ръката ми (единствената свободна, защото в другата държах котката), обърна я с китката към себе си и очерта с пръст вената, от което сърцето ми заби лудо.

— Трябва също да знаеш, че ако някога ти се прииска капка кръв, аз съм насреща. Запомни го.

Без да откъсва поглед от мен, ухапа китката ми — точно там, където се усещаше пулса. Усетих невероятен гъдел в стомаха. Струваше ми се, че ще полетя, започнах да дишам учестено. Усетих тръпка на желание да преминава по тялото ми. Знаех си, че може да ме разтърси. Той облиза с език китката ми, което отново ме накара да потръпна.

Усмихна се и потъна в нощта, която отстъпваше мястото си на зората.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Китката ми все още беше изтръпнала от неочакваната целувка на Ерик (както и от ухапването му) и не бях сигурна дали изобщо съм в състояние да говоря. За щастие в общата стая в общежитието имаше много малко момичета. Те и без това не ми обърнаха голямо внимание, защото гледаха в захлас „Следващият топ модел на Америка“. Бързо се шмугнах в кухнята и оставих Нала на пода, като се надявах, че няма да избяга, докато си направя сандвич. Всъщност тя нямаше подобни намерения. Ходеше след мен и от време на време измякуваше недоволно. Отговарях ѝ със „Знам“ и „Така е“, защото предполагах, че ме упреква за идиотския начин, по който се държах тази вечер. И беше права.

След като си направих сандвич, си взех и един пакет солети, налях си кола, грабнах котката и се качих по стълбите.

— Зоуи! Толкова се притеснявах за теб. Разкажи ми какво стана!
— Стиви Рей лежеше с книга в леглото и очевидно ме чакаше да се върна. Пижамата ѝ беше цялата на каубойски шапки, а късата ѝ коса стърчеше на една страна, сякаш беше заспала така. Заклевам се, имаше вид на дванайсетгодишна.

— Ами... — започнах аз весело — изглежда си имаме домашен любимец. — Обърнах се така, че Стиви Рей да види Нала. — Ето, помогни ми, че може да изпусна нещо.

— Великолепна е! — Стиви Рей се доближи и опита да вземе Нала в ръце, но котката така се вкопчи в мен, все едно приятелката ми ѝ мислеше злото. Наложих се Стиви Рей да вземе храната и да я сложи на масата зад мен. — Роклята ти е невероятна!

— Да, трябваше да се преоблека преди ритуала. — Което ми напомни да върна роклята на Афродита. Не бих задържала този „подарък“, въпреки че според Ерик би трябвало. Както и да е. Връщането на роклята ще е добър повод да ѝ „благодаря“, че „забрави“ да ми спомене за кръвта във виното. Гадна кучка.

— И... как беше?

Седнах на леглото и подадох на Нала солетка, с която тя се забавляваше известно време и ме остави на мира. След това отхапах голяма хапка от сандвича. Вярно, че бях ужасно гладна, но всъщност печелех време. Не знаех колко мога да разкажа на Стиви Рей. Цялата работа е кръвта беше прекалено объркваща и прекалено гнусна. Дали щеше да се отврати от мен? Или щеше да се уплаши?

Преглътнах и реших да насоча разговора към по-безопасна тема:

— Ерик Найт ме изпрати дотук.

— Стига, бе! — Тя започна да се подрусва на леглото ентусиазирано. — Разкажи ми всичко.

— Целуна ме — казах и вдигнах многозначително вежда.

— Сигурно се шегуваш! Къде? Кога? Готино ли беше?

— Целуна ръката ми.

Реших да излъжа набързо. Не ми се искаше да разказвам цялата история с кръвта, пулса, китката и ухапването.

— Направи го, когато ми пожела лека нощ. Бяхме точно пред вратата на общежитието. И да, беше страхотно. — Ухилих се доволно отново и отхапах от сандвича.

— Предполагам, че Афродита се е подрискала от яд, като те е видяла да си тръгваш с него.

— Ами всъщност... аз си тръгнах преди него, а той ме настигна. Аз... ъ-ъ-ъ... излязох да се поразходя край стената и там намерих Нала. — Погалих я по главата, а тя затвори очи и започна да мърка. Всъщност ми се струва, че по-скоро тя ме намери. Както и да е, покатерих се на оградата, за да я смъкна от дървото, и няма да повярваш, видях нещо, което много приличаше на призрака на Елизабет, а после се появиха почти бившето ми гадже Хийт и бившата ми най-добра приятелка.

— Какво? Кой? Чакай малко, я по-бавно. Започни с призрака на Елизабет.

Сдъвках си хапката и продължих разказа си:

— Беше много странно и зловещо. Седях си на стената и гушках Нала, когато нещо привлече вниманието ми. Погледнах надолу и видях момиче. То се обърна към мен и ме погледна със светещи в червено очи. Сигурна съм, че беше Елизабет.

— Не може да бъде! Изкара ли ти акъла?

— И питаш! Щом ме видя, нададе ужасяващ писък и избяга.

— Аз сигурно щях да се гътна от страх.

— Аз също, но нямах много време, понеже веднага се появиха Хийт и Кайла.

— Какво имаш предвид? Как е възможно да са били там?

— Не, не бяха там. Бяха от другата страна на оградата. Сигурно са ме чули да успокоявам Нала, която напълно изтрещя при вида на призрака, защото дойдоха тичешком.

— И Нала ли го видя?

Кимнах.

— Значи сигурно наистина е имало призрак. — Стиви Рей потръпна.

— Сигурна ли си, че е мъртва? — почти прошепнах аз. — Да не би да е станала някаква грешка и тя все още да обикаля из училището?

Звучеше откачено, но не по-откачено, отколкото да видиш призрак.

Стиви Рей преглътна тежко.

— Мъртва е. Видях я как умира. Целият курс я видя.

Тя изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да заплаче. Разговорът започна да става много зловещ, затова реших да сменя малко темата:

— Е, може и да съм се объркала. Може да е било друго момиче, което просто прилича на нея и има странни очи. Беше тъмно, а и точно тогава Хийт и Кайла се появиха.

— А какво са правили там?

— Хийт каза, че са дошли да ме измъкнат от тук. — Завъртях очи от досада. — Можеш ли да си представиш?

— Те идиоти ли са?

— Явно. О, и забелязах, че Кайла сваля Хийт.

— Кучка!

— Няма майтап. Както и да е. Казах им да си тръгват и да не се връщат повече. Бях много потисната от цялата случка и тогава Ерик ме намери.

— Аууу! Беше ли романтично?

— Да, определено. И ме нарича Зи!

— О, прякорът е много добър знак.

— Точно това си помислих и аз.

— И тогава те изпрати до общежитието?

— Предложи ми да идем някъде да хапнем, но единственото отворено място беше залата е ритуала, а аз не исках да се връщам повече там...

О, мамка му! Това не трябваше да го казвам.

— Гадно ли беше с „Дъщерите на мрака“?

Погледнах Стиви Рей право в детските ѝ очи и разбрах, че не мога да ѝ разкажа за пиенето на кръв. Не и сега.

— Ами, нали видя Неферет? Изглеждаше едновременно красива, секси и вълнуваща. — Стиви Рей кимна. — Афродита правеше почти същите неща, но изглеждаше като абсолютна мръсница.

— Винаги съм знаела, че е противна кучка.

— На мен ли го казваш. Вчера, точно преди Неферет да ме доведе тук, видях как Афродита се опитваше да направи свирка на Ерик.

— Стига, бе! Ама че мръсница. Чакай, чакай. Казваш, че се е опитвала. Как така?

— Ами той ѝ казваше да престане и я буташе назад. Каза ѝ, че не я иска повече.

Стиви Рей се усмихна:

— Надявам се, че това я е накарало да загуби и малкото мозък, с който разполага.

Спомних си колко разпалена и настоятелна беше тя, дори когато той категорично ѝ отказваше.

— В интерес на истината, дори бих я съжалила, ако не беше толкова...

— Ако не беше такава кучка?

— Да, нещо толкова имам предвид. Държи се, сякаш има пълното право да бъде гадна колкото си иска, а ние трябва да ѝ се кланяме до земята.

Стиви Рей кимна.

— И приятелките ѝ са същите.

— О, запознах се вече с Трите Гадини.

— Имаш предвид Войнствената, Ужасната и Осата ли?

— Точно тях. Какво ли са си мислели, като са си избирали тези ужасни имена? — казах аз, докато похапвах солети.

— Каквото си мислят и цялата ѝ групичка. Че са нещо повече от останалите и че са недосегаеми, защото противната Афродита е

следващата Висша жрица.

Прибързано изрекох първото, което ми дойде наум:

— Не мисля, че Никс би го допуснала.

— Какво имаш предвид? Те вече са връзкарки, освен това Афродита е лидер на „Дъщерите на мрака“ от момента, в който дарбата ѝ стана известна.

— А каква е дарбата ѝ?

— Има видения, които предсказват бъдещи трагедии.

— Смяташ ли, че понякога си ги измисля?

— О, не. Тя е изключително стриктна. Но аз си мисля — а Деймиън и близначките са съгласни с мен, че тя споделя само виденията, които е получила в присъствието на други хора, на хора извън нейната групичка.

— Чакай малко. Искаш да кажеш, че тя вижда в бъдещето ужасни неща, но вместо да ги разкаже на някого, за да ги предотврати, тя си трае?

— Да. Миналата седмица получи видение по време на обяда и групичката кучки около нея я обгради. Тръгнаха да я извеждат от залата, но Деймиън налетя право на тях, защото закъсняваше за обяд, и ги разбута, за да мине. Ако не беше той, никой нямаше да научи, че Афродита е имала видение. И хората в един самолет щяха да загинат.

Задавих се със солетата. Докато кашлях, успях да изфъфля:

— Самолет с хора?! Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Деймиън разбрал, че Афродита има видение, и извикал Неферет. Афродита нямало как да не ѝ разкаже видението си, което представлявало самолет, който избухва веднага след излитането си. Видението ѝ било толкова ясно, че тя успяла да опише летището и да види номера на самолета. След тази информация Неферет се свързала с летището в Денвър. Те повторили техническата проверка на самолета и открили повреда, която неминуемо щяла да доведе до избухване по време на излитане. Но аз познавам Афродита много добре и ми е ясно, че тя нямаше да каже и думичка, ако не я бяха хванали. Разбира се, тя изтърси пред всички грандиозната лъжа, че приятелките ѝ всъщност я водели при Неферет. Пълни тъпотии.

Започнах да казвам, че не ми се вярва дори Афродита и нейните кучки да допуснат смъртта на стотици хора, но после си спомних какви отвратителни неща наприказваха тази вечер. „Човешките мъже

са гадове. И до един трябва да умрат.“ Стана ми ясно, че това не са били просто думи.

— А защо Афродита не е излъгала Неферет? Например да ѝ каже друго летище или друг номер на самолета?

— Не е възможно да излъжеш вампир, особено ако ти задава директен въпрос. И нека не забравяме, че Афродита иска да стане Висша жрица повече от всичко. Ако Неферет разбере каква е всъщност, шансовете ѝ драстично ще намалееят.

— Афродита просто няма как да стане Висша жрица. Прекалено е себична и изпълнена е омраза. Както и приятелките ѝ.

— Така е, но Неферет не е на съвсем същото мнение. Освен това беше неин ментор.

Примигах шокирано.

— Сигурно се шегуваш! И не е забелязала какво лайно е тя? — Това просто не можеше да е вярно. Неферет е малко по-умна.

Стиви Рей вдигна рамене.

— Покрай Неферет тя се държи по друг начин.

— Но все пак...

— И има много силна дарба, което недвусмислено означава, че Никс има специални планове за нея.

— Или по-скоро, че е демон от ада и черпи силите си от Тъмната страна. Ехо, кой ли не е гледал „Междузвездни войни“? Трудно беше да повярваш, че Анакин Скайуокър ще се поддаде на Тъмната страна, а виж какво стана после.

— Зоуи, това са пълни измислици.

— Все пак мисля, че има някаква логика.

— Тогава опитай да говориш с Неферет.

Замислих се за това, докато дъвчех сандвича си. Може би наистина ще го направя. Неферет изглежда твърде умна, за да се хване на игричките на Афродита. Тя сигурно се досеща за някои от нещата, които правят кучките. Може би просто трябва някой да ѝ каже директно.

— А някой досега не се ли е опитвал да каже на Неферет за Афродита?

— Аз поне не съм чувала.

— А защо не?

На Стиви Рей ѝ стана малко неудобно.

— Изглежда ми като някаква клюкарска история. Какво бихме могли да ѝ кажем? Струва ни се, че Афродита може би крие виденията си и единственото доказателство, с което разполагаме, е фактът, че е гадна кучка. — Тя поклати глава. — Не, просто не виждам как Неферет взема на сериозно подобно нещо. Но дори да предположим, че ни повярва, какво би могла да направи? Няма как да изрита Афродита училището, където да си изкашля вътрешностите до смърт. Пак ще си остане тук в училище и пак ще е заобиколена от кучките си и всички онези момчета, които са готови да направят за нея каквото пожелае, само за да ги докосне с гадните си пръсти. Смятам, че просто не си струва.

Стиви Рей имаше право, но това просто не ми харесваше. Никак, ама никак не ми харесваше.

Нещата могат да се променят, ако някои по-силен новак заеме мястото на Афродита като лидер на „Дъщерите на мрака“

Подскочих гузно и се опитах да го прикрия, като отпих голяма глътка кола. Какви си ги мислех? Аз не бях жадна за власт. Не исках да ставам Висша жрица, нито да се изправям в схватка срещу Афродита и половината училище (при това по-красивата половина). Просто искам да намеря мястото си в този нов живот. Място, което да чувствам като свой дом. Място, на което ще принадлежа и ще бъда като всички останали.

Тогаваш си спомних колко осезаемо почувствах призоваването на елементите по време на двата ритуала и колко трудно ми беше да се заставя да остана в кръга, вместо да се присъединя към Афродита в призоваването.

— Стиви Рей, когато бяха призовани елементите, ти почувства ли нещо по-различно? — попитах внезапно.

— Какво имаш предвид?

— Ами например, когато призовавах огъня, усети ли да ти става горещо?

— Не. Искам да кажа, че наистина ми е много приятна тази част с призоваването и когато Неферет изрича молитвата, усещам силен прилив на енергия да преминава през целия кръг, но това е всичко.

— Значи никога не си усещала вятър, когато призовават въздуха, или миризма на дъжд за водата? Или пък трева под краката си за земята?

— Няма начин. Само Висша жрица със специална дарба за елементите би могла. — Тя млъкна рязко. — Да не би да ми казваш, че ти си усетила всички тези неща?

— Може би — промълвих засрамено.

— Може би!? Зоуи, имаш ли представа какво може да означава това?

Поклатих глава.

— Тъкмо миналия път по социология учихме за най-могъщата Висша жрица в историята. Не е имало жрица с дарба за всичките четири елемента от векове насам.

— Пет.

— Пет! Почувствала си нещо и за духа, така ли?

— Да, така мисля.

— Зоуи! Това е поразително. Не мисля, че изобщо е имало Висша жрица, която да е имала такава дарба. — Тя посочи белега ми. — Заради него е. Той показва, че си различна и ти наистина си такава.

— Стиви Рей, нали това ще си остане между нас засега? Искам да кажа, не споменавай дори на Деймиън и близначките. Искам просто... просто да си подредя мислите малко. Струва ми се, че всичко се случва прекалено бързо.

— Но, Зоуи...

— А може и да греша — прекъснах я набързо. — Ами ако просто съм била превъзбудена или нервна, понеже никога преди това не съм била на ритуал? Представяш ли си колко неудобно ще се получи, ако разглася на всички: „Хей, аз съм единственият новак в историята, който има дарба за всичките пет елемента!“, а накрая се окаже, че е било нерви?

— Не знам. Все още смятам, че трябва да кажеш на някого.

— Да, тогава Афродита ѝ нейната тълпа ще се пръснат кеф, ако се окаже, че си въобразявам разни неща.

Стиви Рей пребледня.

— Човече, адски си права. Би било наистина много гадно. Няма да казвам нищо, докато не си готова. Обещавам.

Реакцията ѝ ми напомни да я питам нещо, което отдавна се канех:

— А какво толкова ти е направила Афродита?

Стиви Рей погледна надолу, стисна ръце и присви рамене, сякаш внезапно е почувствала силен студ.

— Покани ме на ритуал. Тук бях отскоро, може би от месец. Бях въодушевена, че групичката на важните клечки ме канят. — Тя поклати глава, без да ме поглежда. — Беше глупаво от моя страна, но все още не познавах никого особено добре и си помислих, че те могат да ми бъдат приятели. Така че отидох. Но те не искаха да бъда една от тях. Искаха да съм... кръвен донор за техния ритуал. Даже ме наричаха „хладилник“, все едно не ставам за нищо друго, освен да им съхранявам кръв. Разплакаха ме и когато не се съгласих, ми се присмяха и ме изритяха навън. Така срещнах Деймиън, Ерин и Шоуни. Те се разхождаха там и ме видяха да излизам тичешком от залата. Настигнаха ме и ми казаха да не се притеснявам за това. Оттогава са ми приятели. — Най-сетне погледна към мен. — Съжалявам. Щях да ти кажа за това по-рано, но знаех, че няма да се опитат да направят същото с теб. Ти си прекалено силна, а Афродита е твърде заинтригувана от белега ти. Освен това си достатъчно красива, за да бъдеш една от тях.

— Хей, ти също си красива! — Прилоша ми при мисълта за Стиви Рей, която можеше да е на мястото на Елиът... при мисълта да пия от кръвта ѝ.

— Не, аз просто съм симпатична, но не съм като тях.

— Аз също не съм като тях! — извиках и стреснах Нала, която подремваше блажено.

— Знаем, че не си. Нямах това предвид. Просто исках да кажа, че ми е ясно защо те поканиха. Те искат да се присъединиш към тях, а не да те използват по този начин.

— Напротив — те успяха да ме измамат, а се постараха и да ме изплашат. Но защо? Чакай! Сещам се какво са целели. Ерик каза, че когато за пръв път е опитал кръв, му се е сторило отвратително и е побягнал, повръщайки. Аз съм тук само от два дни. Искали са да направят нещо, с което да ме отвратят от своите ритуали и да ме накарат да се страхувам от тях.

Изобщо не са искали да ставам част от „Дъщерите на мрака“, но също така не биха казали на Неферет, че не ме искат. Вместо това са се постарали аз да откажа да се присъединя към тях. Поради някаква сбъркана причина грубиянката Афродита иска да ме държи настрана от

„Дъщерите на мрака“. Грубиянството винаги страшно ме е нервирало, така че ми стана ясно какво трябва да направя.

О, мамка му! Трябваше да се присъединя към „Дъщерите на мрака“.

— Зоуи, нали не ми се сърдиш? — попита Стиви Рей тихо.

— Разбира се, че не. Била си права. Афродита нямаше намерение да ме кара да давам кръв. — Напъхах в устата си последната хапка от сандвича и смених набързо темата: — Хей, наистина съм като пребитата. Можеш ли да ми помогнеш да намерим котешка тоалетна за Нала, за да мога малко да подремна.

Стиви Рей стана с въодушевление и измъкна голяма чанта, от която извади котешка тоалетна, купички за храна и вода, котешка храна (с витамини и минерали за подхранване на козината) и пакет с пълнеж за тоалетната.

— Как разбра, че ще ми трябва?

— Не съм. Намерих го пред вратата, когато се прибирах от вечеря. — Тя бръкна отново в чантата и извади от там свитък, завързан е красива кожена панделка, по която проблясваха малки сребърни капси. — Ето, за теб е.

Отворих го и вътре имаше само един ред.

Скайлар ми каза, че тя ще дойде.

Беше подписано с една-единствена буква: Н.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябваше да говоря с Неферет. Замислих се за това, когато на другата сутрин със Стиви Рей бързахме за закуска. Не исках да й казвам нищо за моите предполагаеми реакции по време на призоваването на елементите. Може и да съм се заблудила с всичко това. Какво би станало, ако кажа на Неферет, а тя ме подложи на някакъв тест за дарби (нищо чудно да има и такова нещо в това училище) и се види, че единствената ми дарба е развинтеното ми въображение? По никой начин не искам да се подлагам на това. Смятам да си трая, докато науча повече. Също така смятам да не й споменавам нищо за призрака на Елизабет. Все пак не искам Неферет да ме помисли за откачалка. Тя е готина, но също така е и възрастна и направо я чувам как ми казва: „Всичко това е плод на въображението ти, защото в живота ти настъпват много промени...“

Но определено трябва да поговоря с нея за тази история с Жаждата. (Ако толкова ми е харесало, защо ми прилошава само при мисълта за това?)

— Мислиш ли, че ще идва с теб в часовете? — попита Стиви Рей, като имаше предвид Нала.

— Може ли? — попитах аз и погледнах към Нала, която се търкаше в краката ми.

— Питаш дали е позволено ли? Котките могат да ходят където си поискат.

— Хм, ами в такъв случай ми се струва, че ще върви след мен по цял ден.

— Радвам се, че не е моя. От това, което видях, като се включи алармата, тази котка е страшен окупатор на възглавници.

Засмях се.

— Права си. Погледни колко е малка, а успя да ме измести от собствената ми възглавница. Хайде, да тръгваме, че ще закъснеем.

Изправих се рязко с купата си в ръка и за малко да се блъсна в Афродита. Както винаги, придружена от Ужасната и Войнствената.

Осата не се виждаше наоколо. Гадната усмивка на Афродита ми напомни на пиранята, която видях миналата година, когато учителят по биология ни заведе в един аквариум.

— Хей, Зоуи! Толкова бързо си тръгна снощи, че не успях да ти кажа „чао“. Съжалявам, че не си изкара добре. Много жалко, но „Дъщерите на мрака“ не са за всеки. — Тя погледна към Стиви Рей и повдигна устни в лека иронична усмивка.

— Всъщност снощи изкарах страхотно и адски ми хареса роклята, която ми даде! — възкликнах възторжено. — Благодаря ти за поканата да се присъединя към „Дъщерите на мрака“. Приемам. Без колебание.

Гадната усмивка на Афродита помръкна.

— Наистина ли?

Ухилих се като пълен идиот.

— Наистина! Кога е следващата среща или ритуал, или каквото и да е? Или просто да питам Неферет? Тази сутрин ще се виждам с нея. Знам, че ще бъде много щастлива да научи колко добре ме посрещнахте снощи и че вече съм част от „Дъщерите на мрака“.

Афродита се поколеба само за миг. След това се усмихна и перфектно уцели моя небрежен тон.

— Да, предполагам, че Неферет ще бъде много доволна да го научи. Но аз съм лидер на „Дъщерите на мрака“ и знам графика ни наизуст. Няма смисъл да занимаваш Неферет с такива маловажни въпроси. Утре ще празнуваме Самхайн. Облечи своята рокля. — Тя така подчерта думата, че се усмихна широко. Исках да я засегна и бях успяла. — Ще се срещнем в същата зала след вечеря, в четири и половина.

— Чудесно, ще бъда там.

— Добре, това е много приятна изненада — изтърси тя мазно. И последвана от Ужасната и Войнствената (които изглеждаха меко казано шокирани), напусна кухнята.

— Кучки! — промърморих под носа си. Обърнах се към Стиви Рей, която ме гледаше с паническо изражение, застинало на лицето ѝ.

— Ще се присъединиш към тях?

— Не е каквото си мислиш. Хайде, ще ти разкажа по пътя.

Оставих съдовете в миялнята и поведох безмълвната Стиви Рей навън. Нала подтичваше след мен и съскаше срещу всяка котка, която

се опитваше да ме доближи.

— Влизам като шпионин. Точно както ти предложи снощи.

— Не, това не ми харесва — възпротиви се тя.

— Никога ли не си чувала старата поговорка „Дръж приятелите си близо, а враговете — още по-близо“?

— Да, но...

— Точно това и правя. Афродита си проправя път напред чрез гадости. Тя е себична и зла. Не може да е това, което Никс би искала за своя Висша жрица.

Стиви Рей облещи очи.

— Смяташ да я спреш ли?

— Е, поне мисля да опитам.

И докато го изричах, усетих сапфирения полумесец на челото ми да потръпва.

— Благодаря за котешките принадлежности, които си взела за Нала — казах аз.

Неферет вдигна поглед от това, което четеше, и се усмихна.

— Нала — страхотно име! Но трябва да благодариш на Скайлар, не на мен. Той ми каза, че тя идва. — Неферет се загледа в рижата топка козина, която нетърпеливо обикаляше около мен. — Много е привързана към теб. — Тя вдигна очи към мен и погледите ни се срещнаха. — Зоуи, кажи ми, досега чувала ли си я да ти говори с глас? И случвало ли ти се е да знаеш точно къде е, дори когато не е при теб?

Примигах смутено. Неферет сигурно си мисли, че имам дарба, свързана с котките.

— Не, аз... не съм я чувала да говори. Но доста често ми мяука. И няма как да знам къде е, ако не е с мен, защото винаги е с мен.

— Страхотна е. — Неферет протегна пръст към Нала. — Ела тук, мъниче.

Изведнъж Нала скочи върху бюрото на Неферет, разпилявайки листове навсякъде.

— О, Неферет, много съжалявам! — Посегнах да взема Нала, но тя не ми позволи. Започна да гали котето по главата, а то затвори очи и замърка.

— Котките винаги са добре дошли тук, а листовете лесно ще ги събера. И така — за какво искаше да говорим, Зоуибърд?

Нарече ме с прякора, който баба ми измисли, и от спомена за нея направо ме заболя сърцето. Липсваше ми толкова много, че не успях да съдържа сълзите си.

— Липсва ли ти предишният дом? — попита ме нежно тя.

— Не, определено не. Само баба. Но бях толкова заета, че явно го осъзнавам едва сега.

— Не ти е мъчно за родителите ти.

Не го каза като въпрос, но имах чувството, че трябва да ѝ отговоря.

— Не. Може да се каже, че нямам баща, той ни изостави, когато бях малка. А преди три години майка ми се омъжи повторно и... ами...

— Можеш да ми кажеш. Давам ти думата си, че няма да разкажа на никого.

— Мразя го — изрекох с повече омраза, отколкото предполагах, че изнизвам. — Откакто се присъедини към нашето семейство — казах думата с ирония, — нищо не е както трябва. Майка ми напълно се промени. Сякаш не може да ми бъде и майка, и негова съпруга. Онази къща отдавна престана да е мой дом.

— Моята майка почина, когато бях на десет. Баща ми не се ожени повторно. Вместо това започна да ме използва като съпруга. От тогава чак до момента, в който Никс ме беляза и спаси, той ме изнасилваше. — Неферет замълча и ми даде време да преглътна шока си от думите ѝ. — Като казах, че разбирам какво е домът ти да се превърне в непоносимо място, наистина го мислех.

— Това е ужасно... — Просто не знаех какво повече да кажа.

— Тогава беше. Сега е просто лош спомен. Зоуи, хората от твоето минало и настояще ще стават все по-незначителни с времето и рядко ще си спомняш за тях. Ще го разбереш по-добре, когато настъпи Промяната.

Имаше хлад в гласа ѝ, от който се почувствах странно.

— Не искам да преставам да се сецам за баба — чух се да казвам.

— Разбира се, че не искаш. — Тя отново стана приветлива. — Едва девет вечерта е. Защо не ѝ се обадиш? Може би малко ще

закъснееш за часа по актьорско майсторство, но аз ще предупредя професор Нолън да те извини.

— Благодаря. Много бих се зарадвала. Но не заради това исках да говорим. — Поех си дълбоко дъх. — Снощи пих кръв.

Неферет кимна.

— Да, „Дъщерите на мрака“ често смесват ритуалното си вино с кръв от третокурсник. Явно така им харесва. Това много ли те притеснява, Зоуи?

— Ами, аз първоначално не знаех. А после... да, притесни ме.

Неферет се намръщи.

— Не беше много етично от страна на Афродита да не ти каже. Трябвало е да имаш избор дали да пиеш. Ще поговоря с нея.

— Не! — извиках, а после се постарях да се успокоя и да звуча по-уравновесено. — Не, наистина няма нужда. Ще се оправя. Реших да се присъединя към „Дъщерите на мрака“ и не искам още от самото начало да изглежда, сякаш се мъча да създавам проблеми на Афродита.

— Вероятно си права. Афродита е доста темпераментна, но аз вярвам в теб и смятам, че можеш да се справиш и сама. Тук се стремим да насърчаваме учениците сами да решават конфликтите помежду си, когато е възможно. — Тя ме гледеше с тревожно изражение. — Нормално е, когато опитваш кръв за пръв път, да ти се стори доста неприятно. Щеше да си наясно с това, ако беше тук от по-отдавна.

— Напротив. Беше прекрасно на вкус. Ерик ми каза, че не било обичайна реакция.

Неферет склочи вежди.

— Да, определено не е. Почувства ли се замаяна или развеселена?

— И двете.

Неферет се загледа в белега ми.

— Ти си уникална. Зоуи Редбърд. Мисля, че ще е най-добре да те преместя в часа по социология на шести курс.

— Наистина бих предпочела да не го правите. И без това вече се чувствам достатъчно странна, задето всички се взират в челото ми и гледат дали няма да направя нещо кой знае колко странно. Ако ме преместите в час с ученици, които учат тук вече три години, наистина всички ще решат, че съм откачалка.

Неферет се поколеба за миг, без да спира да гали Нала.

— Разбирам какво имаш предвид, Зоуи. Не съм била тийнейджърка от сто години, но пък имам адекватни спомени и помня какво беше да минаваш през Промяната. — Тя въздъхна. — Добре, какво ще кажеш за следния компромис. Ще продължиш да учиш социология е трети курс, но ще ти давам да четеш текстовете, които учим с по-големите. Ще четеш по една глава на седмица и задължително ще ме питаш, ако имаш някакви въпроси.

— Съгласна съм.

— Зоуи, знаеш, че посредством Промяната ти се превръщаш в напълно ново същество. Вампирите не са хора, макар да изглеждат като такива. Сега може да ти звучи ужасно, но Жаждата за кръв с толкова нормално нещо за новия ти живот, колкото досега е било... пиенето на кола.

— Ти всичко ли знаеш?

— Никс беше щедра към мен, когато ми даваше дарби. Освен способността да общувам с любимите ни котки и лечителството, имам много силна интуиция.

— Можеш да четеш мислите ми? — попитах нервно.

— Не точно. Просто усещам някои неща. Сега например виждам, че снощи се е случило още нещо, за което искаш да говориш с мен.

Поех си дълбоко въздух:

— Бях много разстроена, когато разбрах за кръвта, и побягнах от залата. Така намерих Нала. Беше се покачила на едно дърво, което се намирало много близо до стената. Мислех си, че се е заклецила там, така че се покатерих да я взема. Докато й говорех, двама мои бивши съученици ме намериха.

— Какво се случи? — Неферет беше като замръзнала. Вече не галеше Нала, цялото ѝ внимание беше насочено към мен.

— Нищо хубаво. Те... те бяха напушени. — Добре де, това защо трябваше да го казвам?

— Опитаха ли се да ти направят нещо?

— Не, нищо подобно. Бяха бившата ми най-добра приятелка и почти бившият ми приятел.

Неферет вдигна въпросително вежди.

— Ами... с него престанахме да излизаме, но все още има нещо между нас. — Тя кимна с разбиране и ме подкани да продължа. — С Кайла като че ли се скарахме. Сторих ѝ се много променена, а

предполагам, че и тя на мен. Никоя от нас не хареса това, което видя. — Щом го изрекох, осъзнах, че е вярно. Не че Кайла се беше променила, тя си беше абсолютно същата. Просто аз я виждах с други очи. Малките неща, на които преди не бях обръщала внимание, като непрекъснатото ѝ дърдорене и гадната ѝ страна, сега ме подразниха прекалено много. — Както и да е. Тя си тръгна и аз останах насаме с Хийт. — Замълчах, защото не бях сигурна как да разкажа останалото. Неферет присви очи.

— Изпитала си желание да пиеш от кръвта му.

— Да — прошепнах аз.

— А направи ли го, Зоуи? — гласът ѝ беше рязък.

— Опитах само капка. Одрасках го. Нямах намерение да го правя, но когато чух биенето на пулса му, не можах да устоя и го одрасках.

— Значи не си пила директно от раната?

— Започнах, но Кайла се върна и ни прекъсна. Тя напълно откачи и накара Хийт да си тръгват.

— А той не искаше?

Поклатих глава.

— Не, не искаше. — Имах чувството, че отново ще се разплача. — Неферет, ужасно съжалявам! Не исках да го правя. Дори не осъзнавах какво правя, докато Кайла не изпищя.

— Разбира се, че не си осъзнавала какво става. Как може новобелязано момиче да е наясно с Жаждата? — Тя майчински ме потупа по рамото. — Най-вероятно не си му оставила Отпечатък.

— Отпечатък?

— Това често се случва, когато вампир пие директно от човека, особено ако преди това е имало установена връзка между тях. Затова е забранено на новаците да пият човешка кръв. Всъщност за възрастните вампири също е силно препоръчително да не се хранят от хора. Даже има цяла секта вампири, които смятат, че това е погрешно от морална гледна точка, и искат да го забранят със закон.

Забелязах, че очите ѝ потъмняха, докато говореше. Изражението ѝ изведнъж много ме притесни и потръпнах.

Внезапно очите ѝ се проясниха и тя придоби обичайния си вид. Даже се зачудих дали не съм си въобразила това необичайно помръкване.

— Но това е разговор, който е най-добре да запазим за часа по социология в шести курс.

А какво да правя с Хийт? — попитах.

— Нищо. Просто ми кажи, ако отново се опита да се свърже с теб. Ако ти позвъни, не вдигай. Ако си оставила Отпечатък у него, достатъчно е да чуе гласа ти, който ще му подейства като примамка и ще го тласне отново към теб.

— Звучи ми като нещо от „Дракула“ — промърморих аз.

— Няма нищо общо с тази нещастна книга! — отсече тя. — Брам Стоукър ни е описал като злодеи и това ни коства много проблеми е хората.

— Съжалявам, не исках да...

Тя махна с ръка.

— Не, аз не трябваше да те занимавам с неприязънта си към тази глупава книга. И не се притеснявай за Хийт. Сигурна съм, че ще се справи. Каза, че е бил напушен. Имаш предвид с марихуана?

Кимнах.

— Но аз не пуша — добавих набързо. — Той също не пушеше, както и Кайла. Не знам какво им е станало. Предполагам, че е защото се движат с онези футболисти от „Съюза“ и никой от двамата няма достатъчно здрав разум да откаже.

— В такъв случай възможно е реакцията му към теб да е свързана повече със степента му на опиянение от марихуаната, отколкото с Отпечатъка. — Тя ми подаде молив. — Но за всеки случай защо не запишеш тук трите имената на Хийт и Кайла, както и адресите им. О, и добави имената на футболистите от „Съюза“, ако ги знаеш.

— За какво са ви трите им имена? — Сърцето ми слезе в петите. — Няма да се обаждате на родителите им, нали?

Неферет се засмя.

— Разбира се, че не. Поведението на човешките младежи не е моя работа. Трябват ми, за да мога да наблюдавам тази група за признаци на евентуален Отпечатък.

— Какво ще стане, ако има такива? Какво ще стане с Хийт?

— Той е млад и Отпечатъкът ще е слаб, така че времето и дистанцията помежду ви ще го накарат евентуално да избледнее. Ако Отпечатъкът е сериозен, има начини това да се неутрализира. — Тъкмо

смятах да кажа, че може би трябва да се предприеме нещо, щом има начини, но тогава тя допълни: — И никой от тях не е приятен.

— О, добре тогава.

Написах имената и адресите на Кайла и Хийт. Нямах представа къде живеят момчетата от отбора на „Съюза“, но поне помнех имената им. Неферет извади от библиотеката учебник, на чиято корица със сребърни букви пишеше „Социология за шести курс“.

Започни с първа глава и прочети цялата книга. Докато я четеш, това ще бъде твоята домашна работа по социология вместо задачите, които ще давам на останалите от курса.

Взех учебника. Беше тежък, а корицата му ми се стори леденостудена.

Ако имаш някакви въпроси, каквито и да са, веднага ме потърси. Ако не съм тук, можеш да дойдеш в апартамента ми в храма на Никс. Намира се от входната врата по стълбите вдясно. Аз съм единствената жрица в храма в момента, така че целият втори етаж е мой. И не се тревожи, няма да ме притесниш. Ти си моят новак и работата ми е да се грижа за теб — топло се усмихна тя.

— Благодаря ти, Неферет.

— Опитай се да се успокоиш. Имаш докосването на Никс, а богинята се грижи за своите деца. — Тя ме прегърна. Сега ще кажа на професор Нолън, че съм те задържала, а ти вземи телефона и се обади на баба си.

Тя ме прегърна нежно и затвори вратата на кабинета след себе си.

Седнах на бюрото и се замислих колко прекрасна е тя и колко отдавна не се е случвало да получа такава прегръдка от майка си. И тогава, незнайно защо, се разплаках.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Здравей, бабо, аз съм.

О, момичето ми! Всичко наред ли е, миличка?

Усмихнах се и избърсах сълзите си.

Да, аз съм добре, просто много ми липсваш.

— И ти из мен, малка птичко моя! — Тя направи пауза, след което ме попита: — Майка ти обади ли ти се?

— Не.

Баба въздъхна:

— Сигурно не иска да те притеснява. Аз ѝ разказах това, което ми обясни Неферет — че дните и нощите ти са обърнати.

Благодаря ти, бабо, но не мисля, че това е причината да не ми се обажда.

— Може да ти се е обадила, но да не си чула. И аз ти звънях вчера, но ми се обади гласовата ти поща.

Изведнъж се почувствах неловко. Дори не бях проверявала съобщенията си.

Забравих да си заредя телефона. Той остана в стаята. Съжалявам, че съм пропуснала обаждането ти, бабо. — А после, за да я накарам да се почувства по-добре (и да спре да говори за това), казах: — Ще проверя обажданията си. Може би мама наистина ме е търсила.

— Най-вероятно е така, миличка. Така, кажи ми сега как вървят нещата там?

— Добре. Искам да кажа, има много неща, които ми харесват. Съучениците ми са готини. Даже имахме часове по фехтовка и езда.

— Това е чудесно, спомням си колко обичаше да яздиш Бъни!

— И си имам котка!

— О, Зоуи! Много се радвам. Ти винаги си обичала котките. А приятели ли се с останалите деца?

— Да, съквартирантката ми Стиви Рей е чудесна. И приятелите ѝ също ми допадат.

— Щом всичко е толкова хубаво, защо плачеш?

Трябваше да се досетя, че нищо не мога да скрия от нея.

— Ами просто... просто някои неща, свързани с Промяната, са ми доста трудни.

— Но ти си добре, нали? — Гласът ѝ беше изпълнен с тревога. — Как е главата ти?

— Нищо ми няма на главата. — Замълчах. Исках да ѝ кажа. Толкова силно исках, че щях да се пръсна. Но не знаех как. А и се страхувах. Страхувах се, че може да не ме обича повече. Искам да кажа, ето мама спря да ме обича, нали? По-скоро ме замени за нов съпруг, което е дори по-лошо, отколкото просто да спре да ме обича. Какво щеше да стане, ако и баба се отдръпнеше от мен?

— Зоуи, много добре знаеш, че можеш да ми кажеш всичко, нали?

— Трудно е, бабо... — отвърнах и прехапах устни, за да не се разплача.

— Тогава нека те улесня: каквото и да ми признаеш, аз няма да спра да те обичам и ще си остана твоя баба както днес, така и утре, и следващата година. Ще съм твоята баба дори когато се присъединя към света на духовете и от там пак ще те обичам, малка птичко моя.

— Пих кръв и ми хареса.

Без никакво колебание баба отвърна:

— Е, миличка, нали това правят вампирите?

— Да, но аз не съм вампир. Аз съм новак едва от няколко дни.

— Ти си специална, Зоуи. Винаги си била. Няма причина това да се променя точно сега.

— Не се чувствам специална. Чувствам се като някакъв изрод.

— Тогава не забравяй, че ти си все още себе си. Независимо че си била белязана. Независимо че минаваш през Промяната. Вътре в теб душата ти е все още твоята. Външно можеш да изглеждаш като непозната, която сякаш си срещала и преди, но е достатъчно да надникнеш в душата ѝ и ще разбереш, че я познаваш от шестнайсет години.

— Непознатата... — прошепнах аз. — Откъде знаеш?

— Ти си моето малко момиче. Ти си дъщеря на моя дух. Не е трудно да се досетя какво изпитваш. Просто си представям какво аз бих изпитала.

— Благодаря ти, бабо.

— Няма за какво, У-вет-си а-ге-хут-са.

Усмихнах се на начина, по който звучеше индианската дума за дъщеря. Толкова магически и толкова специално, сякаш е някаква титла, дадена от богинята. Богинята...

— Бабо, има още нещо.

— Разкажи ми, Зоуи.

— Мисля, че почувствах призоваването на петте елемента в ритуалния кръг.

— Ако това е вярно, значи си надарена със специални сили, Зоуи. А ти знаеш, че с големите сили идват и големите отговорности. Сред твоите предци има много Вождове, Старейшини, Лечители и Мъдречи. Трябва много да мислиш, преди да действаш. Богинята не те е дарила със специални сили просто така. Използвай ги внимателно и се постарай Никс и твоите предци, да се гордеят с теб.

— Ще положа всички усилия, бабо.

— Това е всичко, което бих поискала от теб, Зоуи.

— Тук има момиче, което също притежава специални сили, но тя е ужасен човек. Грубиянка и лъжкиня. Бабо, мисля, че... че... — Поех си дълбоко въздух и казах това, което се въртеше в главата ми от сутринта: — Мисля, че съм по-силна от нея и че Никс ме е белязала, за да я отстраня от позицията ѝ. Но това означава, че трябва да заема мястото ѝ, а аз не знам дали съм готова за това. Не мисля, че някога ще бъда.

— Следвай това, което ти казва духът ти. — Тя се поколеба за миг, после добави: — Зоуи, спомняш ли си пречистваща молитва на нашия народ?

Замислих се за това. Безброй пъти съм ходила до потока зад бабината къща и съм я гледала как се къпе ритуално в буйните води, докато изрича пречистващата молитва. Понякога пристъпвах във водата и също казвах молитвата. Тази молитва е преплетена със спомените от детството ми. Казвахме я за благодарност, когато се сменяха сезоните, когато прибирахме реколтата или когато се подготвяхме за зимата. Също и когато на баба ѝ предстоеше да вземе трудно решение. Понякога не разбирах защо се налага да се пречисти, но това винаги е било част от нея.

— Да, спомням си я.

— Има ли течаща вода някъде в училището?

— Нямам представа.

— Ако няма, можеш да използваш пушек. Смес от салвия и лавандула е най-доброто, но става и с борови връхчета, ако нямаш нищо друго под ръка. Знаеш ли как се прави. Зоуи?

— Опушвам се, като започвам от краката и продължавам с цялото тяло отпред и отзад — изрецитирах, сякаш отново бях малко дете, а баба ме въвеждаше в тайните на нашите предци. — После се обръщам на изток и казвам пречистващата молитва.

— Добре, наистина си спомняш. Поискай помощ от богинята, Зоуи. Мисля, че тя ще те чуе. Можеш ли да направиш това преди изгрев-слънце?

— Мисля, че да.

— Аз също ще изпълня молитвата и ще помоля богинята да те закриля.

И изведнъж се почувствах по-добре. Баба никога не грешеше за тези неща. Щом казва, че това ще помогне, значи наистина ще помогне.

— Ще изпълня пречистващата молитва преди изгрев, обещавам.

— Добре, малката ми птичка. Време е старицата да те оставя. Сега трябва да си на училище, нали?

— Да, тъкмо отивах за часа по актьорско майсторство. И бабо, ти никога няма да бъдеш стара.

— Не и докато чувам младежкия ти глас, малката ми птичка. Обичам те, У-вет-си а-ге-хут-са.

— Аз също те обичам, бабо.

Разговорът с баба ме освободи от ужасната тежест в сърцето ми. Все още бях изпълнена със страх за бъдещето и не горях от възторг при мисълта да измествам Афродита. Да не споменавам, че изобщо си нямах и идея как да го направя. Но имах план. Добре де, може би не точно „план“, но поне имах идея с какво да започна. Ще направя пречистващата молитва и после... ами... после ще реша какво да правя след това.

Да, това ще свърши работа. Или поне това си казвах по време на сутрешните занятия. Като дойде обедната почивка, избрах място за ритуала си — под дървото, на което намерих Нала. Мислех си за това, докато чаках на опашката зад Ерин и Шоуни. Дърветата, особено дъбовете, са свещени за народа на чероки, така че това сигурно е добър

избор. Вярно, че Кайла и Хийт ме намериха точно там, но не вярвам тази случка да се повтори. Хийт едва ли може да стане два пъти последователно преди изгрев-слънце, независимо дали съм му оставила Отпечатък или не. Все пак си говорим за човек, който цяло лято ставаше в два следобед. Всеки ден. Трябваша му два будилника и майка му, която да му крещи на главата, за да не закъснее за училище. Най-вероятно ще са му необходими месеци, за да се възстанови от снощното си ранно ставане. Всъщност най-вероятно се е изнизал от къщи, срещнал се е с Кайла, която също се е изнизала (това за нея никога не е било проблем, родителите ѝ изобщо не забелязваха) и са били навън цяла нощ. Което означава, че е пропуснал училище и ще го раздава болен и спящ в следващите два дни. Както и да е, изобщо не се притеснявах, че може да се появи пак.

— Не мислиш ли, че има нещо плашещо в бейби царевичките? Не ти ли изглежда извратено да ядеш още неоформени плодове?

Подскочих и за малко да изпусна таблата си. Обърнах се и видях усмихнатия Ерик.

— О, здравей. Уплаши ме.

— Зи, опасявам се, че ми става навик да се промъквам след теб.

Засмях се нервно с ясното съзнание, че Близначките наблюдават всяко наше движение.

— Изглеждаш по-добре от вчера.

— Да, вече се чувствам добре. И този път не лъжа.

— И чувам, че си се присъединила към „Дъщерите на мрака“.

Шоуни и Ерин зяпнаха от изненада. Внимавах да не поглеждам към тях. — Да.

— Супер. Тази групичка се нуждае от свежа кръв.

— Тази групичка? Ти не си ли от „Синовете на мрака“?

— Да, но не е същото като при Дъщерите. Ние сме просто за украса. Нещо като аналогия на човешкия свят. На всички им е ясно, че нашата работа е просто да изглеждаме добре и да забавляваме Афродита.

— И ти това ли правиш? Забавляваш Афродита?

— Както ти казах снощи, вече не. Това е и една от причините да не се смятам вече за член на тази група. Сигурен съм, че досега щяха сто пъти да ме изритат, ако не бяха дребните ми занимания в актьорските среди.

— Под дребни занимания имаш предвид Бродуей и Холивуд ли?

— Да, за тях говоря. — Той се ухили. — То не е истинско, нали знаеш? Да играеш роля означава да се преструваш. А в действителност аз съм много различен. — Той се наведе и прошепна в ухото ми: — Истинският Ерик всъщност е доста скучен.

— О, моля ти се. Личи си, че си актьор — добре го изигра.

Той като че се засегна.

— Мислиш, че влизам в роля, за да ти се харесам? Не, Зи. Това не е игра и мога да ти го докажа.

Сигурна съм, че можеш.

— Мога. Ела с мен да гледаме филми. Ще гледаме колекцията с най-любимите ми филми на всички времена.

— Това какво доказва?

— „Междузвездни войни“, оригиналните. Знам всяка реплика наизуст. От всички части. Той се приближи още повече и прошепна: — Даже умея да говоря като Чубака.

Засмях се.

— Прав си, наистина си смотаняк.

— Казах ти.

Стигнахме до края на опашката и той ме последва към масата, където седяха Деймиън. Стиви Рей и Близначките. А те ни най-малко не се опитваха да прикрият факта, че най-откровено ни зяпат.

— Е, ще излезеш ли с мен... довечера?

Чух как и четиримата буквално затаиха дъх.

— С удоволствие, но днес не мога. Аз... вече имам планове за вечерта.

— Е, добре. Значи следващия път. До скоро. — Той кимна за поздрав към седящите на масата и си тръгна.

Седнах. Всички се бяха втренчили в мен.

— Какво? — не издържах и ги попитах.

— Загубила си и последната си мозъчна клетка — каза ми Шоуни.

— Абсолютно същото си помислих и аз, сестра ми.

— Надявам се да имаш наистина сериозна причина да го разкараш — рече Стиви Рей. — Беше очевидно, че го нарани.

— Мислиш ли, че би приел да го утеша? — попита Деймиън, все още замечтано загледан след Ерик.

— Откажи се — каза Ерин.

— Той не е от твоя отбор — допълни Шоуни.

— Млъкнете! — скастри ги Стиви Рей. — Е, защо му отказа?

Какво може да е по-важно от среща с него?

— Да се отърва от Афродита — изрекох спокойно.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Тя има нещо предвид — каза Деймиън.

— Тя се присъедини към „Дъщерите на мрака“ — отбеляза Шоуни.

— Какво! — изписка Деймиън. Гласът му се качи поне с двайсет октави.

— Оставете я на мира — моментално се обяви в моя защита Стиви Рей. — Тя разпознава положението.

— Разпознавала, глупости! Ако се е присъединила към „Дъщерите на мрака“, значи е с враговете ни — тръсна глава Деймиън.

— Така е, присъединила се е — кимна Шоуни.

— Ние я чухме — обади се Ерин.

— Ехо! Аз все още съм тук — намесих се в разговора.

— И какво мислиш да правиш? — погледна ме Деймиън накриво.

— Не знам, наистина.

— По-добре помисли и действай бързо, иначе онези вещерки ще те сготвят за обяд — каза Ерин.

— Да — съгласи се Шоуни и за по-голям ефект налага огромна хапка.

— Хей, чакайте, не е необходимо да мисли сама. Нали си има нас? — скръсти ръце Стиви Рей и изгледа Близначките.

Благодарих ѝ с усмивка и казах:

— Добре, вижте, имам една идея.

— Супер. Казвай и ще я обсъдим заедно — въодушеви се Стиви Рей.

Всички се втренчиха в мен. Чакаха.

— Ами... Тъ-ъ... — замънках нерешително.

Страхувах се да не им прозвучи малоумно. Но после реших да кажа и онова, което ми се въртеше из главата, докато говорех с баба.

И го изрекох набързо:

— Мисля, че бих могла да използвам пречистваща молитва, основана на стар ритуал на индианците чероки, и да помоля Никс за съвет.

Около масата се възцари гробна тишина сякаш цяла вечност.

Най-накрая Деймиън наруши мълчанието:

— Да потърсиш помощ от Никс не е лоша идея.

— Ти чероки ли си? — попита Шоуни.

— Защото приличаш — забеляза Ерин.

— Ами, да! Фамилията ѝ е Редбърд — Червена птица. Значи е чероки — огледа ги победоносно Стиви Рей.

— Това е добре — кимна Шоуни, но всъщност не изглеждаше убедена.

— Надявам се, че Никс ще ме чуе и... ще ми даде някакъв знак, ще ми покаже каквото трябва да знам за ужасната Афродита. — Спрях и огледах всички поред. — Нещо в мен ми подсказва, че не бива да я оставям да се измъкне с гадната си шайка.

— Зоуи, нека им кажа — неочаквано се обади Стиви Рей. — Те няма да те издадат. Честна дума. Може би ще е по-добре да знаят.

— Какво, по дяволите... — избухна Ерин.

— Сега вече нямаш избор — обади се Шоуни и посочи с вилницата към Стиви Рей. — Тя знае много добре, че подметнеш ли такова нещо, душата ще ти извадим, но ще разберем за какво става дума.

Погледнах ядосано към Стиви Рей. Тя сви рамене и смънка:

— Извинявай.

Приведох се неохотно към тях и сниших глас:

— Обещайте, че няма да кажете на никого.

— Обещаваме — отговориха в един глас те.

— Мисля, че мога да усещам петте елемента, когато кръгът е изграден.

Отново настъпи пълна тишина. Четиримата просто си седяха там и ме гледаха. Трима от тях — шокирано. Стиви Рей — самодоволно.

— Е, все още ли мислите, че не може да победи Афродита? — погледна ги тя.

— Знаех си, че твоят Белег не е само за да падаш и да си удриш главата — поклати глава Шоуни.

— Уау, ква готина клюка! — потри ръце Ерин.

— Никой не бива да знае — казах бързо.

— Моля ти се! — вдигна ръка Шоуни. — Казваме само, че един ден от това ще излезе страхотна клюка.

— Знаем как да чакаме за една такава велика клюка — додаде Ерин.

Деймиън обърна гръб и на двете.

— Мисля, че досега не е имало случай, която и да е Велика жрица да има връзка с всичките пет елемента — изрече развълнувано той. — Знаеш ли какво означава това? — И без да ми даде възможност да отговоря, продължи: — Означава, че може би ти си най-всемогъщата Велика жрица, която някога вампирите са имали.

— Всемогъща ли? — измърморих.

— Най-силна, най-мощна — поясни нетърпеливо той. — И може би наистина ще успееш да победиш Афродита.

— Ето това се казва добра новина — каза Ерин и Шоуни кимна въодушевено.

— И така, кога и къде ще извършим онова нещо за пречистването? — попита делово Стиви Рей.

— „Ние“ ли? — вдигнах вежди.

— Няма да те пуснем сама, Зоуи — заяви тя.

Отворих уста, за да възразя, защото дори не бях сигурна какво точно трябваше да направя. Не исках да замесвам приятелите си в нещо, което можеше (всъщност беше почти сигурно) да се окаже пълна бъркотия. Но Деймиън не ми даде възможност да обясня.

— Имаш нужда от нас — каза направо той. — Дори и най-мощната Велика жрица се нуждае от своя кръг.

— Ами... аз не съм мислила за кръг. Исках само да изпълня пречистващия ритуал.

— Защо първо не събереш кръга, а после да си кажеш молитвата и да молиш Никс за помощ? — попита Стиви Рей.

— Звучи логично — подкрепи я Шоуни.

— И ако наистина имаш връзка с петте елемента, ако събереш собствен кръг, ние също ще можем да ги усетим. Нали, Деймиън? — добави Стиви Рей.

Всички впериха погледи в професора на групата.

— На мен също ми звучи логично — каза бавно той.

Аз все още бях готова да споря, но изпитах истинско облекчение, че приятелите ми ще бъдат до мен и няма да ме оставят сама в трудния момент.

Оцени ги по достойнство; те са безценни перли.

Познатият глас отекна в съзнанието ми и аз разбрах, че не бива да се съмнявам в новия си инстинкт, който се роди, когато Никс ме целуна по челото и промени завинаги живота ми.

— Добре. Трябва ми сноп суха трева. — Те ме изгледаха тъпо и аз обясних: — Като атрибут за пречистващия ритуал, защото нямам под ръка течаща вода. Или пък имам?

— Имаш предвид поток или река? — попита Стиви Рей.

— Да.

— Има едно поточе, тече през задния двор, където е столовата, и изчезва някъде под сградата на училището — каза Деймиън.

— Не става. Мястото е много открито. По-добре да използваме пушещ сноп. Най-подходяща е сместа от сушена лавандула и салвията, но ако няма, ще използвам и борова клонка.

— Аз мога да намеря лавандула и салвия — обади се Деймиън. — В склада на училището има такива неща, използват го за магии и ритуали в пети и шести курс. Ще кажа, че помагам на някого от големите. Какво друго ти трябва?

— Когато баба прави този ритуал, винаги благодари на седемте свещени посоки, които хората на чероки почитат: север, юг, изток, запад, слънцето, земята и на себе си. Но ми се ще да има нещо, което да показва, че молитвата е към Никс.

Захапах долната си устна и се замислих.

— Умно — оцени Шоуни.

— Да — не закъсня и Ерин. — Аз мисля, че Никс не е свързана със слънцето. Тя е нощта.

— Аз пък мисля, че трябва да следваш вътрешното си чувство — каза Стиви Рей. — Да вярва на себе си е първото нещо, което една Велика жрица трябва да научи.

— Добре, тогава ще ми трябва и по една свещ за всеки от петте елемента — реших аз.

— Фасулска работа — обади се Шоуни. — Храмът никога не се заключва и там има милиарди кръгли свещи.

— Но трябва ли да вземаме оттам? — усъмних се аз. Не ми се струваше добра идея да крадем от храма на Никс.

— Няма проблем, стига да ги върнем обратно — увери ме Деймиън. — Има ли друго?

— Това е. Поне така мисля.

Мисля, глупости. Изобщо не бях сигурна. Нито знаех какво всъщност трябва да направя.

— Тогава къде и кога? — попита Деймиън.

— След вечеря. Да кажем, пет часа. И няма да отидем заедно. Последното нещо, което ни трябва сега, е Афродита или друга от „Дъщерите на мрака“ да реши, че се събираме на съвещание, и да заподозре нещо. — Погледнах ги поред и обясних с хитра усмивка. — Най-лесно е да се престорите, че случайно сте попаднали на някой от техните ритуали в спортната зала, и да побързате да изчезнете от полезрението им.

— Дори няма нужда да се преструваме — измърмори Шоуни.

Ерин изсумтя в съгласие.

— Добре — каза Деймиън. Ние ще донесем нещата.

— Да, ние ще донесем нещата, а ти ще носиш мугъщиствата — изрече Шоуни и хвърли многозначителен поглед към Деймиън.

— Не се казва „мугъщиства“ — направи ѝ забележка той. — Знаеш ли, наистина трябва да прочетеш няколко книжки. Това ще подобри речника ти.

— Майка ти да чете книжки, от онези, специализираните, дето са за *проблемни* деца — озъби се Шоуни, намигна на Ерин и двете избухнаха в луд кикот. Явно си харесаха шегата.

Бях доволна, че това отклони вниманието им от мен, и докато тримата продължиха да се заяждат, аз получих неочакваната възможност да изям салатата си на спокойствие и да помисля. Дъвчех усърдно и се опитвах да си припомня всички думи на молитвата за пречистване, когато Нала се озова в скута ми. Поглеждаше ме с големите си очи, наместваше се и мъркаше доволно. Не знам защо, но ми помогна да се почувствам по-добре.

Когато звънецът ни изправи на крак и ние забързахме към класната стая, всеки от четиримата ми приятели ми се усмихна, смигна ми набързо и каза:

— Доскоро, Зи.

От това също се почувствах добре, въпреки че бързото приемане на прякора, който ми лепна Ерик, накара сърцето ми да трепне.

По програмата имахме испански — цял един час, за да научим как да казваме, че харесваме или не харесваме разни неща. Професор Гарми ме разби, като заяви, че това щяло да промени живота ни. Me gusta gatos (Аз обичам котки.). Me gust aйл de compras (Аз обичам да пазарувам.). No me gusta cocinar (Аз не обичам да готвя.). No me gusta lavantar el gato (Аз не обичам да къпя котката.). Тези бяха любимите на професор Гарми и ние ти сричахме цял час, докато дойдем до нашите любими „обичам“ и „не обичам“.

Опитвах се да не съчинявам изрази като „Me gusta Erik...“ и „No me gusta el hag-о Aphrodite“. Добре де, знам, че „el hag-о“ не е като нашето „вещерка“, но все пак... Както и да е, урокът беше готин и аз наистина разбих какво се говори. Часът по езда също мина много добре. Оказа се, че чистенето на оборите се съчетава добре с мисленето и докато действах с греблото, повтарях наум отново и отново пречистващата молитва, което беше полезно, но към края на часа вече не ме свърташе на едно място. Този път не беше нужно Стиви Рей да ме подканва да тръгвам. Бях нащрек, не исках да губя нито секунда. Щом чух звънеца, оставих чесалото щастлива, че Ленобия ми позволи да се погрижа отново за Персефона и най-вече от това, което ми каза — че следващата седмица бих могла да започна с уроците по езда. Напуснах бързо конюшните, искаше ми се времето да не тича толкова бързо напред. С удоволствие бих се обадила на баба, за да ѝ се похваля колко добре се справям с конете.

— Знам какво става.

За малко да припадна, кълна се.

— Божичко, Афродита! Защо не предупреждаваш? Би могла да вдигнеш някакъв шум, да издадеш звук, знам ли? Да не си паяк? Изкара ми акъла.

— И защо така? — измърка тя. — Гузна съвест?

— Съвестта няма нищо общо. Плашиш хората, като се промъкваш така зад тях.

— Значи не се чувстваш гузна?

— От къде на къде?

— Знам какво си намислила тази вечер.

— Нямам представа за какво говориш. — По дяволите! Откъде може да е научила?

— Всички те имат за дяволски сладка и дяволски невинна и всички ахкат и охкат по странния ти Белег. Но не и аз. — Тя спря и се обърна към мен. Сините ѝ очи се впиха злобно в Белега ми, лицето ѝ се изкриви и тя заприлича досущ на стара вещица. — Но знай, каквито и идиотщини да сте намислили, той е мой. И винаги ще бъде мой.

Погледнах я изумено, но бързо съобразих. Вълната на облекчение ме заля толкова бързо, че едва не се засмях на глас. Тя говореше за Ерик, не за пречистващата молитва.

— Брей говориш, сякаш си му майка — набрах самочувствие. — Интересно дали той знае, че е твоя собственост?

— Приличах ли ти на негова майка, докато ме гледаше какво му правя в коридора?

Значи ме бе видяла. Какво пък? Така или иначе този разговор трябваше да се състои.

— Не, не приличаше. Приличаше на това, което всъщност си — на жалка твар, отчаяно опитваща се да задържи момчето, което ѝ казва съвсем ясно, че не я иска повече.

— Скапана кучка! Никой не може да ми говори такива неща! — развилия се тя, вдигна ръка и замахна, готова да ми извади очите с орловите си нокти.

За миг светът спря, затвори ни сякаш във воден мехур и забави движенията ни. Сграбчих ръката ѝ и спрях лесно удара. Прекалено лесно. Сякаш беше малко болнаво дете, което беснееше от яд, но бе прекалено слабо, за да нарани някого. За миг останахме неподвижни, погледите ни се срещнаха.

— Повече никога не се опитвай да ме удряш. Аз не съм някоя от подлизурките, които треперят, щом те видят. Не ме е страх от теб. Набий си го в главата веднъж завинаги.

Отблъснах ръката ѝ и зяпнах от изненада, когато я видях да залита.

Тя разтри китката си и заби злите си очи в мен.

— Не си прави труда да идваш утре. Смятай, че не си поканена. И вече не си от „Дъщерите на мрака“.

— Така ли? — казах напълно спокойно. Знаех, че държа козовете в ръцете си, и ги изиграх подред. — Значи си готова да обясниш на

Великата жрица Неферет, по чието настояване се присъединих към „Дъщерите на мрака“, че ме изритваш, защото те е яд, дете бившето ти гадже ме харесва?

Лицето ѝ пребледня.

— И бъди сигурна, че ще демонстрирам пълно отчаяние, когато Неферет ме помоли да разкажа какво се е случило — заявих аз и за да ѝ демонстрирам какво имам предвид, започнах да подсмърчам и да бърша невидими сълзи от лицето си.

— Знаеш ли какво е да си част от група, в която никой не те иска? — просъска тя.

Усетих стомахът ми да се свива на топка, но се постарах да не издам вълнението си. Да, знаех точно какво е да си част от нещо, например от семейство, и да усещаш, че никой не те иска. Но нямах намерение да ѝ обяснявам. Не исках да знае нищо за мен. Затова ѝ се усмихнах и рекох:

— Не знам за какво говориш. Ерик е част от „Синовете на мрака“ и днес на обяд ми каза колко много се радва, че съм се присъединила към Дъщерите.

— Добре тогава. Ела на ритуала, прави се, че си част от нас. Но запомни нещо. Това са моите „Дъщери на мрака“. Ти си извън тях. Ти си тази, която никой не иска. И още нещо: между Ерик и мен съществува връзка, която ти никога няма да разбереш. Това между нас никога не е приключвало. Трябваше да останеш докрай тогава в коридора, за да разбереш. И тогава, и сега, той е такъв, какъвто искам да бъде. Разбра ли?

Тя размаха своята много дълга и много руса коса и се отдалечи.

Няколко секунди по-късно Стиви Рей подаде глава иззад един стар дъб до пътеката и попита плахо:

— Отиде ли си?

— За щастие, да — кимнах аз и на свой ред попитах. — Ти какво правиш тук?

— Как какво? Крия се — отговори простодушно тя. — Тя ме плаши до смърт. Идвах към теб, когато ви видях да се карате. Не мога да повярвам, че наистина се опита да те удари! Явно има проблеми е гнева — каза през смях приятелката ми.

— Можеш да излезеш вече, тя си тръгна.

Стиви Рей ме хвана за ръката и все още през смях, рече:

- Ама ти наистина ѝ се изрепчи.
- Наистина.
- И тя наистина, ама наистина се ядоса на смелостта ти.
- Съвсем наистина.
- Знаеш ли какво означава това? — попита тя.
- Да. Сега вече нямам избор. Трябва да я победя.
- Да.

Но аз знаех, че нямам друг избор още преди Афродита да се опита да ми извади очите. Всички други варианти изчезнаха в мига, в който Никс постави своя Белег върху мен. Докато двете със Стиви Рей вървахме из ярко осветената с газени лампи вечер, думите на богинята не спираха да се въртят в ума ми: *Ти си много зряла за годините си, Зоубърд. Вярвай в себе си и ще намериш пътя. И помни, мракът невинаги означава зло и светлината невинаги носи добро.*

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Надявам се останалите да открият мястото. — Огледах се притеснено, докато чакахме до големия дъб със Стиви Рей.

— Не знам. Тази вечер облаците са много, луната едва се показва. Но не се тревожи, Промяната помага на нощната ни среща. Аз лично виждам по-добре и от Нала. — Стиви Рей почеса котката. Нала примижа и замърка. — Сигурно ще ни намерят.

Облегнах се на стената със свито сърце. Вечерята беше чудесна — сериозна порция варено пиле, ориз с подправки, задушен грах (едно нещо не мога да им отрека тук, наистина готвят чудесно). Изобщо всичко беше супер, преди Ерик да мине край масата ни. Каза „здрати“, но не прозвуча като „здрати, Зи, все още те харесвам“, а като „здрати, Зоуи“. И точка. Само толкова. Беше взел порцията си и вървеше с други двама Близнаци, наричаха ги Лютите. В първия момент изобщо не ги забелязах. Бях прекалено заета да гледам Ерик. Те минаха край нас и аз се спрях. Вдигнах поглед към него и се усмихнах. Той ме погледна, каза „Здрати, Зоуи“ и продължи. Изведнъж пилето вече не ми се струваше толкова вкусно.

— Защото нарани егото му. Бъди по-мила е него и той отново ще те харесва — посъветва ме Стиви Рей и ме върна в действителността.

— Откъде разбра, че мисля за Ерик? — изгледах я смаяно.

Беше престанала да гали котката и аз побързах да вдигна ръка и да я почеша, преди да започне да мяука жаловито.

— Защото аз самата си мисля за това.

— Знам, че трябва да се съсредоточа върху кръга, защото никога не съм събирала кръг, както и за пречистващия ритуал вместо за някакво си момче, само че...

— Само че той не е някакво си момче, а момчето на твоите мечти — възрази така разпалено тя, че ме разсмя.

— Сигурно говориш за Ерик — чух гласа на Деймиън и в същия миг го видях да изплува от сянката на стената. — Споко. Видях го как те зяпа днес на обяд. Пак ще те потърси.

— Така е. Послушай Деймиън, той ги разбира тия работи — обади се Шоуни.

— Той е нашият експерт по всичко, свързано с „оная работа“ — разнесе се гласът и на Ерин, която току-що се бе присъединила към групата.

— Вярно е.

Побързах да сменя темата, преди да ми надуют главата.

— Носите ли нещата?

— Да. Наложих се лично да смеся лавандулата и салвията. Завързах ги така. Дано да е добре — каза Деймиън, извади букета сухи треви от ръкава на якето си и ми го връчи.

Беше голям и дълъг поне трийсетина сантиметра. От него ме лъхна познатият сладък аромат на лавандула. Деймиън беше овързал здраво единия му край със здрав конец.

— Перфектен е — усмихнах се.

Той видимо си отдъхна и измърмори срамежливо:

— Използвах специален кръстат бод, за да е по-стегнат снопът.

— Хей, казах ти и преди, не се срамувай заради бродирането. Аз го намирам за чудесно хоби. А и ти си много добър — намеси се Стиви Рей.

— Ще ми се и татко да мислеше така — въздъхна Деймиън.

Мразех да го виждам тъжен.

— Искам да научиш и мен — излъгах и се зарадвах, когато видях очите му да се проясняват. — Винаги съм си мечтала да мога да бродирам.

— Кажи кога и почваме — каза развълнувано той.

— Ами свещите? — погледнах към Близнаците.

— Казах ти, че е фасулска... — Шоуни отвори чантата си и извади оттам една зелена, една жълта и една синя свещ, както и три дебели стъклени подложки в съответните цветове.

— ... работа — довърши Ерин и извади от своята чанта червена и лилава свещ, също с подложки.

— Добре, да видим сега какво ще стане. Нека се преместим ей там, малко по-далеч от ствола на дървото, но да си останем под клоните му.

Направих три крачки встрани и те ме последваха. Погледнах към свещите. Какво да направя? Може би трябваше... да... Изведнъж се

сетих. И се захванах за работа, без да се замислям как и защо интуитивното познание бе дошло в главата ми.

— Ще дам на всеки от вас по една свещ. И вие, точно както вампирите на ритуала на Пълната луна на Неферет, ще представлявате съответния елемент. Аз ще бъда духът.

Ерин ми подаде лилавата свещ и подложката и аз продължих:

— Аз съм центърът на кръга. Вие ще се наредите около мен. — Грабнах червената свещ от Ерик и я подадох на Шоуни. — Ти ще си огън.

— Правилно. Всички знаят колко пламенна личност съм — ухили се тя и се премести към южната страна на кръга.

Следваше зелената свещ. Дадох я на Стиви Рей.

— Ти ще си земята.

— Любимият ми цвят! — зарадва се тя и застана срещу Шоуни.

— Ерин, ти си вода.

— Супер. Обичам да лежа, а това включва и плуване, когато искам да се разхладя премести се на запад тя.

— Аз трябва да съм въздух — досети се Деймиън и взе жълтата свещ.

— Точно така. Твоят елемент отваря кръга.

— Нали точно това искам? Да отворя човешките умове — отвърна той и зае позиция на изток.

Усмихнах му се и кимнах.

— Точно така.

— Добре. Сега какво следва? — погледна ме любопитно Стиви Рей.

— Сега ще използваме пушека от снопа, за да се пречистим.

Оставих лилавата свещ в краката си и се захзах със снопа от билки, но веднага извъртях очи.

— По дяволите! Някой сети ли се да вземе кибрит или запалка?

— Естествено — откликна Деймиън и извади запалка от джоба си.

— Благодаря ти, въздух — отдъхнах си аз.

— Дреболия, Велика жрицо — отвърна той.

Не казах нищо, но когато чух да ме нарича така, потръпнах от възмущение.

— Ето как ще използваме снопа — казах аз, доволна, че гласът ми звучи по-уверено, отколкото се чувствах.

Реших, че трябва да започна от началото на кръга, и застанах срещу Деймиън. Осъзнавайки, че повтарям плашещо точно думите на баба и уроците от детството, започнах да обяснявам на приятелите си смисъла на ритуала.

— Опушването е ритуал за пречистване на човек, място или предмет от натрупана негативна енергия, зли духове или нечие пагубно влияние. Церемонията включва изгарянето на специални свещени треви и билки, после поставяме обекта над пушека или разпръскваме пушека около човека или мястото. Духът на растенията пречиства замърсения обект. — Спрях и попитах Деймиън: — Готови ли сме?

— Абсолютно и категорично — отвърна ми той в типичния си стил.

Запалих снопа и оставих сухите треви да погорят известно време, после ги изгасих, но не напълно, за да продължат да пушат. Започнах от краката на Деймиън. Поставих пушеция сноп там и изчаках димът да обгърне тялото му. През това време продължих да обяснявам:

— Много е важно да помним, че молим духовете на свещените растения за помощ. Трябва да им засвидетелстваме подобаващо уважение и признание на силата им.

— Какво правят лавандулата и салвията? — попита Стиви Рей.

Заговорих, като продължих да опушвам тялото на Деймиън:

— Бялата салвия се използва често в традиционните церемонии. Прогонва негативните енергии, духове и влияния. Лилавата салвия прави същото, но аз предпочитам бялата, защото мирише по-хубаво.

Деймиън кимна, явно затова бе избрал бяла салвия. Усмихнах му се и побързах да го похваля:

— Добър избор, Деймиън.

— Понякога ми се струва, че имам дарба на медиум — каза той.

Ерин и Шоуни изсумтяха, но ние се направихме, че не ги забелязваме.

— Добре, сега се завърти по часовниковата стрелка, за да опуша и гърба ти. — Той се завъртя и аз продължих: — Баба винаги използва

и лавандула при този ритуал. Сигурна съм, че основната причина според мен е, че притежава плантация с лавандула.

— Колко интересно! — обади се Стиви Рей.

— Да. Там наистина е върховно място — усмихнах ѝ се през рамо, но продължавах да движа пушещия сноп по тялото на Деймиън. — Другата причина е, че лавандулата възстановява баланса и възвръща покоя на духа. Носи позитивна енергия.

Потупах Деймиън по гърба, за да се обърне.

— Готов си.

После отидох до Шоуни, която представляваше елемента огън, и започнах да я опушвам.

— Позитивни енергии и духове? — изрече притеснено Стиви Рей. Гласът ѝ издаваше, че е изплашена. — Не знаех, че призоваваме нещо повече, освен елементите в кръга.

— Моля те, престани, Стиви Рей! — стрелна я гневно през пушека Шоуни. — Не може да си вампир, а да те е страх от призраци.

— Разбира се. Звучи абсурдно — подкрепи я Ерин.

Погледнах към Стиви Рей и очите ни се срещнаха. И двете мислехме за срещата ми с онова, което вероятно беше духът на Елизабет, но никоя от нас не пожела да го изрече.

— Аз не съм вампир. Засега. Още съм подрастваща. Нормално е да се плаша от духове.

— Чакай. Зоуи всъщност говори за духове на чероките. Не вярвам обаче те да обърнат някакво внимание на ритуал, извършен от банда недорасли вампири. Фактът, че не сме от тяхната раса, значи за тях повече от факта, че Великата ни жрица е чероки. Резултатът е четири на едно в полза на нечероките — замисли се Деймиън.

През това време свърших с Шоуни и се придвижих към Ерин.

— Мисля, че няма голямо значение какви сме отвън — казах аз и изведнъж усетих пълна увереност в правотата си. — Важното е какви сме отвътре. Афродита и нейната група например изглеждат фантастично, те са едни от най-талантливите в училището и клубът „Дъщерите на мрака“ се възприема за най-готиното нещо в „Дома на нощта“. Но вместо да им се възхищаваме, ние ги наричаме разглезени кучки, а момчетата им — подлизурковци.

Докато говорех, се запитах къде в тази ужасна групичка е мястото на Ерик. Дали беше с тях „просто ей така“, както ми каза, или

е вътре е двата крака, както твърди Афродита?

— Или са попаднали в „Дъщерите на мрака“ насила и не смеят да се махнат оттам — каза Ерин.

— Точно така — кимнах и се поздравих наум.

Сега не беше време да мечтая за Ерик. Свърших с Ерин и се преместих при Стиви Рей.

— Сигурна съм, че духовете на прадедите ми ще ни чуят, както съм сигурна, че духовете на лавандулата и салвията работят за нас. Няма от какво да се страхуваме, Стиви Рей. Не сме се събрали тук да ги призовем на наша страна само за да сритаме задника на Афродита. — Замълчах за миг, докато наглася пушека, после продължих: — Въпреки че това момиче плаче за един здрав ритник. Сигурна съм, че тази вечер няма да има нито зли духове, нито призраци.

Накрая подадох снопа на Стиви Рей и казах:

— Добре, сега ти опуши мен.

Тя преповтори действията ми и аз поех дълбоко от познатия сладък аромат на изгорели билки.

— Значи няма да ги молим да ни помогнат да ѝ сритаме задника? — попита Шоуни. Долових явно разочарование в гласа ѝ.

— Не. Пречистваме се, за да можем да помолим Никс за съвет. Аз не искам просто да набия Афродита... — запънах се, щом си спомних колко добре се почувствах, като я сложих на мястото ѝ. — Добре, де, може и да искам, но истината е, че това няма да разреши проблема с „Дъщерите на мрака“.

Стиви Рей привърши. Взех снопа от ръката ѝ и го изгасих внимателно в земята. После се върнах в центъра на кръга, където Нала се бе свила на малко оранжево кълбо точно до свещта ми. Огледах поред приятелите си и казах:

— Вярно е, че ние не обичаме Афродита, но е важно да не се фокусираме в негативните си желания, като това да ѝ сритаме задника или да я изгоним от „Дъщерите на мрака“. На наше място тя би постъпила точно така. Но ние искаме не отмъщение, а справедливост. Ние не сме като нея и ако успеем да заемем нейното място в клуба, той ще бъде съвсем различен от сегашния.

— Виждаш ли защо ти трябва да си Великата жрица, а аз и Ерин — твои верни поддръжници? Защото ние сме елементарни, искаме

само да свалим красивата ѝ главица от раменете — каза Шоуни и Ерин кимна в съгласие.

— Моля всички да се заредят с позитивни мисли — извика Деймиън. — Не забравяйте, че сме по средата на ритуал за пречистване.

И преди Шоуни да успее да направи нещо повече, освен да го изгледа възмутено, Стиви Рей изчурулика:

— Добре. Ще си мисля само за приятни неща. Ще си представям колко хубаво би било, ако Зоуи стане лидер на „Дъщерите на мрака“.

— Чудесна идея, Стиви Рей — усмихна се Деймиън. — Аз ще си мисля за същото.

— Хей, и аз си бях избрала същото — провикна се Ерин и се обърна към Шоуни, която спря да се дразни на Деймиън: — Близначке, весели мисли?

— Знаеш, че съм готова за всякакви весели мисли. Наистина, би било дяволски хубаво, ако Зоуи стане водач на „Дъщерите на мрака“ и действително бъде обявена за Велика жрица.

Действително... Велика жрица.

Думите накараха стомахът ми да се разбунтува. Зачудих се дали това е добър или лош знак. Въздъгнах дълбоко и запалих лилавата свещ.

— Готови ли сте? — изгледах четиримата един по един.

— Готови — отвърнаха в хор всички.

— Запалете свещите си.

Вече без никакво колебание (което означава, че не си дадох време да размисля и да се изплаша) вдигнах моята свещ над главата на Деймиън. Нямах опит и не бях съвършена като Неферет или съблазнителна и уверена като Афродита. Бях си аз. Просто Зоуи — познатата непозната, която от нормална гимназистка се бе превърнала в странна кандидат-вамписка. Поех дълбоко въздух. Както би казала баба, реших да дам всичко от себе си.

— Въздухът е навсякъде, затова е редно той да бъде първият призован в кръга елемент. Чуй ме, въздух, призовавам те в този кръг!

Запалих жълтата свещ на Деймиън от моята и пламъкът лумна изведнъж. Видях как очите му се изпълниха със страх, когато вятърът внезапно се изви във вихрушка около нас, разроши косите и погали нежно кожата ни.

— Значи е било истина — прошепна той и ме погледна възторжено. — Ти наистина можеш да призоваваш елементите.

— Засега един от тях — отвърнах също шепнешком със замаяна от изненада глава. — Нека опитаме с втория.

Отидох при Шоуни. Тя вдигна ентузиазирано свещта си и ме разсмя, като избъбри:

— Готова съм за огъня. Дай ми го.

— Огънят ми напомня за студените зимни нощи, за топлината и сигурността на огнището, което гори в колибата на баба. Чуй ме, огън, призовавам те в този кръг!

Запалих червената свещ и пламъкът се извиси, необичайно червен и ярък. Въздухът около нас се изпълни с мирис на дърво и стана топло като пред бумтяща печка.

— Олеле! — изписка Шоуни. Танцуващият огън се отрази в черните ѝ очи. — Фантастично е!

— Станаха два — чух гласа на Деймиън.

Приблжих се към Ерин.

— Готова съм за водата — избърбори тя и се изкиска.

— Водата е благодат в горещ летен ден в Оклахома. Тя е огромният океан, който си мечтая да видя един ден. Тя е дъждът, който помага на лавандулата да расте. Чуй ме, вода, призовавам те в този кръг!

Запалих синята свещ и веднага долових хладна свежест по кожата си, свеж аромат на солена вода, който можеше да идва единствено от океана, макар да не го бях виждала още.

— Страхотно, наистина страхотно! — възкликна Ерин и пое дълбоко от морския въздух.

— Станаха три — отчете Деймиън.

— Вече не се страхувам — каза Стиви Рей, когато заставах пред нея.

— Браво! — усмихнах се аз и се съсредоточих върху четвъртия елемент. — Земята ни закриля, дава ни опора. Без нея няма живот. Чуй ме, земя, призовавам те в този кръг!

Зелената свещ поде веднага пламъка от моята и изведнъж около нас със Стиви Рей се разнесе аромат на прясно окосена трева. Чух шумоленето на листата и клоните на дъба се приведоха над нас, сякаш искаха да ни защитят от всяко зло.

— Невероятно! — промълви Стиви Рей.

— Четири — развълнува се Деймиън.

Бързо отидох до центъра на кръга и запалих моята свещ.

— Последният елемент е във всичко и във всеки от нас. Той ни прави неповторими и вдъхва живот на целия свят. Чуй ме, дух, призовавам те в кръга!

Изведнъж се видях обградена от четирите елемента в центъра на вихър от въздух, огън, вода и земя. Но не беше страшно. Ни най-малко. Усетих невероятно спокойствие и в същото време се изпълних с огромна енергия. Трябваше да стисна устни, за да не се засмея от радост.

— Вижте! Вижте кръга! — извика Деймиън.

Примигах, за да видя по-добре, и в същия миг забелязах елементите да се успокояват, сякаш бяха игриви котенца, насядали около мен в очакване да ги почеша зад ушите. Сравнението ме накара да се усмихна. После видях бялата светлина, която свързва Деймиън, Шоуни, Ерин и Стиви Рей. Беше ярка, чиста и сребриста като пълната луна.

— Станаха пет — каза Деймиън.

— Мамка му, супер яко е! — изгърсих с необичаен за една Велика жрица тон. Четиримата се засмяха, изпълвайки нощта с весели гласове и аз за пръв път разбрах защо Неферет и Афродита танцуваха по време на ритуали. На мен също ми се искаше да танцувам, да се смея и да крещя от радост. Но не сега. Тази вечер ни предстоеше още много и сериозна работа.

— Добре. Сега ще кажа пречистващата молитва — продължих аз. — И докато произнасям думите, ще се изправам пред всеки от елементите.

— Ние какво трябва да правим? — попита Стиви Рей.

— Съсредоточете се в молитвата. Концентрирайте се. Вярвайте, че елементите ще предадат думите на Никс и богинята ще откликне на молбите ни. Ще ми каже какво да правя — казах с увереност, каквато все още не чувствах.

И отново се обърнах на изток. Деймиън ми се усмихна насърчително. Започнах да рецитирам древната пречистваща молитва, която бях повтаряла поне милион пъти след баба със съвсем леки промени, които бях обмислила предварително.

— Велика богиньо на нощта, чийто глас чувам във вятъра. Ти, която вдъхваш живот в дъха на своите чада, чуй ме, нуждая се от твоята сила и мъдрост.

Спрях за момент и се обърнах на юг.

— Покажи ми пътя към красотата, направи така, че очите ми да задържат завинаги червения и лилав зalez, който предшества великолепието на твоята нощ. Направи така, че ръцете ми да погаят нещата, сътворени от теб, и ушите ми да чуят гласа ти. Дай ми мъдрост, за да вникна в нещата, на които ни учиш.

Отново се обърнах надясно, гласът ми укрепна и навлязох уверено в ритъма на молитвата.

— Помогни ми да остана силна и непоколебима пред лицето на злото, което идва към мен. Помогни ми да науча уроците, скрити от теб във всяко листо и всеки камък. Просветли мислите ми и ме научи да помагам на другите. Да изпълня сърцето си с любов и състрадание и да забравя за омразата.

Обърнах се към Стиви Рей, чиито очи бяха затворени, за да не се разсейва.

— Търся сила не за да бъда по-велика от другите, а за да се боря с най-големите си врагове — собствените си съмнения.

Върнах се в центъра на кръга, довърших молитвата и за пръв път в живота си усетих силата на древните думи да протича през мен към онова, което с цялата си душа и сърце се надявах да е моята богиня.

— Нека винаги да идвам при теб с чисти ръце и открит поглед. И когато животът ми залезе като вечерното слънце, духът ми да не се срамува да се изправи пред теб.

Тук молитвата, както я помнех от баба, свършваше, но аз продължих:

— Никс, не разбирам защо ме беляза и защо ме дари с усещането за петте елемента. Но и не искам да знам. Искам само да ми посочиш какво да правя и да ми вдъхнеш смелост да го направя.

После завърших молитвата, както бях чула да го прави Неферет.

— Нека пътищата ни се съберат отново! Бъдете благословени!

— Бъди благословена! — отвърнаха всички.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Това беше най-предизвикателният кръг, в който някога съм участвал — заяви Деймиън.

Бяхме приключили с кръга и вече прибирахме свещите.

— „Предизвикателният“... в смисъл на голям? — обади се Шоуни.

— В смисъл също и на вълнуващ, но думата може да означава и друго. Нещо монументално или ужасно глупаво — впусна се в обяснения Деймиън.

— О, моля те, не ми се спори — дръпна се Шоуни и изненада всички, с изключение на Ерин.

— Да, кръгът наистина беше невероятен — потвърди тя.

— Знаете ли, аз почувствах земята, когато Зоуи я призова — каза Стиви Рей. — Усетих се заобиколена от житни поля. Не, не бях заобиколена, беше нещо повече. Сякаш бях част от тях.

— Знам какво имаш предвид. Когато тя призова отъня, той сякаш изригна от мен — обади се Шоуни.

Докато четиримата споделяха впечатленията си, аз се опитах да подредя чувствата си. Бях щастлива, но наред е това — малко напрегната и обърквана. Най-важното бе, че си доказах една истина: усещах и петте елемента.

Защо?

Само за да победя Афродита ли? (Въпреки че все още нямах никаква представа как да го направя.) Не, не мислех, че е за това. Не вярвах, че Никс ме дари с такава мощ само за да изрита глезлата от лидерското място на клуба.

Вярно беше, че „Дъщерите на мрака“ бяха много повече от обикновен ученически клуб, но все пак...

— Зоуи, добре ли си?

Загриженият глас на Деймиън ме изтръгна от мислите ми и аз осъзнах, че седя в средата на мястото, където допреди малко беше

кръгът, с котката в скута си и я чешех несъзнателно между ушите, потънала в собствените си мисли.

— Ох, да. Извинявайте! Просто се замислих.

— Трябва да се връщаме. Става късно — каза Стиви Рей.

— Права си — кимнах и се изправих, без да изпускам Нала от ръцете си.

Но не успях да накарам краката си да тръгнат след тях.

— Зоуи?

Пръв забелязал колебанието ми. Деймиън бе спрял да ме извика. Другите също спряха и ме погледнаха със смесено чувство на тревога и объркване.

— Вие вървете — подхвърлих нехайно. — Аз ще постоя още малко.

— Ние също ще поостанем... — започна Деймиън, но Стиви Рей (благословено да е страхливото ѝ сърчице) го прекъсна:

— Зоуи има нужда да остане сама и да помисли. Да осмисли случилото се. Нямаше ли и ти да искаш да останеш насаме с мислите си, ако току-що бе открил, че усещаш всичките пет елемента?

— Щях — призна Деймиън.

— Добре. Зоуи, но не забравяй, че скоро ще се развидели.

Усмихнах им се и се постарях да изглеждам убедително.

— Няма. Ще се прибера скоро.

— Ще ти направя сандвич и ще се опитам да свия малко чипс за твоята кафява недietetична бира. Великата жрица трябва да си хапне добре след ритуал — усмихна се Стиви Рей и махна с ръка към останалите.

Благодарих ѝ, изчаках мракът да ги скрие, после отидох до дървото, седнах и облегнах гръб на дънера. Затворих очи и погалих Нала. Познатото мъркане ме успокои и ми възвърна самообладанието.

— Все още съм си аз — прошепнах в ухото ѝ. — Точно както казваше баба. Всичко останало се промени, но Зоуи си остана такава, каквато е вече шестнайсет години.

Реших, че ако продължа да си го повтарям отново и отново, ще успея да повярвам в това. Подпрях глава на ръката си, зачесах Нала с другата и започнах да си повтарям, че все още съм си аз... аз... аз...

— Виж как търси ръката ти. О, да имаше ръкавица на ръката ми, можех и аз да я почеша.

Подскочих от изненада, изпуснах Нала и тя веднага се заоплакваше с нейното жаловито „мяу“.

— Продължавам да те намирам под това дърво — усмихна се Ерик и заприлича на бог.

Това веднага накара пеперудите в стомаха ми да запърхат с криле. Знаех, че причината е той, но тази вечер ме накара да се замисля и за нещо друго. Например защо и как продължава да ме „намира“? И колко време ме е наблюдавал тайно този път?

— Какво правиш тук. Ерик?

— Здравей, и аз се радвам да те видя. Да, благодаря, ще поседна — отвърна той и се приготви да седне.

Станах бързо и това накара Нала отново да подхване протестите си.

— Всъщност тъкмо се връщах в общежитието.

— Хей, чакай, не съм искал да ти се натрапвам. Просто не успях да се концентрирам в урока и излязох да се поразходя. Предполагам, че краката ми сами поеха в тази посока, защото следващото нещо, което видях, беше, че ти си тук и аз съм тук. Не те следя, честна дума.

Той наведе глава и пъкна ръце в джобовете си. Изглеждаше смутен. Много сладък и смутен. Спомних си колко много исках да му кажа „да“, когато ми предложи да гледаме заедно някой от старите филми. Защо сега го отблъсквах и го карах да се чувства неудобно? Цяло чудо е, че продължаваше да говори с мен. Дали не се вживявах прекалено в цялата тази работа с Великата жрица?

— Искаш ли да се върнеш обратно към общежитието? Да ме изпратиш? — попитах накрая.

Понечих да взема Нала на ръце, но този път тя възрази. Краката ми влязоха лесно в синхрон с неговите и двамата закрачихме един до друг, както преди. Известно време вървахме мълчаливо. Исках да го питам за Афродита или поне да му кажа какво ми бе казала тя за него, но се изплаших да не изтъря нещо, което не ми беше работа.

— И какво правеше тук по това време? — попита той.

— Мислех — отвърнах и това си беше самата истина.

Наистина мислех. И то усилено. Мислех през цялото време — преди, по време и след затварянето на кръга, за който няхах намерение да споменавам.

— Аха, тревожиш се за онзи Хийт?

Не бях мислила за Хийт, нито за Кайла от момента на разговора ми е Неферет, но свих рамене. Не ми се искаше да уточнявам за какво съм мислила всъщност.

— Предполагам, че е много трудно да скъсаш с някого само защото си белязана — каза той.

— Не съм скъсала с него заради Белега. Връзката ни беше приключила още преди това. Белегът само сложи точката. — Поех дълбоко въздух и го погледнах в очите. — Ами ти и Афродита?

Той примигна изненадано.

— Какво искаш да кажеш?

— Днес тя ми заяви, че ти не си ѝ бивш, защото винаги си бил неин.

Ерик присви очи. Виждаше се, че е искрено ядосан.

— Афродита има сериозни проблеми с казването на истината.

— Не че е моя работа, но...

— Твоя работа е! — отвърна бързо той и взе ръката ми, което ме побърка тотално. — Поне аз искам да е твоя.

— О! Ами аз... — заплетох език. — Добре де, добре.

За пореден път пусках в действие „удивителното“ си красноречие.

— Значи тази вечер не си тук, защото ме отбягваш, а защото наистина си имала повод за размисъл?

— Не съм те отбягвала. Аз просто... — измънках нерешително. Нямах представа как да му обясня нещо, което бях сигурна, че не бива да му обяснявам. — В момента ми се случват разни неща. Цялата работа с тази Промяна е доста объркваща.

— Постепенно ще се оправиш — стисна ръката ми той.

— Съмнявам се — измърморих под носа си.

Той се засмя и потупа с пръст Белега ми.

— Ти си по-напред от всички подрастващи. Отначало е трудно, но повярвай ми, ще стане по-лесно... дори и за теб.

— Надявам се — въздъхнах, но дълбоко в себе си се съмнявах.

Спряхме пред вратата на общежитието и той се обърна към мен. Гласът му се промени, стана неочаквано сериозен.

— Зи, не вярвай на тази гаднярка Афродита. От месеци не съм бил с нея.

— Да, но преди си бил.

Той кимна и очите му потъмняха.

— Тя не е много приятна личност, Ерик.

— Знам.

Изведнъж осъзнах какво точно ме притесняваше и реших, ох, добре, какво толкова, да го кажа.

— Не ми харесва, че си бил с тази гаднярка. Това ме кара, да се замисля дали искам да съм с теб.

Ерик отвори уста да каже нещо, но аз не исках да слушам извинения, на които не знаех дали да вярвам, и продължих:

— Благодаря, че ме изпрати. Радвам се, че се срещнахме за втори път.

— Аз също се радвам, че те срещнах, Зи — каза той. — Бих искал да те видя отново, но този път неслучайно.

Поколебах се и се изненадах, че се колебая. Аз също исках да го видя отново. Но как да забравя за Афродита? Тя наистина беше пленително красива, а той беше момче. Щеше да палне във вещерските ѝ (но страстни) прегръдки, преди да се усети. Афродита беше като паяк. Чудно ми беше как така досега не го е оплела съвсем в мрежите си, как е допуснала той да получи втори шанс.

— Добре. Какво ще кажеш да гледаме онзи стар филм в неделя? — казах, преди да скоча на луната от радост, че ще излизам с най-готиното момче от цялото училище.

— Дадено — кимна той.

Бавно, много бавно, сякаш ми даваше възможност да избягам, ако реша, Ерик се наведе и ме целуна по устните. Устните му бяха топли и ухаеха прекрасно. Целувката беше мека и замайваща. Честно, беше толкова прекрасна, че си пожелах да ме целуне пак. Той отдели устни от моите, но не се отдалечи. Стояхме съвсем близо един до друг, ръцете ми бяха на гърдите му. Неговите почиваха на раменете ми.

— Радвам се, че поиска да се срещнем — усмихнах му се аз.

— Аз се радвам, че каза „да“.

И ме целуна отново. Този път без колебание. Целувката се задълбочи и ръцете ми го притеглиха към мен. Не чух, но усетих как изстена, докато устните му отключваха нещо скрито дълбоко в мен, което премина през тялото ми като гореща вълна. Беше невероятно, неопишуемо, различно от всяка друга целувка, която бях изпит вала досега.

Тялото ми пасна точно на прегръдката му. Силните му ръце докоснаха меката ми кожа и разпалиха в мен желание. Притиснах се по-силно в него, забравила напълно за Афродита, за кръга, който бях затворила току-що, и за останалия свят. Отделихме устни, впихме погледи един в друг, задъхани и замаяни от силата на чувството. Постепенно разумът ми се възвърна и чак сега осъзнах, че стоя плътно долепена до него пред общежитието и му се натискам като мръсница. Веднага го избутах.

— Какво стана? Защо се промени изведнъж? — стегна ме в прегръдките си той.

— Защото не съм като Афродита — извиках, започнах да се боря и той най-после ме пусна.

— Знам, че не си. Нямах да те харесвам, ако мислех така.

— Нямах предвид само характера. Просто за мен не е нормално да стоя под прозорците на общежитието и да се натискам с някого.

— Добре — той протегна ръка към мен, сякаш искаше да ме притегли отново към себе си, но веднага се отказа. — Зоуи, ти ме караш да се чувствам както никога досега.

Усетих, че бузите ми пламват, но не бих могла да кажа дали от гняв или от смущение.

— Не ме будалкай, Ерик. Видях ви с Афродита в коридора. Мога да се закълна, че се чувстваше точно по този начин, беше дори поразгорещен.

Той поклати глава и очите му ми казаха, че съм го обидила.

— Афродита ме възбуди физически. Това, което правиш ти, докосва сърцето ми. Знам разликата и мислех, че и ти я съзнаваш.

Погледнах в красивите му сини очи, запленили сърцето ми още от първия миг, когато погледнаха в моите, и казах тихо:

— Извинявай. Не беше честно от моя страна. Аз също осъзнавам разликата.

— Обещай ми, че няма да допуснеш Афродита да застане между нас.

— Обещавам!

Обещанието ми ме изплаши, но бях искрена.

— Добре.

Нала изплува от мрака, уви се около краката ми и замяука.

— Трябва да я прибера и да я сложа да спи — казах тихо.

— Добре — усмихна се той и ме целуна бързо. — Довиждане,
Зи. Ще се видим в събота.
Прибрах се в стаята с пламнали устни.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Следващият ден започна, както по-късно отчетох, подозрително нормално. Докато закусвахме, разказах шепнешком на Стиви Рей колко готин и страстен беше Ерик снощи, после започнахме да обсъждаме какво да облека за събота. Изобщо не забелязахме приближаването на Афродита и зловещата ѝ тройка — Войнствената, Ужасната и Осата. Часът по история на вампирите беше толкова интересен — от амазонките преминахме в Древна Гърция и научихме за техния вампирски празник, наречен Корея — че забравих за планирания тази вечер ритуал на „Дъщерите на мрака“. Поне за мъничко бях престанала да се тревожа за Афродита и да се чудя какво да направя. Часът по актьорско майсторство също ми хареса. Бях подготвила един от монолозите на Кейт от „Укротяване на опърничавата“ (Обикнах тази пиеса, след като гледах филма с Елизабет Тейлър и Ричард Бъртън.) Когато излязох от класната стая, Неферет ме приклеци в ъгъла и ме попита докъде съм стигнала с учебника по социология на вампирите от шести курс. Трябваше да ѝ призная, че не съм напреднала много (всъщност не бях прочела нищо, но се опитах да не обръщам внимание на огорчението ѝ и казах, че бързам за часа по английски). Влязох в стаята, наместих се между Деймиън и Стиви Рей и адът изведнъж се отвори.

Всичко, което до този момент изглеждаше нормално, се обърна с краката нагоре.

Пентесилея четеше „Ти тръгни, а аз ще остана още малко...“ от четвърта глава на „Последната нощ на Титаник“ от Уолтър Лорл. Книгата беше интересна и ние слушахме както обикновено, когато глупакът Елиът започна да кашля. Голям досадник беше този.

Някъде по средата на главата и на изнервящата кашлици изведнъж подуших странна миризма, сладка, вкусна и изкусителна. Вдишах дълбоко, но се опитах да не изпускам нишката на текста.

Кашлицата на Елиът се засили и целият курс, включително аз, обърнахме гневни погледи към него. Не можеше ли да вземе някакви

капки, сироп за кашлица или поне да пийне малко вода?

И тогава видях кръвта.

Както никога Елиът не се излежаваше и не дремеше. Седеше изпънат като струна и гледаше покритата си с прясна кръв длан. Изкашля се отново и всички чухме ужасния плъокащ звук, който ми напомни за деня, когато бях белязана. От устата му блъвна аленочервена кръв.

Гърлото му загъркори.

— Извикайте Неферет! — кресна Пентесилея, издърпа едно от чекмеджетата на бюрото, извади чиста, сгъната на четири кърпа и тръгна бързо между редовете към Елиът. Ученикът, който беше най-близо до вратата, изхвърча навън.

Гледахме смаяни как Пентесилея достига до Елиът в момента на следващия пристъп на кървава кашлица, точно навреме, за да я улови в кърпата. Той заби лице в кърпата, започна да плюе, повръща и хълца и когато най-после вдигна поглед, всички видяхме, че по бледото му кръгло лице се стичат кървави сълзи. Кръв шуртеше от носа му, сякаш беше чешма с отворено докрай кранче. Той обърна лице към Пентесилея и аз забелязах тънката кървава струйка, която се стичаше от ушите му.

— Не! — извика той с чувство, на каквото смятах, че е неспособен. — Не искам да умра!

— Ш-ш-шт... — опита се да го успокои Пентесилея. Оранжевата ѝ коса полепна по потното му лице. — Болката скоро ще премине.

— Но... но аз... — зариде той с глас, който само напомняше за неговия, после избухна в нов пристъп на кашлица и повърна във вече напоената с кръв кърпа.

Неферет влезе в стаята с двама високи и яки вампири, които носеха носилка и одеяло. В ръцете ѝ имаше шишенце е бяла като мляко течност. Преди да ги огледаме добре, вратата се отвори отново и Дракон Ланкфорт връхлетя в стаята.

— Това е менторът му — прошепна почти без глас Стиви Рей.

Кимнах и си спомних.

Неферет подаде на Дракона шишенцето с бялата течност и застана зад Елиът. Сложи ръце на раменете му и в същия миг кашлянето и повръщането престанаха.

— Изпий това, Елиът — каза Дракона. Елиът поклати треперещата си глава и той продължи меко: — То ще спре болката.

— Ще останеш ли е мен? — попита задъхано Елиът.

— Разбира се. Няма да те оставя нито за миг.

— Ще извикаш ли мама? — прошепна момчето.

— Ще я извикам.

Елиът затвори за миг очи, после пое шишенцето с треперещите си ръце, допря го до устните си и го изпи. Неферет кимна към двамата вампири, те го вдигнаха и го сложиха на носилката, сякаш беше кукла, а не умиращо дете, и придружени от Дракона, го изнесоха от стаята. Преди да ги последва, Неферет се обърна и изгледа шокираните лица на учениците от трети курс.

— Бих могла да ви кажа, че Елиът ще се оправи и всичко ще е наред, но това би било лъжа — започна тя и гласът ѝ се извиси чист и мек, но всички различихме студените нотки в него. — Истината е, че тялото му отхвърля Промяната. След минути ще умре завинаги, без да узрее до вампир. Бих могла да ви кажа да не се тревожите, защото това не може да се случи с вас. Но и това би било лъжа. Горедолу един от десет няма да понесе Промяната. Някои от новаците умират през третата предшестваща година. Други имат повече сили и ще удържат до шестата предшестваща година, но ще се разболеят и ще умрат внезапно. Казвам ви това не за да живеете в страх, а поради две основни причини. Първо, искам да знаете, че като ваша Висша жрица, никога няма да ви излъжа и ще ви помогна да преминете бързо и леко в следващия свят, когато дойде времето за това. И второ, надявам се да живеете така, сякаш днес е последният ден в живота ви, защото той наистина може да е такъв. Само така ще оставите достоен спомен за себе си и духът ви ще почива в мир. Ако не умрете, тогава ще се радвате на дълъг живот като уважаван и почитан вампир. — Погледна право в мен и заключи: — Моля Никс да ви благослови с мир и спокойствие. Запомнете, че смъртта е естествена част от живота, дори от живота на вампира, и че един ден всички ще се завърнем в прегръдката на нашата богиня.

Звукът от затръшването на вратата след нея прозвуча като финален акорд.

Пентесилея се захвана за работа. Бързо и без излишни емоции почисти кървавите пръски по чина на Елиът, скри всички свидетелства

за смъртта му, върна се на подиума и обяви минута мълчание в негова памет. После вдигна книгата и зачете оттам, докъдето бе стигнала. Опитах се да се съсредоточа и да забравя гледката на бликащата от ушите, носа и очите на Елиът кръв. Опитах се също да забравя и сладката миризма, която без съмнение идваше от умиращото тяло на Елиът.

Би трябвало нещата да продължат обичайния си ход, независимо че някой от новациите е умрял, но да умрат двама за толкова кратък период от време вече беше необичайно и през останалата част от деня всички бяхме тихи и умърлушени. Атмосферата по време на обяда беше потискаща. Забелязах, че по-голямата част от децата върнаха храната си. Близнаците не направиха дори и опит да се заядат с Деймиън и това би било приятна промяна, ако не знаех каква е причината. Когато Стиви Рей скалъпи някакво извинение да напусне столовата по-рано и да се върне в класната стая далеч преди звънеца за петия час, веднага заявих, че отивам с нея.

Тръгнахме заедно по алеята в гъстия нощен мрак. Тази вечер светлината на газените лампи не ми изглеждаше топла и ярка. Беше студена и мътна.

— Никой не обичаше Елиът и все пак този път го приех по-тежко — заговори Стиви Рей. — Колкото и да е странно, с Елизабет не се разстроих толкова. Поне можехме да скърбим искрено за нея.

— Напълно те разбирам. И аз се чувствам зле, но това, което ме разстрои най-много, е, че видях с очите си какво може да ми се случи. Просто не мога да го изтрия от ума си.

— Добре, че умря бързо — каза тя.

— Чудя се дали боли — потръпнах неволно.

— Предполагам, че не. Дават ти нещо. Онази бяла течност, която Елиът изпи. Тя спира болката, но те оставя в съзнание до самия край. Неферет винаги се притичва на помощ.

— Плашещо е, нали? — погледнах я аз.

— Да.

Известно време останахме мълчаливи. Луната се подаде иззад облаците и листата на дърветата заблестяха в зловеща сребриста светлина. Това неочаквано ми напомни за Афродита и нейния ритуал.

— Има ли шанс Афродита да отложи запланувания за тази вечер ритуал на Самхайн?

— Абсурд. Ритуалите на „Дъщерите на мрака“ никога не се отлагат.

— По дяволите! — плеснах се по бедрата и се втренчих в нея. — Той е бил техният хладилник.

Стиви Рей ме погледна изплашено.

— Кой, Елиът ли?

— Да. Беше някак подпухнал и се държеше като дрогиран. Вероятно е започнал да отхвърля Промяната още тогава. — Настъпи неловка тишина. Аз добавих. — Не исках да ти казвам преди, особено след като ми разказа за... знаеш за какво. Сигурна ли си, че Афродита няма да отложи ритуала? Имам предвид, във връзка със смъртта на Елизабет и на Елиът?

— За „Дъщерите на мрака“ това няма никакво значение. Тях не ги е грижа за децата хладилници. Просто ще ги заменят с други. — Тя се поколеба за миг, после продължи тихо: — Зоуи, мислех си... Може би е по-добре да не ходиш там. Чух какво ти каза вчера Афродита. Тя ще направи така, че никой да не те приеме. Афродита е много, много зловна.

— Всичко ще е наред, Стиви Рей.

— Не, имам лошо предчувствие. Сигурна съм, че още нямаш план, нали?

— Така е. Все още съм на етап проучване — опитах се да разведря обстановката.

— Тогава го отложи за друг път. Днес беше отвратителен ден. Всички са разстроени. Изчакай.

— Не мога да не отида, особено след това, което ми каза Афродита вчера. Иначе ще си помисли, че съм се изплашила.

Стиви Рей въздъхна.

— Тогава вземи и мен.

Поклатих глава, но тя продължи:

— Сега си Дъщеря на мрака и можеш да каниш хора на ритуалите. Покани ме. Ще дойда и ще ти пазя гърба.

Не, изключено. Мислех непрекъснато за кръв, представях си, че я пия и лижа, и това беше очевидно дори за Войнствената и Ужасната. Стараех се с всички сили, но продължавах да мисля за кръв, за тази на Хийт, на Ерик и дори на Елиът. Стиви Рей щеше да научи един ден колко много ме привлича тази миризма, но не и тази нощ. Ако

зависеше от мен, най-добре никога да не разбираше. Не исках да загубя нито нея, нито Близнаците или Деймиън, а се страхувах, че ще стане точно така. Те знаеха, че съм „специална“, но ме приемаха, защото моята уникалност означаваше да си имат своя Висша жрица, а това ги устройваше. Жаждата ми за кръв обаче със сигурност нямаше да ги устрой. Нямаше да ме разберат.

— Няма да стане, Стиви Рей.

— Зоуи, не бива да ходиш сама при тези вещици.

— Няма да съм сама. Ерик ще бъде там.

— Да, но той е бил гадже на Афродита. Кой знае как ще реагира, ако му се наложи да застане между двете?

— Скъпа, мога да се защитавам и сама.

— Знам, но... — Тя млъкна и ме изгледа стреснато. — Зи, вибрираш ли?

— Какво? — опулих се срещу нея. В същия момент го чух и избухнах в смях. — Това е мобилният ми телефон. Снощи преди ритуала го сложих в чантата си.

Извадих телефона и погледнах екранчето.

— Минава полунощ, кой, по дя... — отворих капачето и видях, че имам петнайсет нови съобщения и пет пропуснати обаждания. — Леле, някой е звънял до припадък, а аз не съм забелязала.

Проверих първо съобщенията и щом зачетох, стомахът ми се сви.

„Зо, обади ми се, още те обичам.“ „Зо, обади ми се, моля те.“ „Искам да те видя.“ „Ти+Аз“ „Ще се обадиш ли?“ „Искам да говоря с теб, Зо!“ „Обади ми се!“

Нямаше нужда да продължавам. Всички бяха в този дух.

— Ох! Всичките са от Хийт.

— Бившият ти ли?

— Да — въздъхнах аз.

— Какво иска?

— Очевидно мен.

Натиснах с нежелание бутона за гласовата си поща и се изненадах от вълнението в иначе сънливия глас на Хийт.

— Обади ми се. Знам, че е късно, но... чакай. Късно е, но не за теб, а за мен. Но няма значение. Не ми пука. Просто искам да ми звънеш. Това е. Чао. Обади се!

Изтрих го и продължих нататък. Следващото беше още по-шантаво.

— Зоуи! Виж. Трябва да ми се обадиш. Наистина. И недей да ми се сърдиш. Кайла дори не ми харесва. Тя е скапанячка. Обичам теб, Зоуи, само теб. Така че обади ми се. Няма значение кога. Тъкмо ставам.

— Ох, мъже! — въздъхна Стиви Рей, явно дочула трескавия глас на Хийт. — Момчето е като обсебено. Не е чудно, че си му била дузпата.

— Да — измънках и изтрих второто съобщение. Третото приличаше на първите две, само че беше още по-отчаяно. Намалих звука и е нервно потропващ крак прехвърлих всичките пет, без да ги изслушам, само изчаквах, за да видя кога точно да натисна бутона за изтриване и да отворя другото.

— Трябва да се видя с Неферет — казах повече на себе си, отколкото на Стиви Рей.

— Защо? Искаш да блокираш обажданията му ли?

— Не. Да. Нещо такова. Искам да говоря с нея за... ами да ми каже какво да правя — избегнах настойчивия ѝ поглед аз. — Искам да кажа... той вече се появи тук веднъж. Не желая да идва пак и да създава неприятности.

— Права си. Ще стане кофти, ако налети случайно на Ерик.

— Ще стане ужасно. Добре, сега по-добре да побързам да хвана Неферет преди петия час. Ще се видим след училище.

И без да изчакам нейното „довиждане“, тръгнах за стаята на Великата жрица. Какъв ужасен ден! Елиът умира, а аз съм съблазнена от кръвта му. Отивах на ритуал на Самхайн с група момичета, които ме мразеха и държаха да ми го покажат. На всичкото отгоре, изглежда, бях обсебила бившето си гадже.

Да, днешният ден определено беше един от най-гадните.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ако ръмженето и съскането на Скайлар не бе привлякло вниманието ми, никога нямаше да забележа Афродита да се промъква покрай стаята на Неферет и да прибъгва крадешком към нишата в дъното на коридора.

— Какво има, Скайлар? — Вдигнах предпазливо ръката си към котарака на Неферет, припомняйки си думите ѝ за лошия му характер. Добре, че този път както никога Нала беше до мен, а не се мъкнеше на метри отзад, както правеше обикновено, иначе Скайлар щеше да я изгризка на една хапка. — Мац-пис-пис!

Огромният оранжев котарак ме изгледа замислено (може би се питаше дали си заслужава труда да ухапе протегнатата към него ръка). Накрая взе решение, изпухтя и тръгна мързеливо. Отърка се в краката ми, изсъска още веднъж към нишата и изчезна към стаята на Неферет.

— Какъв му е проблемът, по дяволите? — Погледнах нерешително и се зачудих какво би накарало една котка да пухти и съска така яростно.

В същия момент я видях. Седеше на пода до красивата статуя на Никс. Беше в сянката на постамента, затова не я забелязах веднага. Главата ѝ бе отметната назад, от очите ѝ се виждаше само бялото. Изкарах си акъла. Стоях като закована и очаквах всеки момент от лицето и да потече кръв. Тя простена и измърмори нещо, което не успях да разбера, очите ѝ зашариха под притворените клепачи, сякаш гледаше филм. Афродита имаше видение. Сигурно бе усетила, че приближава, и се бе скрила в нишата, за да не я види никой и да запази за себе си видените ужасии. Кучка проклета!

Добре. Сега щях да разбера какво замисля. Наведох се, хванах я за ръката и ѝ помогнах да се изправи на крака. (Оказа се много потейка, отколкото изглеждаше.)

— Хайде — изпъшках и я поведох по коридора, превита под тежестта ѝ. — Хайде да се поразходим и да видим какво искаш да скриеш от Великата жрица.

За моя радост стаята на Неферет беше наблизно. Влязохме, залитайки, а Неферет веднага скочи от бюрото и се спусна към нас.

— Зоуи! Афродита! Какво става? — Но щом огледа по-добре Афродита, тревогата ѝ бе заменена от облекчение и разбиране. — Помогни ми да я сложим на стола. Там ще ѝ е по-удобно.

С общи усилия я пренесохме до големия кожен стол и я оставихме да потъне в него. Неферет приклепна до нея и я хвана за ръката.

— Афродита, в името на богинята те призовавам да кажеш какво виждаш!

Гласът ѝ беше тих, но твърд и нетърпящ възражения.

Клепачите на Афродита потрепнаха, тя отвори уста и пое дълбоко въздух. Изведнъж очите се отвориха, бяха изпълнени с ужас.

— Толкова много кръв! От тялото му изригва толкова много кръв!

— От чие тяло, Афродита? Концентрирай се, моля те, и проясни видението — изкомандва Неферет.

Афродита отново отвори уста, жадна за въздух.

— Но те са мъртви! Не! Не! Това не може да бъде! Не е правилно. Не е естествено! Не разбирам, не...

Клепките ѝ отново запърхаха и погледът ѝ започна да се прояснява. Огледа се объркано, изглежда не можеше да познае никого и нищо. Очите ѝ ме докоснаха и останаха втренчени в моите.

— Ти... — каза накрая, — ти си знаела.

— Да — кимнах, убедена, че се опитва да скрие видението си, но не подех темата, само отбелязах: — Намерих те в коридора и...

Неферет вдигна ръка и ме спря.

— Не, тя не е свършила. Не може да свърши толкова бързо. Просто видението още не се е избистрило — изрече припряно, после отново сниши глас и възприе същия заповеден тон: — Афродита, върни се. Кажи какво става и какво искаш да промениш.

Ха! Сега те сгащиха! Не можах да се въздържа да не злорадствам. Все пак вчера се бе опитала да извади очите ми.

— Мъртвите...

Ставаше все по-трудно да я разбере човек. Тя избърбори нещо, което ми прозвуча като „Тунели... убиха някого там... аз не... аз не мога...“.

Безспорно не беше на себе си. Почти ми стана мъчно за нея. Беше ясно, че това, което виждаше, я побърква. Очите ѝ зашариха из стаята, намериха Неферет и сякаш я разпознаха. Това ме успокои. Тя се завръщаше и от цялата бъркотия нямаше да остане и помен. Но още не си бях довършила мисълта и очите ѝ, които бяха като залепени за тези на Неферет, се разшириха болезнено. По лицето ѝ се изписа ужас и тя изпищя.

Неферет склучи ръце около треперещите ѝ рамене.

— Събуди се, Афродита! — заповяда ѝ тя и вдигна поглед към мен над раменете на Афродита. — Върви си, Зоуи. Видението ѝ е неясно. Явно е разстроена от смъртта на Елиът. Нека остане тук, за да съм сигурна, че когато дойде на себе си, всичко ще е наред.

Нямаше нужда да ме подканя. Манията на Хийт бе забравена напълно. Изхвъркнах на секундата и влязох в часа по испански.

Но не успях да се съсредоточа в урока. Продължавах да предъвквам в съзнанието си странната сцена в кабинета на Неферет. Явно Афродита бе видяла умиращи хора и от реакцията на Неферет си извадих заключение, че смъртта им беше насилствена. Стиви Рей ми бе казала, че виденията на Афродита са кристално ясни. Тя можеше да изпрати хора на летището в конкретен час и на конкретен номер на полет, сигурна, че самолетът ще катастрофира, както го бе видяла преди това във видението си. Но днес най-неочаквано нищо от видяното не беше ясно. Щом ме видя, заговори несвързано и изписка от ужас, което накара Неферет да подскочи. Стори ми се, че във всичко това има някаква логика. Нямах търпение да видя как ще се държи на ритуала.

Щом привърших със своеобразното сресване на Персефона, оставих четките, качих на рамо Нала, която стоеше на хранилката за конете, гледаше ме и мяукаше по своя си начин, и тръгнах бавно към общежитието. Този път минахме без Афродита да ни пресрещне и да се заяде с мен, но щом завихме зад ъгъла, видях Стиви Рей, Деймиън и Близнаците. Стояха до стария дъб, увлечени в таен разговор. Щом ме видяха, замлъкнаха и ме погледнаха виновно. Ясно за кого говорех.

— Какво? — спрях и попитах.

— Чакахме те — отвърна Стиви Рей. От предизвикателния ѝ поглед нямаше и следа.

— Какво става с теб? — вгледах се в нея.

— Просто се тревожи за теб — каза Шоуни.

— Всички се тревожим — допълни Ерин.

— Какво става с бившето ти гадже? — попита Деймиън.

— Досажда ми, какво. Ако не беше досадник, нямаше да ми бъде бивш.

Опитвах се да не адресирам думите си към никого, нито да спирам поглед върху някого. (Никога не съм била добра лъжкиня.)

— Ние решихме аз да дойда с теб тази нощ — рече Стиви Рей.

— Всъщност мислим, че всички трябва да дойдем — поправи я Деймиън.

Свъсих вежди и ги изгледах лошо. Нямаше начин да ги оставя да ме гледат как пия кръвта или каквото там щяха да ми сложат в чашата с виното.

— Не.

— Зоуи, днес беше един наистина отвратителен ден. Всички сме в стрес. А Афродита е решена на всичко, за да те разкара. Мисля, че е логично да сме заедно тази нощ — разсъди Деймиън.

Да, беше логично, но те не знаеха цялата истина. Аз не исках да я знаят. Държах прекалено много на тях. Те ме караха да се чувствам желана и в безопасност. За първи път не бях излишната. Не исках да рискувам да ги загубя. Не и сега, когато всичко около мен беше съвсем ново и плашещо. Затова направих това, което правех вкъщи, когато бях изплашена и тъжна и не знаех как да постъпя — нападнах.

— Нали казвате, че притежавам сили, които един ден ще ме направят ваша Висша жрица?

Те закимаха ентузиазирани и ми се усмигнаха, което накара сърцето ми да се свие. Стиснах зъби и заговорих с леден тон:

— Тогава ще ме слушате, когато ви казвам „не“. Не ви искам там тази нощ! Това е нещо, с което трябва да се справя сама. Точка по въпроса.

Врътнах се и се отдалечих.

Естествено след половин час вече съжалявах, че се бях държала толкова грубо. Закрачих нервно напред-назад около стария дъб, превърнал се неусетно в мое убежище, което никак не се хареса на

Нала. Но аз продължавах да обикалям и да се моля Стиви Рей да се появи отнякъде, за да ѝ се извиня. Приятелите ми не знаеха защо не ги искам там. Просто се притеснявах за мен. Може би... може би щяха да разберат за кръвта? Ерик, изглежда, разбираше. Естествено, нали беше пета предшестваща година? Все пак... ние всички щяхме да минем през това. Рано или късно щяхме да залочим кръв... или да умрем. Тази мисъл успя да ме успокои поне отчасти и аз вдигнах ръка да почеша Нала.

— Когато алтернативата е смърт, пиенето на кръв не изглежда толкова ужасно, нали?

Тя замърка и аз го приех за „да“. Погледнах часовника си и подскочих. По дяволите! Трябваше да се върна в стаята, да се преоблека и да отида на срещата с „Дъщерите на мрака“. Тръгнах обратно към стената. И тази нощ небето бе покрито с облаци, но аз нямах нищо против тъмнината. Бях започнала да харесвам нощта. Така и трябваше. Тя щеше да бъде моя спътница дълго време. *Ако оцелеех.* Сякаш прочела мрачните ми мисли, Нала ме изгледа накриво и измяука.

— Да, знам. Не бива да гледам толкова мрачно на нещата. Чакай, ще се развеселя, след като...

Ниското ѝ ръмжене ме накара да спра и да се огледам. Тя също спря. Гърбът ѝ се изви в дъга, козината ѝ настръхна и тя заприлича на малка космата топка. Но присвитите ѝ очи гледаха злобно и войнствено, когато изсъска яростно в нощта.

— Нала, какво...

И още преди да се обърна и да погледна в посоката, накъдето гледаше тя, по гърба ми полазиха ледени тръпки. По-късно, когато направих разбор на ситуацията, не можах да си обясня защо не изкрещях. Спомням си, че устата ми се отвори и поех въздух, но звук не последва. Сякаш бях онемяла. Но дори да бях онемяла, това не обясняваше пълното ми вцепенение.

На по-малко от десетина крачки от мен, в сянката на стената, стоеше Елиът. Стори ми се, че се движи в посоката, в която вървахме и ние с Нала. Чу съскането ѝ и се обърна наполовина към нас. Нала изфуча отново. Елиът се стресна и с едно бързо движение се обърна изцяло към нас.

Кълна се, че спрях да дишам. Беше призрак — трябваше да бъде, но изглеждаше толкова плътен, толкова реален, че настръхнах цялата. Ако не бях видяла с очите си как тялото му отхвърля Промяната, щях да си помисля, че си е той, само дето изглежда адски блед и... странен. Беше направо бял, но имаше и друго. Очите му бяха различни. Слабата светлина се отразяваше в тях и те блестяха в зловещо ръждиво като засъхнала кръв.

Точно както светеха и очите на Елизабет.

Имаше и още. Тялото му изглеждаше променено — слабо. Как беше възможно това? Накрая дойде миризмата. Миришеше на старо, на прах, на нещо древно, като скрин, останал затворен с години, или като зловещо подземие. Същата миризма, каквато усетих и при Елизабет.

Нала изръмжа. Елиът приклепна, изви гръб и изсъска срещу нея. Оголи зъби и аз видях издължените му кучешки зъби. Той направи крачка към нея, сякаш се готвеше да я нападне. Реагирах светкавично, без да мисля.

— Остави я на мира и се махай оттук!

Изненадах се от себе си. Сякаш подвиквах на злобно куче. Изобщо не ми личеше, че всеки момент щях да припадна от страх.

Главата на Елиът се люшна към мен и пламъкът в очите му ме докосна за първи път. Злото в чистия му вид. Гласът на интуицията, който вече познавах добре, изкрещя в мен: „Това е отвратително“

— Ти... — изграчи той.

Гласът му беше ужасен, стържещ и гърлен, сякаш нещо бе повредило гърлото му.

— Ще те хвана — изръмжа той и тръгна към мен.

Страхът ме парализира.

В същия миг бойният вик на Нала разцепи нощта. Тя се хвърли върху призрака на Елиът. Зашеметена от ставащото, очаквах да видя как забива зъби в празното пространство, но тя се вкопчи в бедрото му, пусна ноктите си и зафуча като хищник с поне три пъти по-големи размери от нейните. Той изпищя, хвана я за врата, отскубна я от себе си и с невероятна скорост буквално прелетя над високата стена и изчезна в нощта.

Затресох се от ужас, разтреперих се толкова силно, че едва не паднах.

— Нала! — проплаках в тъмното. — Къде си, момичето ми?

Веднага дочух ръмженето ѝ и след миг беше при мен, но приличните ѝ на цепки очи бяха отправени все още към стената. Приклекнах до нея и опипах костите ѝ е треперещите си ръце. Изглеждаше цяла и невредима. Гушнах я и побягнах с все сила далеч от стената.

— Всичко е наред. Всичко свърши. Той си отиде. Смелото ми момиче! — продължих да бърбуркам и да тичам.

Тя опря предните си лапи на рамото ми, надигна се и продължи да ръмжи, вперила поглед назад.

Щом стигнахме до първите улични лампи, спрях и я вдигнах пред себе си, за да се уверя още веднъж, че наистина е добре. Това, което открих, накара стомаха ми да се сгърчи толкова силно, че едва не повърнах. По лапата ѝ имаше кръв. Само че не беше нейна. И не миришеше приятно като прясната. Имаше дъх на мухъл, на мазе. Изтрих лапата в тревата и едва се сдържах да не повърна. Вдигнах я отново и забързах по алеята към общежитието. Нала продължи да ръмжи и да гледа назад.

Стиви Рей, Деймиън и Близнаците не бяха там и това ми се стори подозрително. Нямахте ги пред телевизора, нито в компютърната зала и в библиотеката. Не бяха и в кухнята. Изкачих задъхано стълбите с надеждата да заваря Стиви Рей в стаята. Уви!

Седнах на леглото си и започнах да галя притихналата Нала. Дали да ги потърся? Или да остана тук, докато Стиви Рей се прибере? Погледнах към часовника. Имах не повече от десет минути да се преоблека и да отида в спортната зала. Но как да отида след всичко, което се случи?

Всъщност какво точно се бе случило?

Един призрак се бе опитал да ме нападне. Не, не беше така. Призраците не кървяха. Въсъщност кръв ли беше това? Не миришеше като другата. Нямах представа какво става.

Трябваше да отида при Неферет и да ѝ разкажа всичко. Да си замъкна задника при нея и побеснялата ѝ котка и да ѝ кажа за Елизабет и за Елиът. Трябваше... Трябваше...

Не!

Този път нямахте надигащ се в гърлото ми писък. Това, което се надигна, беше решителност. Не можех да ѝ кажа, не и в момента.

— Трябва да отида на ритуала — изрекох на глас думите, които не спираха да се въртят в главата ми. — Трябва да присъствам.

Докато vadex черната рокля и ровех из гардероба за балетните обувки, изведнъж се успокоих. Нещата тук не следваха логиката, която следваха в стария свят — в моя стар живот. Беше време да приема този факт и да свикна.

Усещах петте елемента, което означаваше, че богинята ме е дарила с невероятна сила и власт. И както често ми повтаряше баба, с голямата власт идват и големите отговорности. По някаква причина бях получила способността да виждам разни неща, например призраци, които не изглеждат, не действат и не миришат като призраци. Но все още не знаех за какво можеше да ми послужи това. Всъщност не знаех нищо, освен две неща, които не подлежаха на съмнение. Не трябваше да казвам нищо на Неферет и трябваше да отида на ритуала.

Забързах към спортната зала, като си наложих да мисля позитивно. Можеше Афродита да не се появи тази нощ или да забрави да се заяде с мен.

С моя късмет обаче нито едно от двете не се случи.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Хубава рокля, Зоуи. Изглежда точно като моята. Ох, почакай! Та тя беше моя — изсмя се някак гърлено Афродита в стил „аз съм голямо момиче, а ти си още детенце“.

Много се дразнех от такива момичета. Да, тя наистина е по-голяма, но и аз имам гърди.

Усмихнах се многозначително, придадох загадъчна нотка на гласа си и изтърсих огромна лъжа, при това ми се стори, че се справих доста добре, като се има предвид, че не умея да лъжа, че току-що бях нападната от призрак и че всички наоколо не сваляха погледи от мен.

— Здравей, Афродита! Тъкмо прочетох глава четиристотин и петнайсети от книгата, която ми даде Неферет. Там пише, че е много важно лидерът на „Дъщерите на мрака“ да направи така, че всеки нов член да се чувства охотно приет и добре дошъл. Сигурно се гордееш, че се справяш толкова добре със задачата? — Пристъпих към нея и сниших глас, така че да ме чуе само тя: — И искам да ти кажа, че изглеждаш доста по-добре от последния път, когато се видяхме.

Видях ясно как пребледня и в очите ѝ се появи страх. Изненадващо за мен, това не ме зарадва, нито ми донесе усещане на победител. Напротив, почувствах се подла, празна и уморена.

Тя стисна зъби и изсъска:

— Майната ти!

После се засмя високо, сякаш се бе пошегувала (за моя сметка), обърна ми гръб, отметна презрително разкошната си коса и отиде към центъра на залата.

Това беше достатъчно, за да освободи съвестта ми от угризенията. Гадна крава.

Тя вдигна ръка и всички, които ме гледаха и се подхилкваха ехидно, насочиха вниманието си към нея. Тази вечер Афродита беше в старомодна рокля от червена коприна, толкова плътно прилепнала по тялото ѝ, че изглеждаше като нарисувана върху кожата ѝ. Бих искала да

разбера откъде ги намира тия страхотни дрехи. Дали има вампирски молове?

— Вчера умря един новак. Днес още един — започна тя. Гласът ѝ беше чист и силен, с нотка на съчувствие, което ме изненада. Заприлича ми на Неферет и аз зачаках да видя дали ще каже нещо дълбокомислено като истински лидер.

— Всички ги познавахме. Елизабет беше мило и скромно момиче. Елиът беше наш хладилник през последните няколко ритуала.

Тя се усмихна за миг. Усмивката ѝ беше цинична и злобна и всяка прилика с Неферет изчезна на секундата.

— Но те бяха слаби, а вампирите нямат нужда от слабаци в редиците си. — Сви покритите с алената коприна рамене и продължи: — Ако бяхме хора, щяхме да го наречем естествен подбор. Слава на богинята, че не сме, затова нека го наречем Съдба и да се радваме, че не споходи някого от нас.

Всеобщото одобрение от страна на останалите ме потресе. Не познавах добре Елизабет, но тя се бе държала мило с мен. За Елиът си признавам — не го харесвах. Никой не го харесваше. Беше досаден и неприятен на външен вид (а неговият призрак, или каквото там беше, имаше същия характер), но смъртта му ме натъжи. Ако някога стана водач на Дъщерите на мрака никога няма да си правя шеги със смъртта на някой новак, независимо колко безличен е бил той. Заклех се пред себе си, но се постарях да го повтора като молитва, с надеждата да бъде чута от Никс и да получи одобрението ѝ.

— Но стига сме си говорили за тях — продължи Афродита. — Тази нощ е Самхайн. Тази нощ празнуваме края на събирането на реколтата. Тази нощ отдаваме почит на нашите прадеди — всички велики вампири, които са живели и са били почитани преди нас.

Колкото повече се вживяваше в шоуто, толкова по-зловещ ставаше гласът ѝ. Тя продължи:

— Тази нощ границата между живота и смъртта изтънява и духовете слизат на земята.

Спря и огледа групата, като се постара да забележа, че ме игнорира (както правеха и останалите). Това ми даде възможност да осмисля последните ѝ думи. Дали случилото се с Елиът имаше нещо общо е изтънялата граница между живота и смъртта и с факта, че бе

умрял на Самхайн? Но нямах време да продължа разсъжденията си, защото Афродита издигна глас и извика:

— Излизаме навън!

„Дъщерите и Синове на мрака“ повториха думите ѝ.

Смехът на Афродита беше прекалено секси за случая и се кълна, че я видях да се докосва. Пред очите на всички. Пфу, извратена кучка!

— Това е истина. Избрала съм за нас страхотно място, където ще ни чакат момичетата и един малък хладилник.

Бррр! Дали под „момичетата“ разбираше Войнствената, Ужасната и Осата? Огледах набързо залата. Трите не се виждаха никъде. Леле! Можех да си представя какво означаваше за тях и Афродита „страхотно“ място. И дори не ми се мислеше за нещастното хлапе, което по някакъв начин бяха накарали да стане техен хладилник.

И, да. Опитах се да отрека пред себе си, че устата ми се напълни със слюнка, когато спомена, че ни чака хладилник, което означаваше, че отново ще пием кръв.

— Хайде, тръгваме! И помнете, трябва да пазим тишина. Съсредоточете се, станете невидими, така че, ако някой от хората все още не е заспал, да не може да ни види. — Тя се обърна и погледна право в мен: — И дано Никс има милост към този, който ни издаде, защото ние няма да проявим такава.

Хвърли подкупваща усмивка към останалите и вдигна ръка.

— След мен, Дъщери и Синове на мрака! — каза и ги поведе към задната врата на залата.

Децата тръгнаха по двойки или на малки групички след Афродита. Естествено всички ме подминаха. Малко оставаше да се откажа. Просто изгубих желание. Реших, че ми стига за тази нощ. Трябваше да се върна в общежитието и да се извиня на Стиви Рей. После щяхме да намерим Деймиън и Близнаците и да им разкажа за Елиът. (Спрях за момент, за да разбера дали вътрешният ми глас протестира срещу намерението ми да им разкажа всичко, но този път всичко беше спокойно.) Добре. Значи можех да им кажа. Беше много по-добре, отколкото да следвам тази кучка Афродита и група новаци, които не можеха да ме понасят. Но интуицията ми подсказваше, че трябва да отида на ритуала.

— Хайде, Зи. Нали не искаш да изпуснеш шоуто?

Ерик стоеше до вратата — същински Супермен със сини очи — и ми се усмихваше.

— Голямо шоу, няма що!

— Че малко ли е? Лоши момичета, скрита драма, възможности за неочаквани сблъсъци и кръвопускане. Какво по-хубаво? Не бих искал да изпусна и минута.

И ние последвахме групата навън.

Всички се придвижиха безшумно към стената зад спортната зала, съвсем близо до мястото, където бях видяла Елизабет. Ерик вървеше до мен и шумът от стъпките му ме караше да се чувствам сигурна и защитена. Най-неочаквано всички започнаха да изчезват един по един в стената.

— Какво, по ляв... — прошепнах.

— Това е трик. Ще видиш.

И аз видях. В стената имаше тайна врата, от онези, които бях виждала по филмите с убийства, само че вместо зад библиотечен шкаф или камина (както беше в една от сериите за Индиана Джоунс — време е да си призная, умирам си за стари филми), тази врата беше част от дебелината и иначе изглеждаща солидно училищна стена. Част от нея отваряше тясно пространство, колкото да се провре един човек (или новак, или вампир, възможно беше да минат дори и един-два призрака, при това плътни). С Ерик минахме последни. Чух след себе си мек звук, обърнах се и видях вратата да се затваря.

— Заклучва се автоматично, като при колите — обясни ми шепнешком Ерик.

— Хм. И кой друг знае за нея?

— Всеки, който някога е бил Дъщеря или Син на мрака.

Ясно, значи почти всички зрели вампири. Огледах се и видях, че никой не ни гледа.

— Не ги интересуваме — каза Ерик. — Измъкването от ритуалите е училищна традиция. Ако се върнем, ще се правят, че не са забелязали, стига да не направим нещо прекалено глупаво. Стара практика.

— Стига да не направим нещо прекалено глупаво — повторих след него.

— Ш-т! — скастри ни някой отпред.

Затворих уста и се опитах да разбера накъде вървим.

Беше около четири и половина сутринта. Всички спяха. Видя ми се странно да вървя из тази хубава част на Тулса — квартал, застроен е петродолари — без да ме забележи никой. Минавахме направо през разкошни градини и дворове, но нито едно куче не залая. Сякаш бяхме сенки... или призраци... Тази мисъл ме накара да потръпна.

До скоро скритата в облаците луна сега огряваше със сребристойбялата си светлина неочаквано ясното небе. Кълна се, че още преди да получа Белега, можех да гадая по светлината ѝ. Беше студено, но странно защо това не ми пречеше. Опитах се да не мисля какво прави Промяната с физиката ми.

Пресякохме улицата, после се промушихме безшумно между два двора, чух ромон на течаща вода и скоро зърнах пред нас малко мостче. Луната огряваше поточето под него и то изглеждаше така, сякаш някой бе разпръснал живак по водната повърхност. Красотата му ме заплени и аз забавих инстинктивно ход, напомняйки си, че нощта е моят нов ден. Надявах се никога да не се наситя на прелестите на тъмнината.

— Хайде, Зи — прошепна Ерик от другата страна на мостчето.

Вдигнах поглед към него и видях силуета му пред великолепна къща с терасирани поляни, с езеро, павилион, фонтани и водопади (тези хора бяха въшливи от пари). Изведнъж ми заприлича на романтичен исторически герой като... като... сецах се само за двама романтични герои — Супермен и Зоро — но нито един от тях не беше историческа личност. Но Ерик изглеждаше като рицар, обвит в романтичен ореол. Изведнъж се сетих чия е тази фантастична къща и забързах по мостчето.

— Ерик — прошепнах развълнувано. — Това е музеят на Филбрук. Ако ни хванат, че се мотаем наоколо, здравата ще загазим.

— Няма да ни хванат.

Трябваше да подтичвам, за да не изостана от него. Той бързаше, изгаряше от нетърпение да настигнем тихата призрачна група.

— Но това не е просто някаква богаташка къща. Това е музей. Има двама и четири часова охрана.

— Афродита ще ги дрогира.

— Какво?!

— Ш-т! Няма да им стане нищо. Ще поспят известно време, после ще се приберат у дома и няма да помнят нищо. Какво толкова?

Не отговорих, но не ми хареса, че за него дрогирането на охраната беше „какво толкова“. На мен не ми изглеждаше редно, въпреки че разбирах необходимостта от това. Ние бяхме нарушители. И не искахме да ни хванат. Затова охраната трябваше да бъде дрогирана. Разбрах го. Но просто не ми харесваше. Беше поредното нещо в устава на „Дъщерите на мрака“ и тяхното самовлюбено отношение към света, което плачеше за промяна. Все повече ми напомняха на фанатици, което не бе особено ласкателно сравнение. Афродита не беше бог (нито пък богиня, в нейния случай), независимо как се виждаше самата тя.

Ерик спря и ме изчака. Скоро се присъединихме към останалите в подножието на хълма, на върха на който се виждаше красив павилион, и оформихме около него широк кръг. Бяхме съвсем близо до декоративното езеро, чиито каменни стени опираха до терасите пред музея. Мястото беше удивително красиво. Бях идвала тук няколко пъти на екскурзия и веднъж за час по изобразително изкуство. До такава степен се бях влюбила в мястото, че се опитах да го нарисувам, въпреки че не ме бива в рисуването. Нощта бе превърнала добре поддържаното имение с красиви градини и мраморни фонтани, което помнех, в приказно, окъпано в лунна светлина царство, сгушено сред сиви, сребристи и тъмносини редици от облаци.

Самият павилион също беше прекрасен. До него се стигаше по голяма мраморна кръгла стълба, а самият той изглеждаше като трон. Куполът му се поддържаше от красиви бели колони и бе осветен отвътре. Приличаше на древногръцки павилион, реставриран и облян от светлина, за да може нощта да разкрие цялото му великолепие.

Афродита изкачи стълбите, зае мястото си в средата на павилиона и веднага засмука част от красотата и магията му. Естествено Войнствената, Ужасната и Осата също бяха там. Имаше и още едно момиче, което не познавах. Може да съм я виждала милион пъти, но не я бях запомнила. Беше просто още една русокоса Барби (въпреки че най-вероятно се казваше Злата или Жестоката). Масата в средата беше покрита с черна покривка, върху която имаше купища свещи и други неща, включително един бокал и нож. Някакво хлапе дремеше с подпряна на масата глава. Покрито бе с плащ, за да не се вижда тялото му. Заприлича ми на Елиът в нощта, в която играеше ролята на хладилник.

Сигурно му бе коствало много да позволи на Афродита да източи кръвта му за ритуалите си. Запитах се дали тази процедура е ускорила смъртта на Елиът. Категорично отказах да си призная, че устата ми отново се напълни със слюнка, когато си помислих, че кръвта на покритото с плащ дете ще бъде смесена с виното в бокала. Отвратих се от себе си и едновременно с това го пожелах още по-силно.

— Ще събера кръга и ще призова духовете на нашите прадеди да празнуват с нас — започна Афродита.

Говореше тихо, но гласът ѝ ни заля като отровна мъгла. Беше глупаво да се плаша от духовете, които щяха да влязат в кръга на Афродита, особено след скорошната ми среща с техни побратими, но честно казано, не бях толкова любопитна, колкото изплашена. Може би интуицията ми казваше, че трябва да остана, за да разбера нещо за Елизабет и Елиът. А и ритуалът беше нещо, което всяка Дъщеря на мрака правеше. Следователно не би могло да бъде толкова страшно или опасно. Афродита изглеждаше спокойна и овладяна, но според мен играеше роля. Дълбоко в себе си беше като всяка друга грубиянка — несигурна и незряла. Грубияните избягваха по-силните от тях, затова ми се стори логично да призове безобидни, дори мили духове. Не вярвах, че ще посмее да се изправи пред някое голямо и лошо чудовище.

Или странен тип като Елиът.

Започнах да се отпускам под вече познатия тътен на силите, докато всяка от четирите Дъщери на мрака поемаше съответстващата на представянния от нея елемент свещ и заставаше в правилната посока на малкия кръг в павилиона. Афродита призова вятъра и мекият бриз повдигна леко косата ми, незабелязано от другите. Затворих очи и се насладих на тръпката от преминаващото през тялото ми електричество. Напук на Афродита и нейните слуги посрещнах с радост началото на ритуала. Ерик стоеше до мен и това ме накара да забравя, че никой друг не иска да разговаря с мен.

Отпуснах се, напълно убедена, че бъдещето не може да бъде чак толкова лошо. Щях да се извиня на приятелите си и щяхме заедно да разнищим цялата странна история около онези призраци. Освен това може би щях да се сдобия с най-готиното гадже в училището. Всичко щеше да се оправи. Отворих очи и се загледах в Афродита, която обикаляше кръга. Всеки един от елементите пращеше и хвърляше

електричество по кожата ми. Зачудих се как Ерик, който беше толкова близо до мен, не усеща нищо. Дори се обърнах лекичко към него, очаквайки да срещна погледа му, докато елементите играеха по кожата ми, но той като всички други гледаше в Афродита. (Коего беше доста дразнещо. Не беше ли редно поне веднъж да ме погледне?) Афродита започна ритуала с призоваването на предците. Аз забравих за всичко друго и се загледах в нея. Тя застана до масата и поднесе над пламъка на лилавата свещ дълга плитка от суха трева. Тя пламна бързо. Афродита я остави да се разгори, после я загаси, размаха я около себе си и заговори, изпълвайки въздуха с гъсти валма дим. До ноздрите ми достигна аромат на бизонова трева. Тя беше една от най-свещените ритуални билки, защото привличаше духовната енергия. Баба често я използваше за подсилване на молитвите си. Но изведнъж сбърчих нос. Бизоновата трева трябваше да се използва само след като салвията пречистеше пространството. Иначе можеше да привлече всякаква енергия, а „всякаква“ не означаваше само добра. Но вече беше късно да се намесвам, даже и да успееш да спра церемонията. Афродита вече призоваваше духовете. Гласът ѝ звучеше напевно и злокобно, добил нова сила от къдрещия се около нея дим.

— Чуйте древния зов в тази нощ на Самхайн, о, вие, духове на нашите прадеди! Нека в тази нощ на Самхайн димът да отнесе гласа ми към Другия свят, където светли духове играят по зелената трева на вечната памет. В нощта на Самхайн аз няма да призова духовете на нашите човешки прадеди. Ще ги оставя да спят. Нямам нужда от тях нито в живота, нито в смъртта. В нощта на Самхайн призовавам нашите мистични предци, нашите духовни прадеди — онези, които някога са били повече от човеци и които и след смъртта си са повече от човеци.

Напълно омагьосана, гледах заедно е другите как пушекът се вие нагоре, къдри се и постепенно придобива форма.

В началото реших, че си въобразявам, и примигнах, за да се отърся от видението, но скоро разбрах, че това, което виждам, не е въображаем образ. Димът започна да оформя фигури на хора. Бяха трудно забележими, по-скоро очертавания на силуети, отколкото на тела, но Афродита продължаваше да размахва оплетения сноп и те постепенно се изпълниха със същност. Кръгът изведнъж се изпълни с призрачни фигури с тъмни дупки вместо очи и отворени усти.

Тези не приличаха по нищо на Елизабет и Елиът. Бяха си точно такива, каквито си представях, че са призраците — сиви, прозрачни и зловещи. Подуших въздуха и не долових миризма на мухъл.

Афродита остави на земята димящата главня и взе бокала. Дори от мястото, където стоях, можех да видя необикновената бледност на лицето ѝ, сякаш бе придобила физическите характеристики на призраците около себе си. Червената ѝ рокля изглеждаше болезнено ярка в кръга от сиви силуети, мъгла и дим.

— Приветствам ви, духове на нашите предци, и ви моля да приемете нашия дар от вино и кръв, за да усетите отново вкуса на живота. — Вдигна високо бокала и призраците зацвъртяха и заръмжаха развълнувано. — Добре дошли сред нас! Под защитата на моя кръг ви...

— Зо! Знаех си, че ако се потрудя, ще те намеря! — Гласът на Хийт отекна в мрака и заглуши думите на Афродита.

ДВАДЕСЕТ ОСМА ГЛАВА

— Хийт? Какво правиш тук?

— Ами... ти не ми се обади...

Глух и ням за всичко останало, гой се приближи до мен и ме прегърна. Нямах нужда от лунната светлина, за да видя зачервените му от недоспиване очи.

— Липсваше ми, Зо! — каза високо и усетих дъх на бира.

— Хийт, трябва да...

— Не. Нека остане — прекъсна ме Афродита.

Погледът на Хийт се премести върху нея и аз се запитах как ли изглежда тя през неговите очи. Афродита стоеше в езеро от светлина, идваща от осветения таван на павилиона, сред облаци от ароматен пушек. Изглеждаше така, сякаш беше под вода. Червената копринена рокля бе като втора кожа по тялото ѝ. Гъстата руса коса падайте тежко по раменете ѝ. Устните ѝ бяха изкривени в зловна усмивка, но бях сигурна, че Хийт няма да я разчете правилно и ще реши, че е мила. Предполагах, че не забелязва призраците, които спряха да витаят около бокала и обърнаха празните си очи към него. Естествено не забеляза и странния, лишен от емоции глас на Афродита, нито стъкления ѝ поглед. Доколкото го познавах, не виждаше нищо, освен големите ѝ бомби.

— Ама че сладка вампирка! — възкликна той и потвърди изцяло предположенията ми.

— Разкарай го оттук — чух тревожния глас на Ерик.

Хийт успя да откъсне поглед от циците на Афродита и се извъртя към Ерик.

— Ти пък кой си?

По дяволите! Познавах този тон. Използваше го винаги, когато смяташе, че има повод да ревнува. (Друга причина да ми е бивш.)

— Хийт, махни се — дръпнах го аз.

— Не — тръсна глава той и сложи собственически ръка около раменете ми, но не ме погледна. Погледът му беше забит в Ерик. —

Дойдох да видя любимата си и ще я видя.

Помъчих се да забравя факта, че вената му пулсира, върху рамото ми и вместо да направя някоя тотална глупост — например да забия зъби в китката му, аз се измъкнах от прегръдката му и застанах пред него така, че да закрия Ерик.

— Не съм ги никаква любима.

— О, Зо, как можа да го кажеш!

Стиснах зъби. Леле, какъв глупак! (Още една причина да ми е бивш.)

— Да не би да ти е изтекъл мозъкът? — извика Ерик.

— Виж какво, кръвопиещо лайно, аз съм... — започна Хийт, но странно ехтящият глас на Афродита го спря.

— Ела тук, човеко!

Това вече не беше добре. Инстинктът ми подсказа, че ако отиде в кръга, с него ще се случи нещо ужасно.

Напълно заплепен от Афродита. Хийт се спусна към нея без никакво колебание (и капчица здрав разум). Сграбчих го за ръката и се зарадвах, когато видях, че Ерик го хвана за другата.

— Спри. Хийт. Искам веднага да си тръгнеш. Ти не си за тук.

Той откъсна с мъка очи от Афродита. Отскубна ръката си от Ерик и изръмжа като звяр в лицето му. После се обърна към мен:

— Ти ми изневеряваш с този.

— Няма ли да ме чуеш най-после? Не е възможно да ти изневерявам, защото не сме заедно. А сега се махай...

— Щом отказва поканата ни, тогава ние ще отидем при него — чух гласа на Афродита.

Проточих врат и я видях. Тялото ѝ се гърчеше и при всяка конвулсия от него излизаха сиви струйки дим. Тя изстена болезнено — нещо средно между ридание и писък. Духовете, включително и онези, които очевидно я владееха, се хвърлиха към края на кръга, за да го разкъсат и достигнат до Хийт.

— Спри ги, Афродита. Иначе ще го убият — показа се Деймиън иззад живия плет около езерото.

— Деймиън, какво... — започнах, но той тръсна глава.

— Нямам време за обяснения — извика към мен и отново се обърна към Афродита: — Ти знаеш какво представляват те. Трябва да ги удържиш в кръга, иначе Хийт ще умре.

Афродита пребледня така, че самата тя заприлича на призрак. Започна да отстъпва от сивите сенки, които продължаваха да натискат невидимата граница на кръга, докато не се удари в единия край на масата.

— Не могат да бъдат спрени — каза тя. — Искат го и ще го имат. По-добре него, отколкото мен... или някой от нас.

— Не искаме да се обърнат срещу нас — извика Ужасната и пусна свещта на земята. Тя се разля и изгасна. Ужасната се обърна и без да каже нищо повече, хукна надолу по стълбите далеч от павилиона. Другите три, олицетворяващи елементите момичета я последваха, захвърлиха свещите и изчезнаха в нощта.

С ужас видях как една от сивите фигури започна да се топи върху сияйната граница на кръга. Димът, който образуваше призрачното му тяло, се стече бавно по стълбите като пълзяща змия. Дъщерите и Синовете на мрака започнаха да се споглеждат нервно и заотстъпваха назад с разкривени от страх лица.

— Ти си на ход, Зоуи.

— Стиви Рей!

Тя стоеше в средата на кръга и се клатушкеше несигурно. Бе махнала плаща, който я покриваше. Превръзките на китките ѝ белееха в мрака.

— Казах ти, че трябва да сме заедно — усмихна ми се тя.

— По-добре побързай — чух и Шоуни.

— Тези призраци побъркаха бившия ти. — Беше Ерик.

Обърнах се, видях Близначките до белия като платно Хийт и едва не подскочих от радост. Приятелите ми не ме бяха изоставили. Не бях сама.

— Хайде да приключваме с това — казах и се обърнах към Ерик, който ме гледаше със зяпнала уста. — Дръж Хийт настрана.

Сигурна, че приятелите ми са след мен, забързах по стълбите на претъпкания със сиви форми павилион. Достигнах до границата на кръга и за миг се поколебах. Призраците се изливаха бавно навън с приковани в Хийт невиждащи очи. Поех дълбоко въздух и прескочих невидимата граница. Мъртвите пръсти докоснаха кожата ми и по нея премина ледена тръпка.

— Нямах право да влизаш тук. Това е моят кръг! — извика Афродита, едва събрала сили да ми се озъби и да препречи пътя ми

към масата и лилавата свещ — единствената, която продължаваше да гори.

— Беше твойт кръг. Сега си затваряй устата и не ми пречи!

Тя присви злобно очи.

Ах, защо нямах време да я сръфам?

— Направи, каквото ти казва Зоуи, вещице! Вече две години си мечтая да те изритам по задника — застана до мен Шоуни.

— И аз, усойнице — застана от другата ми страна Ерин.

В този момент нощта се огласи от писъка на Хийт. Обърнах се светкавично назад. По краката му пълзеше гъста мъгла и оставяше по дънките му дълги тънки сиви следи, които се изпълваха с кръв. Той пищеше неистово и риташе като луд. Ерик беше там, не бе избягал, но мъглата бе нападнала и него. Видях сивите ръце да разкъсват дрехите му и да пробиват кожата му на места.

— Бързо! Заемете местата си! — извиках, преди миризмата на кръв да ме изкуши.

Приятелите ми се спуснаха към захвърлените свещи. Вдигнаха ги и заеха позиции.

Отидох до Афродита, която гледаше Хийт и Ерик и притискаше устните си с ръка, сякаш се мъчеше да сдържи надигацията се в нея вик на ужас. Взех лилавата свещ и изтичах при Деймиън.

— Вятър! Призовавам те в този кръг! — извиках и приближих лилавата свещ до жълтата.

За малко не се разплаках от радост, когато познатата вихрушка се завъртя около мен и повдигна косите ми.

Сложих ръка пред моята свещ, за да я предпазя от вятъра, и изтичах при Шоуни.

— Огън! Призовавам те в този кръг!

Запалих червената свещ. Вятърът запрати в лицата ни гореща вълна и опари лекичко кожата ни. Без да губя време, продължих по часовниковата стрелка.

— Вода! Призовавам те в този кръг!

И в същия миг усетих сладко-соления мирис на море.

— Земя! Призовавам те в този кръг!

Докоснах свещта на Стиви Рей е моята, избягвайки да гледам превързаните ѝ китки. Тя беше изключително бледа, но намери сили да

се усмихне, когато въздухът се изпълни с аромат на прясно окосена трева.

Хийт извика отново и аз се спуснах обратно към центъра с вдигната над главата си свещ.

— Дух! Призовавам те в този кръг!

Енергията плъзна по вените ми. Погледнах към границите на кръга и видях енергията на духа да ги огражда като сияйно бяла панделка. Затворих очи и прошепнах в себе си: Благодаря ти, Никс!

После оставих свещта на масата, хванах бокала с кървавото вино и се обърнах към Хийт, Ерик и призраците около тях.

— Ето го вашето жертвоприношение — извиках силно и плиснах съдържанието около себе си. То се изви в арка и образува кървав кръг по мраморния под.

— Вие не бяхте призовани тук да убивате. Извикахме ви, защото е Самхайн и искахме да ви почетем.

Излях остатъка от виното и мислено запуших нос за миризмата на примесената прясна кръв.

Призраците спряха атаката си. Съсредоточих се върху тях, не исках да се разсейвам с полуделия от ужас Хийт и болката на Ерик.

— Предпочитаме тази топла човешка кръв. Жрице. — Зловещият глас проехтя в нощта и кожата ми настръхна.

Кълна се, че подуших дъх на разлагаща се плът. Преглътнах с мъка, но продължих:

— Знам, но тези живи същества не са определени за вас. Тази нощ трябва да празнуваме, не да сеем смърт.

— Ние избираме смъртта. Тя е по-сладка за пас.

Из парка се разнесе призракен смях, смеси се с тънкия аромат на бизонова трева и вампирите обградиха отново Хийт.

Захвърлих бокала и вдигнах ръце.

— Тогава ще приключа с вас. Не се шегувам. Вятър, огън, вода, земя и дух! Заповядвам ви от името на богинята Никс да затворите кръга и да върнете обратно мъртвите, които го напуснаха. Сега!

По тялото ми се разнесе топлина и достигна до пръстите на ръцете ми. Един горещ порив на вятъра с мирис на море поде струящата от ръцете ми зелена мъгла, понесе я по стълбите и покри с нея Хийт и Ерик. Косите и дрехите им заплющяха в нощта. Вълшебният вятър се уви около сивите сенки, отдели ги от жертвите

им и с победен вой ги всмука обратно в кръга. Изведнъж се оказаха заобиколена от призрачни гладни сенки. Подуших ясно пулсиращата от тях опасност, както бях подушила кръвта на Хийт. Афродита се сви на стола и затрепери от страх. Един от призраците посегна към нея и от гърлото ѝ излезе вик, което ги настърви още повече. Те стегнаха кръга около нас.

— Зоуи! — изписка Стиви Рей и направи крачка към мен. Гласът ѝ вибрираше от страх.

— Не! — изкрещя Деймиън. — Не разкъсвай кръга! Те не могат да наранят Зоуи. Не могат да наранят никого от нас, кръгът е достатъчно силен. Но само ако остане цял.

— Няма да мръднем оттук — извика Шоуни.

— Ще стоим, колкото трябва — додаде задъхано Ерин.

Почувствах тяхната подкрепа и доверие като шести елемент. Това ме изпълни с увереност и сила. Изправих гръб и погледнах към виещите се около мен гневни призраци.

— Ние няма да си тръгнем — казах спокойно, — следователно вие трябва да се измитате оттук.

Посочих разпиляната по земята смес от вино и кръв.

— Вземете вашето приношение и се махайте. Това е цялата кръв, която ще ви дадем тази нощ.

Сивата орда спря за миг и аз разбрах, че ги държа в ръцете си. Поех дълбоко въздух и приключих:

— Заповядвам ви със силата на елементите: Вървете си!

Изведнъж сякаш невидим гигант ги натисна с крак, те се разляха по напоения с вино и кръв под, успяха някак си да абсорбират течността и тя изчезна заедно с тях.

Изпуснах дълбока звучна въздишка на облекчение и веднага се обърнах към Деймиън.

— Благодаря ти, вятър. Можеш да се оттеглиш.

Деймиън понечи да загаси свещта си, но вятърът го изпревари, изпрати лек, изненадващо игрив полъх, който свърши работата вместо него. Деймиън ми се усмихна, но в същото време очите му се разшириха от изненада.

— Зоуи! Белегът ти!

— Какво? — попитах и вдигнах ръка към челото си.

Той ме сърбеше, както и раменете и врата ми (раменете и вратът ме засърбят винаги, когато съм под стрес). Тялото ми все още тръпнеше от ефекта на елементите, затова до този момент не бях усетила нищо.

Изненадата в очите на Деймиън се замени с възторг.

— Затвори кръга, после вземи едно от безбройните огледала на Ерин и виж какво е станало.

Обърнах се към Шоуни и казах довиждане и на огъня.

— Ах! Невероятно! — загледа се в мен тя.

— Хей, ти откъде знаеш, че имам повече от едно огледало в чантата си? — сопна се Ерин, която все още стоеше на мястото си срещу Деймиън. После погледна към мен и опули очи. — Мамка му!

— Ерин! Не бива да ругаеш, когато си в свещения кръг, всички знаете за това — каза Стиви Рей със сладкия си носов глас. Но щом ме погледна, зяпна срещу мен. — Мамка му!

Въздъгнах и ги изгледах сърдито.

— Ето, че и ти ругаеш — укорих я, отидох до масата, изгасих лилавата свещ и казах: — Благодаря ти, дух, можеш да се оттеглиш.

— Защо? — скочи от мястото си Афродита толкова рязко, че се удари в стола. Тя също ме зяпаше като невидяла. — Защо ти? Защо не аз?

— За какво говориш?

— За това. — Ерин извади пудриерата си от кожената чанта, която не слизаше от рамото ѝ, и ми я подаде.

Отворих я и погледнах в огледалцето. В началото не разбрах какво виждам. Беше толкова необяснимо, толкова изненадващо. После Стиви Рей застана до мен и прошепна:

— Много е красива!

Беше права. Наистина бе красива. Белегът се бе разраснал. Около очите ми имаше рамка от фина сапфирена татуировка с красиви извивки като дантела. Не толкова сложна и широка като на възрастен вампир, но нито един новак нямаше такава. Прокарах пръсти по извивките и си помислих, че такава красива татуировка трябва да краси лицето на някоя екзотична принцеса... или на Велика жрица. Дълго се вирах в моето ново „аз“, което все още не беше съвсем мое, и постепенно започнах да свиквам с непознатия си образ.

— Това не е всичко, Зоуи. Погледни рамото си — обади се Деймиън.

Извърнах глава и погледнах рамото си и едва не ахнах. Видях същите нежни мотиви като тези около очите ми. Започвах от основата на врата, обхващаха рамото и продължаваха надолу по гърба ми. Изглеждаха по-древни и по-неразгадаеми от онези около очите ми, защото бяха нашарени със символи, приличащи на стари букви. Отворих уста, но не знаех какво да кажа.

— Зи, той има нужда от помощ — прекъсна унеса ми Ерик.

Погледнах през рамо и го видях да се препъва нагоре по стълбите към павилиона е изпадналия в безсъзнание Хийт.

— Остави го тук — обади се Афродита. — Някой ще го открие на сутринта. Трябва да се махнем, преди охраната да се е събудила.

Завъртях се и я пронизах с поглед.

— И ти ме питаш защо аз, а не ти? Може би, защото на Никс ѝ е дошло до гуша от твоя егоизъм, глезотии, алчност, омраза... — спрях неочаквано. Бях толкова ядосана, че не успях да измисля нещо повече.

— И грубост — добавиха в хор Шоуни и Ерин.

— Да, и грубост. — Направих крачка към нея и изръмжах в лицето ѝ: — Промяната е достатъчно мъчителна и без някой като теб да диша във вратовете ни.

Побързах да намеря погледа на Деймиън и му се усмихнах.

— Караш всички да ти се подмазват, а с онези, които не искат, се държиш, сякаш са нищо. Край на всичко това, Афродита! Тази нощ ти допусна огромна грешка. Почти обрече Хийт на смърт. Същото можеше да се случи и с Ерик и кой знае още с колко деца. И всичко това — заради твоя егоизъм.

— Не е моя вината, че гаджето ти те проследи дотук — извика тя.

— Не, за това наистина нямаш вина, единственото нещо, за което не си виновна тази нощ. Но вината, че твоите приятелки не останаха до теб и разкъсаха кръга, е изцяло твоя. Както и това, че в кръга попаднаха зли духове.

Тя ме погледна объркано и това ме разяри още повече.

— Салвия, тъпа краво! Трябваше първо да използваш салвия, за да прогониш негативната енергия, и после да запалиш бизоновата трева. Не е учудващо, че привлече такива ужасни духове.

— Защото тя самата е ужасна — провикна се Стиви Рей.

— Ти нямаш думата, хладилник! — просъска Афродита.

— Не — заврях пръст в лицето ѝ. — Тази гадост с хладилниците ще е първото нещо, което ще отменя.

— О, сега ще ми се правиш, че не жадуваш за кръв както всички нас!

Погледнах смутено към приятелите си. Те срещнаха погледа ми без смущение. Деймиън ми се усмихна окуражително. Стиви Рей кимна. Близнаците ми смигнаха. И аз разбрах каква глупачка съм била. Те нямаше да се отвърнат от мен. Те бяха мои приятели. Трябваше да им се доверя, въпреки че още не се бях научила да се доверявам на себе си.

— В крайна сметка всички ние ще започнем да пием кръв — казах простичко. — Иначе ще умрем. Но това не ни превръща в чудовища. Време е „Дъщерите на мрака“ да престанат да се държат като такива. Край с теб, Афродита. Вече не си техен водач.

— Какво искаш да кажеш? Че сега начело ще застанеш ти ли?

Аз кимнах.

— Да. Не дойдох в „Дома на нощта“, за да моля за тази сила. Искан само място, към което да принадлежа. Предполагам, че това е начинът на Никс да отговори на молитвата ми — замълчах за миг, усмихнах се на приятелите си и те ми отвърнаха на усмивката. — Явно богинята има чувство за хумор.

— Кучка! Не можеш сама да се назначиш за лидер на „Дъщерите на мрака“. Само Великата жрица има право да ме смени.

— Какъв късмет, че съм тук, нали? Беше Неферет.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Неферет излезе от сенките и тръгна бързо към Хийт и Ерик. Докосна първо лицето на Ерик и прегледа кървавите белези по ръцете му, оставени от призраците, докато се бе опитвал да защити Хийт от тях. Прокара пръсти по раните му и кръвта започна да засъхва. Болката го напусна и Ерик въздъхна щастливо.

— Ще зараснат. Когато се върнем в училище, ела в лечебницата да ти дам един мехлем. — Потупа го нежно по бузата и той се изчерви. — Ти защити момчето и показа, че си истински воин вампир. Гордея се с теб, рицарю Ерик. Богинята също.

Сърцето ми преля от радост. Аз също се гордеех с постъпката му. Чух зад себе си одобрителен шепот и разбрах, че Дъщерите и Синовете на мрака се бяха върнали и се тълпяха по стъпалата към павилиона. Колко дълго бяха стояли там? Неферет се обърна към Хийт и аз забравих за всички останали. Повдигна дънките му и огледа раздраните участъци по ръцете и краката му. После скри бледото му лице в шепите си и затвори очи. Видях как тялото му се изпъва и свива в конвулсии, как въздъхва и се отпуска, както бе направил и Ерик. След секунди вече спеше спокойно, нямаше нищо общо с онова момче, което се бореше със смъртта пред очите ни. Все още коленичила до него, Неферет каза:

— Ще се възстанови и няма да си спомня нищо от тази нощ. Ще си мисли, че се е напил и опитвайки се да открие бившата си любима, се е изгубил. — Докато го изричаше, вдигна очи към мен и аз видях в тях съчувствие и разбиране.

— Благодаря ти — прошепнах с устни.

Тя кимна, стана и се обърна към Афродита:

— Аз съм отговорна за случилото се тази нощ толкова, колкото и ти. Познавам твоята себичност от години, но предпочетох да си затворя очите, като се надявах, че с годините и с помощта на богинята да узрееш. Но съм сгрешила. — Гласът ѝ се извиси и придоби метални нотки. — Афродита, освобождавам те от лидерския пост в клуба на

Дъщерите и Синовете на мрака. Подготовката ти за Велика жрица също се прекратява. Сега не си по-различна от всеки новак.

Хвана огърлицата от сребро и гранат, която висеше върху гърдите на Афродита, и с рязко движение я свали.

Афродита мълчеше, бялото ѝ като тебешир лице бе обърнато към Неферет.

Великата жрица ѝ обърна гръб и се приближи към мен.

— Зоуи Редбърд. Разбрах, че си специална от деня, когато Никс ми показа, че ще бъдеш белязана.

Усмихна се и повдигна брадичката ми, за да огледа по-добре разрасналия се белег. После отметна косите ми, за да открие новата ми татуировка по врата, раменете и гърба. Щом видяха необикновената рисунка, Дъщерите и Синовете на мрака ахнаха.

— Изключително, наистина изключително! — прошепна възхитено Неферет. — Тази нощ ти прослави мъдростта на богинята, която те дари със своята мощ. Честно си заслужи мястото на водач на Дъщерите и Синовете на мрака и ще бъдеш обучавана от богинята. Ти ще ги ръководиш чрез своята мъдрост и състрадание и е помощта на великата Никс.

Тя ми подаде огърлицата на Афродита. Пръстите ми усетиха тежестта и топлината ѝ.

— Носи я и управлявай с повече достойнство и чест от твоята предшественичка.

После направи нещо наистина смайващо. Неферет, Великата жрица на Никс, ме приветства с кръстосани пред сърцето си юмруци и ниско приведена глава — вампирският знак за почит и уважение. Всички, освен Афродита, повториха жеста ѝ.

Сълзите замъглиха погледа ми, когато видях приятелите ми да се усмихват и да ми засвидетелстват своята вяроност заедно с другите Дъщери и Синове.

Но дори и в този момент на върховно щастие, усетих някакво смущение. Как съм могла да се съмнявам в Неферет, как съм могла да не споделя с нея всичко?

— Върни се в училище — каза тя. — Аз ще се погрижа за всичко тук.

Прегърна ме и прошепна в ухото ми:

— Гордея се с теб, Зоуи Редбърд.

После ме обърна към приятелите ми:

— Приветствайте новия водач на Дъщерите и Синовете на мрака!

Първи пристъпиха към мен Деймиън, Стиви Рей, Шоуни и Ерин. Останалите ги последваха. Всички ме наобиколиха и засипаха с възторжени възгласи, поздравления и смях. Усмивах се и кимах на „новите си приятели“, но не бях глупачка. Напомних си, че само преди минути същите синове и дъщери кимаха и се съгласяваха с Афродита.

Щеше да мине време, докато променя това.

Тръгнахме по обратния път. Стигнахме мостчето и аз напомних на хората си, че трябва да бъдем тихи, докато минаваме през квартала около училището. После им дадох знак с глава да минат пред мен. Когато Стиви Рей, Деймиън и Близнаците минаха покрай мен, прошепнах:

— Не, вие останете с мен.

Устите им се разтегнаха в толкова широки усмивки, че заприличаха на пуснати от лудницата.

Обърнах се към Стиви Рей и я изгледах строго:

— Не биваше да се съгласяваш да ставаш хладилник. Знам колко много се страхуваше.

Тя отвърна на укора ми е вяла усмивка.

— Но ако не се бях съгласила, нямаше да разберем къде ще се състои ритуалът. Направих го, за да разбера, и изпратих съобщение на Деймиън да чака тук е Близнаците. Знаехме, че ще имаш нужда от нас.

Вдигнах ръка и тя замълча, но очите ѝ се напълниха със сълзи. Усмивнах се и продължих:

— Не ме остави да довърша. Искан да кажа, че не биваше да го правиш, но съм щастлива, че го направи. — Прегърнах я и погледнах през сълзи към другите. — Благодаря ви, приятели мои. Радвам се, че сте до мен.

— Нали това правят приятелите? — усмихна ми се Деймиън.

— Да — поде Шоуни.

— Точно така — добави Ерин.

Тримата ме наобиколиха и всички застинахме в една голяма групова прегръдка.

— Хей, мога ли и аз да взема участие?

Вдигнах поглед и видях Ерик.

— Абсолютно да — извика Деймиън.

Стиви Рей се затресе от смях. Шоуни въздъхна и каза:

— Зарежи тези изрази, Деймиън, никого не впечатляваш с тях.

Ерин ме избута от центъра на групата към Ерик и рече:

— Прегърни този приятел, Зоуи. Той защити гаджето ти тази нощ.

— Бившето гадже — поправих я бързо и прегърнах Ерик малко по-развълнувана от очакваното заради попилата в дрехите му миризма на кръв от раните на Хийт и поради факта, че ръцете му са на раменете ми. А за да увеличи вълнението ми, той ме целуна толкова силно, че главата ми се замая.

— Ох, моля ви, престанете! — чух гласа на Шоуни.

— Или си наемете стая! — това беше Ерин.

Деймиън се изкиска, когато се дръпнах засрамено от прегръдките на Ерик.

— Умирам от глад — обади се Стиви Рей. — Да знаете, че тая работа с хладилника много изтощава.

— Хайде да ти намерим нещо за хапване — предложих аз.

Тръгнахме всички по мостчето. Чух зад мен Шоуни да спори с Деймиън дали да си вземем пица или сандвич.

— Имаш ли нещо против да дойда с вас? — попита Ерик.

— Не, вече започнах да свиквам да сме шестима — усмихнах се аз.

Той се засмя и тръгна до мен. Изведнъж от мрака зад мен чух много ясно и много сърдито „мяу“.

— Вие вървете. Ще ви настигна — казах на Ерик и се върнах назад към сенките в края на поляната на Филбрук.

— Нала, пис-пис — извиках и в същия миг от хрусталака се изтъркаля една пухкава топка.

Тупна в краката ми, като не спираше да повтаря своето сърдито „мяу“. Взех я на ръце и тя моментално започна да мърка.

— Добре, добре, глупачето ми. Защо ме следиш, щом не искаш да се отдалечаваш от общезитието? Тази нощ разходките ти дойдоха малко повече — замърморих под носа си, но преди да премина обратно моста, от хрустите излезе Афродита и ми прекрачи пътя.

— Тази нощ победи, но това не е краят — изсъска тя.

Ох, наистина ме изморяваше.

— Не съм имала за цел да те побеждавам, а да оправя нещата.

— И си мислиш, че си ги оправила? — Очите ѝ се стрелнаха от мен към пътеката за павилиона, сякаш очакваше някой да се появи оттам. — Изобщо не разбираш какво се случи тази нощ. Вие бяхте използвани. Ние бяхме използвани. Всички сме марионетки.

Тя подсмръкна, избърса нервно лицето си с ръка и аз разбрах, че плаче.

— Афродита, не искам неразбирателството между нас да продължава — казах тихо.

— Но трябва. Защото това се очаква нас. Ти ще видиш... ще разбереш... — извика тя и бавно започна да се отдалечава от мен.

Изведнъж се сетих за думите ѝ по време на видението: *Но те са мъртви! Не! Не! Това не може да бъде! Не е правилно. Не е естествено! Не разбирам, не... ти... ти си знаела...*

Последвалият писък отекна в съзнанието ми. Замислих се за Елизабет... за Елиът... за това, че се бяха появили пред мен. И реших, че в думите на Афродита има някакъв смисъл.

— Почакай! — извиках след нея.

Тя погледна през рамото си.

— Видението, което получи днес в кабинета на Неферет. Какво точно видя?

Тя поклати бавно глава.

— Това е само началото. Ще стане много по-лошо — обърна се напред, но неочаквано спря.

Някой бе препречил пътя ѝ. Моите приятели.

— Всичко е наред — казах. — Оставете я да мине.

Шоуни и Ерин се разделиха и ѝ направиха път. Афродита вдигна високо глава, отметна разкошната си коса и мина покрай тях, сякаш светът беше неин. Гледах я как върви по моста и усещах стомахът ми да се свива на топка. Тя знаеше нещо за Елизабет и Елиът. И аз трябваше да разбера какво.

— Хей — извика ми Стиви Рей.

Обърнах поглед към своята приятелка и съквартирантка и зачаках съвет от вътрешния си глас.

— Каквото и да става, ще се справим заедно, Зоуи.

Стомахът ми се отпусна.

— Да тръгваме — казах и всички потеглихме към дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.